

- ȘI SOARELE E O STEA -

NICOLA YOON

ȘI SOARELE E O STEA

Traducere din limba engleză și note de Iulia Arsintescu
Titlul original: *The Sun Is Also a Star*, 2016

youngart, 2017

Versiune ebook: v1.0, martie 2018

Nicola Yoon este autoarea bestsellerului *Absolut tot*, carte aflată pe primul loc al topului realizat de *New York Times*. A crescut în Jamaica și în Brooklyn. Locuiește cu familia la Los Angeles. Este o romantică incurabilă care crede cu tărie că te poți îndrăgosti într-o clipă și că poate dura pentru totdeauna.

- ȘI SOARELE E O STEA -

*Pentru mama și tata,
care m-au învățat ce sunt visele
și cum să le prind.*

*Apusului nu-i scade romantismul
dacă știm câte ceva despre el.*

Carl Sagan, *Un palid punct albastru*

*Am să îndrăznesc
Să tulbur un întreg univers?
Și-ntr-un minut e vreme întreagă
Pentru decizii și revizii pe care-o altă clipă le reneagă.*

T. S. Eliot – *Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock*¹

¹ Traducere de Mircea Ivănescu, din volumul *T.S. Eliot – opere poetice 1909–1962*, Humanitas, București, 2011.

prolog

Carl Sagan a spus că dacă vrem să facem plăcintă cu mere de la zero, trebuie mai întâi să inventăm universul. Când spune „de la zero”, el vrea să spună de la *nimic*. Vrea să spună dintr-un moment dinainte ca lumea să fi existat. Dacă vrei să faci o plăcintă cu mere din nimic preexistent, trebuie să începi cu Big Bang-ul și expansiunea universului, cu neutronii, ionii, atomii, găurile negre, sorii, lunile, mările oceanice, Calea Lactee, Pământul, evoluția, dinozaurii, extincțiile, ornitorincii, *Homo erectus*, omul de Cro-Magnon etc. Trebuie să începi de la început. Trebuie să inventezi focul. Ai nevoie de apă, de sol fertil și de semințe. Ai nevoie de vaci și de oameni care să le mulgă și de alți oameni care să bată laptele până se face unt. Ai nevoie de făină, de trestie de zahăr și de meri. Ai nevoie de chimie și de biologie. Pentru o plăcintă cu mere cu adevărat bună ai nevoie de arte. Pentru o plăcintă cu mere care să dăinuiască generații în șir ai nevoie de tiparniță, de Revoluția Industrială și poate chiar de un poem.

Ca să faci un lucru simplu cum este plăcinta cu mere, trebuie să crezi întreaga lume.

daniel

Adolescent localnic își acceptă destinul, este de acord să devină doctor, admite stereotipul

Este vina lui Charlie că vara mea (și acum toamna) a însemnat un șir de astfel de titluri idioate. Charles Jae Won Bae, cunoscut drept Charlie, fratele meu mai mare, primul născut al unui prim născut, și-a surprins părinții (și pe toți prietenii lor, plus întreaga comunitate coreeană bârfitoare din Flushing, New York) pentru că a fost dat afară de la Universitatea Harvard („Cea mai bună școală”, a zis mama când a sosit scrisoarea lui de admitere). Acum el a fost dat afară de la „Cea mai bună școală” și toată vara mama se încruntă, nu-i vine să creadă și nu înțelege.

„De ce ai note așa mici? Te dau afară? De ce te dau afară? De ce să nu rămâi și să înveți mai mult?”

Tata zice: „Nu-l dau afară. Îi cer să se retragă. Nu-i același lucru cu datul afară.”

Charlie bombăne: „E ceva temporar, doar pentru două semestre.”

În fața acestei dezlănțuiri teribile de confuzie, rușine și dezamăgire din partea părinților mei, până și mie aproape că-mi pare rău pentru Charlie. Aproape.

natasha

Mama spune că-i momentul să mă dau bătută și că ce fac este zadarnic. E supărată, așa că accentul ei se simte mai puternic ca de obicei și fiecare propoziție devine o întrebare.

— Tu nu crezi că-i timpu' să renunți, Tasha? Tu nu crezi că ce faci e zadarnic?

Insistă pe a doua silabă din *zadarnic* o secundă prea mult. Tata nu spune nimic. E mut de furie sau de neputință. Niciodată nu sunt sigură care dintre ele. Se încruntă atât de tare și radical, încât cu greu ți-ai putea imagina chipul lui cu altă expresie. Cu câteva luni în urmă m-aș fi întristat să-l văd așa, dar acum nu-mi mai pasă. Din cauza lui am intrat cu toții în beleaua asta.

Peter, fratele meu de nouă ani, este singurul dintre noi bucuros de întorsătura evenimentelor. În clipa asta își face valiza și ascultă *No Woman, No Cry* de Bob Marley. „Ceva clasic, bun pentru împachetat”, zice el.

În ciuda faptului că s-a născut aici, în America, Peter susține că vrea să trăiască în Jamaica. A fost întotdeauna cam timid și își face greu prieteni. Cred că își imaginează că Jamaica va fi un paradis și că acolo lucrurile vor fi mai bune pentru el.

Suntem toți patru în sufrageria apartamentului nostru cu două camere. Sufrageria este folosită și ca dormitor – o împărțim eu și Peter. Are două canapele extensibile pe care le întindem noaptea și o perdea albastră trasă prin mijlocul camerei, pentru intimitate. În acest moment, perdeaua este dată deoparte și se văd ambele jumătăți ale încăperii.

Se poate ghici ușor cine dintre noi vrea să plece și cine vrea să rămână. Partea mea de cameră pare locuită. Cărțile mele sunt aranjate pe un raftuleț IKEA. Țin în continuare pe birou fotografia preferată cu mine și Bev, prietena mea cea mai bună. Purtăm ochelari de protecție și țuguem sexy buzele spre aparat, în laboratorul de fizică. Ochelarii de protecție au fost ideea mea. Țuguatul sexy al buzelor a fost a

ei. Nu mi-am scos niciun articol de îmbrăcăminte din sertarele comodei. Nici măcar n-am dat jos de pe perete afișul NASA cu harta stelelor. Este enorm – sunt, de fapt, opt afișe lipite laolaltă – și înfățișează toate stelele și constelațiile importante, plus secțiunile Căii Lactee vizibile din emisfera nordică. Are chiar și instrucțiuni cum să descoperi Steaua Polară și cum să-ți găsești drumul orientându-te după stele, în caz că te rătăcești. Tuburile pe care le-am cumpărat ca să împachetez afișele se sprijină nedesfăcute de perete.

În partea de cameră a lui Peter, toate suprafețele sunt goale și majoritatea lucrurilor lui au fost deja împachetate în cutii și valize.

Mama are dreptate, evident – ce fac eu este zadarnic. Și totuși, îmi înșfac căștile, manualul de fizică și niște benzi desenate. Dacă îmi rămâne timp de pierdut, poate reușesc să-mi termin tema la matematică și să citesc.

Peter clatină din cap.

— De ce iei ăla? întreabă el, referindu-se la manual. Plecăm, Tasha. Nu va mai trebui să-ți predai *tema pentru acasă*.

Peter tocmai a descoperit puterea sarcasmului. Se folosește de ea ori de câte ori are ocazia.

Nu mă obosesc să-i răspund, îmi pun pur și simplu căștile pe urechi și mă îndrept spre ușă.

— Mă întorc repede, îi spun mamei.

Ea țâțâie din buze și se întoarce cu spatele. Îmi reamintesc că nu pe mine-i supărată. „Tasha, nu pe tine sunt supărată eu, știi?” este ceva ce-mi spune des zilele astea. Mă duc la sediul Serviciului de Cetățenie și Imigrare al Statelor Unite (SCISU) din sudul Manhattanului să văd dacă mă poate ajuta cineva. Suntem imigranți fără forme legale și urmează să fim deportați diseară.

Azi este ultima mea ocazie să încerc să conving pe cineva – sau soarta – să mă ajute să găsesc o modalitate să pot rămâne în America.

Ca să fie clar: nu cred în soartă. Dar sunt disperată.

daniel

Motive pentru care cred că Charles Jae Won Bae, cunoscut drept Charlie, este un nemernic (într-o ordine oarecare):

1. Înainte s-o dea în bară epic și spectaculos (și absolut încântător) la Harvard, era un neobosit bun la toate. Nimeni n-ar trebui să fie bun la toate. La matematică și engleză și biologie și chimie și istorie și sport. Nu se cade să fii bun la toate. Poți fi bun cel mult la trei sau patru lucruri. Chiar și asta depășește limita bunului-simț.
2. Este un bărbat adevărat, ceea ce înseamnă că mare parte din timp este nemernic. Majoritatea timpului. Tot timpul.
3. Este înalt, cu pomeți înalți, dăltuiți, sculptați și toate celelalte adjective folosite vreodată în romanele siropoase când vine vorba despre pomeți. Fetele *toate* fetele, nu doar cele care studiază versiunea coreeană a Bibliei) spun că buzele lui te îmbie la sărutat.
4. Toate astea ar fi în regulă – pleșca asta de calități pentru un singur om, faptul că e un pic prea înzestrat – dacă ar fi o persoană de treabă. Dar nu este. Charles Jae Won Bae nu-i un om bun. Este un încrezut și, mai rău decât orice, este un tiran. E un nemernic. Unul inveterat.
5. Nu-i place de mine, și nu-i place de ani întregi.

natasha

Pun telefonul, căștile și rucsacul în coșul gri și pe urmă trec prin detectorul de metale. Agentă de pază – pe ecuson scrie Irene – îmi oprește coșul înainte să plece pe banda rulantă, așa cum a făcut în fiecare zi.

Mă uit la ea și nu zâmbesc.

Ea se uită în coș, ia telefonul și îi cercetează husa, așa cum a făcut în fiecare zi. Pe husă este coperta unui album numit *Nevermind* al trupei Nirvana. În fiecare zi, degetele femeii zăbovesc pe copilul de pe copertă și în fiecare zi mie nu-mi place că-l atinge. Solistul vocal de la Nirvana a fost Kurt Cobain. Vocea lui, defectele ei, faptul că nu e câtuși de puțin perfectă, faptul că poți simți mereu în ea tot ce a simțit el, felul în care se subțiază de crezi că o să se frângă, dar nu se frânge, este singurul lucru care m-a ținut sănătoasă la cap de când a început acest coșmar. Suferința lui e mai cumplită decât a mea.

Femeia nu se grăbește deloc, iar eu nu pot întârzia la întâlnire. Mă gândesc să spun ceva, dar nu vreau s-o înfurii. Probabil că își urăște munca. Nu vreau să-i ofer vreun motiv să mă rețină și mai mult. Se uită iar la mine, dar nu dă niciun semn că m-ar recunoaște, chiar dacă de o săptămână vin aici în fiecare zi. Pentru ea sunt doar altă față anonimă, alt *solicitant*, încă cineva care vrea ceva de la America.

irene

O poveste

Natasha n-are câtuși de puțin dreptate în privința lui Irene. Lui Irene îi place munca ei. Nu numai că-i place – îi e necesară. Este aproape singurul contact uman de care are parte. Este unicul lucru care o desparte de o singurătate totală și deznădăjduită.

Fiecare interacțiune cu acești solicitanți îi mai salvează puțin viața. La început, ei abia dacă o observă. Își aruncă lucrurile în coș și le urmăresc atent în timp ce trec prin detector. Mulți se tem că Irene ar putea băga în buzunar mărunțișul, un pix, cheile sau ceva. Într-o desfășurare normală a lucrurilor, solicitanții nici n-ar băga-o în seamă, dar ea are grijă să fie observată. Aceasta e singura ei legătură cu lumea.

Așa că scormonește prin fiecare coș cu o singură mână înmănușată. Întârzierea este destul de mare ca să oblige solicitantul să ridice privirea și să-i întâlnească ochii. Să vadă cu adevărat persoana care stă în fața lor. Mulți mormăie fără chef „bună dimineța”, iar cuvintele o umplu puțin. Alții o întreabă ce mai face, și ei îi mai crește inima încă un pic.

Irene nu răspunde niciodată. Nu știe cum. În loc de asta, se uită înapoi la coș și cercetează fiecare obiect în căutare de indicii, crâmpeie de informații pe care să le pună deoparte și să le analizeze mai târziu.

Și-ar dori mai mult decât orice să-și poată scoate mânușile și să atingă cheile, portofelele și mărunțișul. Și-ar dori să poată mângâia suprafețele cu vârfurile degetelor, să memoreze texturi și să lase viețile altor oameni să se prelingă în viața ei. Dar nu poate ține coada în loc prea multă vreme. În cele din urmă dă voie coșului și proprietarului acestuia să se îndepărteze de ea.

Noaptea trecută a fost o noapte deosebit de grea pentru Irene. Fălcile incredibil de nesătule ale singurătății au vrut să o înghită cu totul. În dimineața asta are nevoie de contact ca să-și salveze viața. Își desprinde ochii de coșul căruia i-a dat drumul și se uită la următorul solicitant.

Este aceeași fată care de-o săptămână vine în fiecare zi. Nu are mai mult de șaptesprezece ani. La fel ca toți ceilalți, fata nu-și dezlipește privirea de la coș. Rămâne cu ochii ațintiți asupra lui de parcă n-ar suporta să stea despărțită de căștile roz-aprins și de telefonul mobil. Irene pune mâna înmănușată pe marginea coșului și îl împiedică să iasă din viața ei și să ajungă pe banda rulantă.

Fata ridică privirea și Irene se umple. Fata arată la fel de disperată cum se simte Irene. Irene aproape că îi zâmbește, în mintea ei chiar îi zâmbește.

„Bine ai revenit. Mă bucur să te văd”, zice Irene, dar numai în gând.

În realitate, se uită deja în jos și studiază husa telefonului fetei. Are pe ea fotografia unui bebeluș alb, gras, complet scufundat în apă limpede și albastră. Bebelușul ține brațele desfăcute larg și pare mai degrabă să zboare, nu să înoate. Are gura și ochii deschiși. În fața lui atârnă într-un cârlig de pescuit o bancnotă de un dolar. Fotografia nu-i cuviincioasă și de fiecare dată când se uită la ea, lui Irene îi vine să respire adânc, de parcă ea s-ar afla sub apă.

Ar vrea un motiv să confişte telefonul, dar nu găseşte niciunul.

daniel

Știu momentul exact când lui Charlie a încetat să-i mai placă de mine. A fost în vara când eu am împlinit șase ani și el opt. Umbla cu bicicleta lui nouă și strălucitoare (roșie, cu zece viteze, fantastică) împreună cu noii și strălucitorii lui prieteni (albi, de zece ani, fantastici). Deși existaseră numeroase semne toată vara, nu-mi dădusem seama cu adevărat că fusesem retrogradat la statutul de Frate mai mic enervant.

În ziua aceea, el și prietenii lui au plecat cu bicicletele fără mine. L-am urmărit stradă după stradă strigând „Charlie!”, convins că doar uitase să mă cheme și pe mine. Am pedalat atât de repede, încât am obosit (băieții de șase ani nu obosesc niciodată să meargă cu bicicleta, deci asta spune ceva).

De ce nu mă lăsasem pur și simplu păgubaș? Era *evident* că mă auzea când îl strigam.

În cele din urmă, Charlie s-a oprit și a sărit de pe bicicletă. A trântit-o în praf, fără să-și bată capul s-o sprijine în cric, și m-a așteptat să ajung lângă el. Mi-am dat seama că era furios. Lovea pământul cu piciorul și îl arunca peste bicicletă, ca să fie clar pentru toată lumea.

— *Hyung*, am început eu, folosind cuvântul cu care se adresează frații mici fraților mai mari.

Imediat ce am rostit formula de adresare, mi-am dat seama că tocmai comiseseam o mare greșală. Toată fața i s-a făcut roșie – obrazii, nasul, vârfurile urechilor, totul. Practic, dogorea. Ochii i-au fugit într-o parte, spre locul de unde noii lui prieteni se uitau la noi ca la televizor.

— Cum ți-a spus? a întrebat cel mai scund.

— E vreun cod coreean secret? i-a ținut isonul celălalt.

Charlie i-a ignorat pe amândoi și s-a răstit la mine:

— Ce cauți aici?

Era atât de supărat, încât vocea i s-a tăiat puțin.

N-am știut ce să-i răspund, dar el nici nu aștepta vreun răspuns. Nu voia decât să mă lovească. Mi-am dat seama după cum îți încleșta și descleșta pumnii. Mi-am dat seama că încerca să evalueze ce probleme îl așteptau dacă mă pocnea imediat, acolo în parc, în fața unor băieți pe care abia îi cunoștea.

— De ce nu-ți faci tu niște prieteni doar ai tăi, ca să încetezi să mă mai urmărești peste tot ca un țânc? a zis el în schimb.

Mai bine m-ar fi lovit.

Și-a ridicat bicicleta din praf și a tras aer în piept cu atâta furie, încât am crezut că o să plesnească și eu va trebui să-i spun mamei că fiul ei mai mare și mai perfect a explodat.

— Mă cheamă Charles, le-a spus el acelor băieți, provocându-i să îndrăznească să mai scoată vreo vorbă. Veniți odată?

Nu i-a așteptat și nu s-a uitat înapoi dacă veneau. Ei l-au urmat în parc, l-au urmat toată vara și pe urmă la liceu, la fel cum aveau să-l urmeze până la urmă mulți alți oameni. Reușisem cumva să-mi transform fratele în rege.

Nu i-am mai spus niciodată *hyung*.

charles jae won bae

O poveste viitoare

Daniel are dreptate în legătură cu Charles. Este un nemernic desăvârșit. Unii oameni reușesc să-și educe firea, dar nu și Charles. El va rămâne același, se va fixa în pielea care i-a fost dată.

Dar înainte de asta, înainte să devină politician și să se căsătorească cu cine trebuie, înainte să-și schimbe numele în Charles Bay, înainte să-și înșele soția perfectă și alegătorii cu fiecare ocazie, înainte să aibă prea mulți bani și prea mult succes și să obțină mult prea mult din tot ce-și dorește, va face un lucru bun și dezinteresat pentru fratele lui. Va fi ultimul lucru bun și dezinteresat pe care îl va face vreodată.

familia

Povestea unor nume

Când Min Soo s-a îndrăgostit de Dae Hyun, nu se aștepta ca iubirea ei s-o poarte din Coreea de Sud până în America. Dar Dae Hyun fusese sărac toată viața lui. Avea în America un văr care își făcuse un rost la New York. I-a promis să-l ajute.

Pentru majoritatea imigranților, mutarea într-o țară nouă reprezintă un act de credință. Chiar dacă ai auzit povești despre siguranță, oportunități și prosperitate, tot este o mare încercare să te desparți de limba maternă, de propriul popor și de țara ta. De propria istorie. Dacă poveștile nu sunt adevărate? Dacă nu te poți adapta? Dacă nu ești dorit în noua țară?

Până la urmă, numai unele dintre povești s-au adevărit. La fel ca toți imigranții, Min Soo și Dae Hyun s-au adaptat cât au putut. Au evitat oamenii și locurile care nu-i doreau. Vărul lui Dae Hyun i-a ajutat, iar ei au prosperat și încrederea le-a fost răsplătită.

Câțiva ani mai târziu, când Min Soo a aflat că era însărcinată, primul ei gând a fost ce nume să-i dea copilului. Avea ea sentimentul că în America numele nu însemnau nimic, nu așa cum însemnau în Coreea. În Coreea, numele de familie era primul și spunea întreaga istorie a strămoșilor. În America, numele de familie se trecea ultimul. Dae Hyun spunea că asta dovedește că americanii consideră individul mai important decât familia.

Min Soo și-a bătut capul ce prenume să aleagă, adică acel nume căruia americanii îi spuneau primul nume. Oare fiul ei trebuia să aibă un prenume american, ușor de pronunțat de către profesori și colegi? Sau trebuia să păstreze tradiția și să aleagă două caractere chinezești din care să formeze un nume personal din două silabe?

Numele sunt lucruri puternice. Funcționează ca semn de identitate și ca un fel de hartă, localizându-te geografic și în timp. Mai mult decât atât, numele pot fi o busolă. În cele din urmă, Min Soo a ajuns la o soluție de compromis. I-a dat fiului ei un prenume american, urmat de un nume personal după tradiția coreeană și apoi terminat cu numele de familie. Și-a numit primul băiat Charles Jae Won Bae. Pe al doilea băiat l-a numit Daniel Jae Ho Bae.

A ales până la urmă ambele variante. Coreeană și americană. Americană și coreeană.

Ca să știe de unde veneau.

Ca să știe încotro se îndreptau.

natasha

Am întârziat. Intru în sala de așteptare și mă îndrept spre recepție. Recepționera clatină din cap ca și cum ar mai fi văzut asta și altădată. Toți cei de aici au mai văzut totul și altădată, nu le pasă că fiecare lucru este nou pentru tine.

— Trebuie să telefonați la Serviciul de Imigrări și să faceți o nouă programare.

— Nu mai am timp, zic eu.

Îi povestesc despre Irene, agenta de pază, și despre purtarea ei ciudată. Îi explic totul calm și rezonabil. Ea ridică din umeri și se uită în jos. Mă respinge. În oricare altă zi, m-aș supune.

— Vă rog să-i telefonați. Sunați-o pe Karen Whitney. Ea mi-a spus să revin.

— Ați avut programare la ora 8. Acum este ora 8:05. Doamna Whitney stă de vorbă cu alt solicitant.

— Vă rog. N-am întârziat din vina mea. Mi-a spus...

Fața recepționerei se asprește. Indiferent ce-aș zice eu, va rămâne de neclintit.

— Doamna Whitney a primit deja alt solicitant.

O spune ca și cum engleza n-ar fi limba mea nativă.

— Sunați-o, îi cer eu insistent.

Vorbesc tare și par isterică. Toți ceilalți solicitanți, chiar și cei care nu vorbesc englezește, se uită lung la mine. Disperarea se înțelege în toate limbile.

Recepționera îi face semn din cap agentului de pază de pe hol. Înainte să ajungă el la mine, se deschide ușa care duce spre birouri. Un bărbat foarte înalt și slab, cu pielea de culoare cafeniu închis, mă cheamă la el. Se întoarce spre recepționeră.

— E în regulă, Mary. Mă ocup eu de ea.

Intru repede pe ușă, înainte să se răzgândească bărbatul. Nu se uită la mine, doar se întoarce și o pornește pe mai multe holuri. Îl urmez în tăcere până ne oprim în fața biroului lui Karen Whitney.

— Așteptați aici, îmi spune.

Dispare câteva secunde și revine cu un dosar roșu în mână – dosarul meu.

Mergem apoi pe un alt hol până când ajungem în cele din urmă la biroul lui.

— Mă numesc Lester Barnes, zice el. Luați loc.

— Am fost...

Ridică mâna și îmi face semn să mă opresc.

— Tot ce trebuie să știu se află în acest dosar. Îl apucă de un colț și îl flutură spre mine. Fiți bună și stați liniștită cât îl citesc.

Biroul lui este foarte ordonat și îți poți da seama că se mândrește cu asta. Are un set asortat de accesorii argintii de birou – un suport pentru stilouri, tăvi pentru corespondența primită și trimisă, chiar și un suport pentru cărți de vizită gravat cu inițialele LRB. Cine mai folosește cărți de vizită în ziua de azi? Mă întind, iau una și o strecur în buzunar.

Dulapul înalt din spatele lui este un peisaj de bibliorafturi cu dosare aranjate pe culori. Fiecare dosar conține viața cuiva. Oare chiar sunt culorile atât de evidente cum mi se pare mie? Dosarul meu are coperte Roșu Respins.

Peste câteva minute, bărbatul se uită la mine.

— De ce ați venit aici?

— Karen – doamna Whitney – mi-a spus să revin. A fost drăguță cu mine. A zis că poate găsește o soluție.

— Karen este nouă.

O spune ca și cum asta ar explica ceva, dar eu nu înțeleg ce anume.

— Ultimul apel al familiei dumneavoastră a fost respins. Deportarea rămâne în vigoare, domnișoară Kingsley. Dumneata și familia dumitale va trebui să plecați diseară la ora zece.

Închide dosarul și întinde spre mine o cutie cu șervețele, anticipându-mi lacrimile. Dar eu nu sunt o plângăcioasă.

N-am plâns când ne-a anunțat tata despre ordinele de deportare, sau când ne-au fost respinse apelurile.

N-am plâns iarna trecută când am aflat că Rob, fostul meu iubit, mă înșela.

N-am plâns ieri când Bev și cu mine ne-am luat oficial rămas-bun. Știam amândouă de mai multe luni că asta urma. N-am plâns, dar nici nu mi-a fost ușor. Bev ar fi vrut să vină azi cu mine, dar s-a dus cu familia în California să viziteze Berkeley și alte câteva universități de stat.

— Poate că totuși te mai găsesc aici când mă întorc, a insistat ea după ce ne-am îmbrățișat a șaptesprezecea oară. Poate că totul se rezolvă.

Bev a fost mereu o optimistă incurabilă, chiar și când soarta e cea mai potrivnică. E genul de fată care cumpără bilete de loterie. Eu sunt genul de fată care râde de oamenii care cumpără bilete de loterie.

În niciun caz n-o să încep să plâng acum. Mă ridic în picioare, îmi adun lucrurile și mă îndrept spre ușă. Am nevoie de toată energia ca să nu mă transform într-o plângăcioasă. Aud în minte vocea mamei.

„Nu te lăsa condusă de trufie, Tasha.”

Mă întorc.

— Deci nu puteți face nimic să mă ajutați? Chiar va trebui să plec?

Spun asta atât de încet, încât abia dacă mă aud eu însămi. Domnul Barnes mă aude însă fără nicio dificultate. La el face parte din fișa postului să audă voci slabe și nefericite.

Bate darabana cu degetele pe dosarul închis.

— Faptul că tatăl dumitale a condus sub influența alcoolului...

— Este problema lui. De ce trebuie să plătesc eu pentru greșeala lui?

Tata. Singura lui seară de glorie l-a făcut să conducă sub influența alcoolului, lucru care a dus la darea noastră în vileag și la faptul că urmează să pierd singurul loc pe care îl numesc acasă.

— Pentru că și dumneata ești ilegal aici, zice el, dar nu mai are vocea la fel de aspră ca înainte.

Dau din cap, dar nu spun nimic, pentru că de data asta chiar aș izbucni în plâns. Îmi pun căștile pe urechi și mă îndrept din nou spre ușă.

— Am fost în țara dumitale. Am fost în Jamaica, zice el. Amintirea călătoriei îl face să zâmbească. M-am simțit bine. Totul e *irie*² acolo, frate. O să-ți fie bine.

Psihiatrii spun să nu-ți reprimi trăirile pentru că până la urmă tot vor răbufni. Nu se înșală. Sunt furioasă de luni în șir. Mi se pare că sunt furioasă de la începutul timpului. Furioasă pe tata. Furioasă pe Rob, care mi-a spus chiar acum o săptămână că ar trebui să putem fi prieteni în ciuda „a tot ce s-a întâmplat”, adică a faptului că m-a înșelat.

Nici măcar Bev n-a scăpat de furia mea. Toată toamna și-a făcut probleme unde să se înscrie la facultate, în funcție de unde se înscrie iubitul ei Derrick. Verifica permanent distanța în ore între anumite facultăți. *Oare rezistă relațiile la distanță?* întreba ea din două în două zile. Ultima dată când m-a întrebat, i-am răspuns că poate n-ar trebui să-și bazeze întregul *viitor* pe iubitul ei *prezent*. Nu i-a picat bine. Bev crede că vor rămâne împreună pe veci. Eu cred că vor rămâne împreună până la absolvire. Eventual și peste vară. A trebuit să-i fac teme la fizică săptămâni în șir ca să ne împăcăm.

Iar acum un bărbat care probabil că n-a petrecut mai mult de o săptămână în Jamaica îmi spune că totul o să fie *irie*.

Îmi scot căștile.

— Unde ați fost? îl întreb.

— La Negril, zice el. Foarte frumos loc.

— Ați ieșit de pe domeniul hotelului?

— Eu am vrut, dar...

— Dar soția dumneavoastră n-a vrut pentru că i-a fost frică, nu-i așa? În ghid scrie că-i mai bine să rămâi în perimetrul stațiunii de vacanță.

² Cuvânt jamaican care înseamnă foarte bine, plăcut, minunat.

Mă așez din nou pe scaun. El își sprijină bărbia pe mâinile împreunate. Pentru prima oară de când am început să stăm de vorbă, nu conduce el discuția.

— S-a temut pentru siguranța ei?

Desenez ghilimele în aer când spun „siguranță”, ca și cum n-ar fi fost un lucru care să merite cu adevărat îngrijorare.

— Sau poate că n-a vrut să-și strice dispoziția de vacanță văzând ce săracă-i lumea pe-acolo.

Furia reprimată din măruntaie urcă și îmi ajunge în gât.

— Ați ascultat Bob Marley, un barman v-a adus niște iarbă, cineva v-a spus ce înseamnă *irie* și credeți că aveți habar de ceva. Ați văzut un bar exotic, o plajă și camera de hotel. Asta nu înseamnă o țară. Asta înseamnă o stațiune de vacanță.

Ridică palmele ca și cum s-ar apăra, ca și cum ar încerca să împingă cuvintele prin aer înapoi spre mine. Da, mă port oribil. Nu, nu-mi pasă.

— Nu-mi spuneți mie că o să-mi fie bine. Nu cunosc locul ăla. Sunt aici de când aveam opt ani. Nu știu pe nimeni în Jamaica. N-am accent. Nu-mi cunosc familia de acolo, nu așa cum ar trebui să-ți cunoști familia. Sunt în ultimul an de liceu. Cum rămâne cu banchetul, cu absolvirea și cu prietenii mei?

Vreau să-mi fac griji pentru aceleași tâmpenii ca și ei. Am început chiar să-mi pregătesc dosarul de admitere la Colegiul Brooklyn. Mama a economisit bani timp de doi ani și s-a dus în Florida să-mi cumpere un card de asigurări sociale „bun”. Un card „bun” este unul cu cod numeric personal valabil, furat de la altcineva, nu unul cu cod inventat. Bărbatul care i-a vândut cardul i-a spus că cele ieftine, cu coduri numerice inventate, nu fac față verificărilor amănunțite la care sunt supuse cererile de admitere la facultate. Cu ajutorul cardului pot cere ajutor financiar. Iar dacă reușesc să obțin și o bursă pe lângă ajutorul de la stat, poate că mi-aș permite chiar să merg la Universitatea de Stat Binghamton din New York, sau la alte universități prestigioase.

— Cum rămâne cu facultatea? îl întreb, iar acum plâng.

Lacrimile mele sunt de neoprit. Au așteptat multă vreme să înceapă să curgă.

Domnul Barnes împinge cutia de șervețele mai aproape de mine. Iau șase sau șapte, le folosesc și mai iau încă șase sau șapte. Îmi adun iarăși lucrurile.

— Știți ce înseamnă să simți că nicăieri nu-i locul tău?

Iarăși spun asta prea încet ca să se audă, dar el iar mă aude.

Am ajuns la ușă, sunt cu mâna pe clanță și atunci el zice:

— Domnișoară Kingsley. Stați puțin.

irie

O poveste etimologică

Poate că ați mai auzit cuvântul *irie*. Poate ați călătorit în Jamaica și ați aflat că are rădăcini în *patois*, dialectul jamaican. Sau poate știți că are alte rădăcini în mișcarea religioasă rastafari. Faimosul cântăreț reggae Bob Marley a fost el însuși rastafarian și a contribuit la răspândirea acestui cuvânt dincolo de țărmurile jamaicane. Poate când auziți cuvântul aveți o oarecare idee despre istoria acestei religii.

Poate știți că rastafari este o rămurică a celor trei religii avraamice principale – creștinismul, islamismul și iudaismul. Știți că religiile avraamice sunt monoteiste și au în centrul lor diferite încarnări ale lui Avraam. Poate că acest cuvânt vă evocă Jamaica din anii 1930, când a apărut mișcarea rastafari. Sau poate vi-l evocă pe liderul ei spiritual, Haile Selassie I, împărat al Etiopiei între 1930 și 1974.

Poate că, atunci când auziți cuvântul, vă gândiți la înțelesul lui spiritual original. Anume că totul este *bine* între voi și Dumnezeuul vostru, prin urmare între voi și lume. Să fii *irie* înseamnă să te afli într-un loc spiritual înalt și dătător de satisfacții. Când auziți cuvântul, auziți chiar cum s-a inventat această religie.

Sau poate că nu știți povestea cuvântului.

Nu știți nimic despre Dumnezeu, despre spirit sau despre limbaj. Știți doar definiția colocvială din dicționarele de azi. *Irie* înseamnă, simplu, să-ți fie *bine*.

Când cauți un cuvânt în dicționar, vezi uneori că anumite definiții sunt marcate drept *învechite*. Natasha se gândește adesea la cât de lunecos poate fi limbajul. Un cuvânt începe prin a însemna ceva și sfârșește prin a avea alt înțeles. Să fie din cauza folosirii lui excesive, sau a simplificării exagerate, a felului în care învață turiștii americani ce înseamnă *irie* în hotelurile din Jamaica? Să fie din cauza întrebuintării lui

greșite, a felului în care îl folosește aiurea tatăl Natashei în ultimul timp?

Înainte să fi primit ordinul de deportare, tatăl ei refuza să vorbească cu accent jamaican sau să folosească argou jamaican. Acum, de când sunt obligați să se întoarcă în Jamaica, folosește cuvinte noi, ca un turist care învață expresii străine înaintea unei călătorii în afara țării. „Totu-i *irie*, frate”, le răspunde el casierelor de la băcănie când îl întreabă „Ce mai faci?”, cum se obișnuiește. Îi spune *irie* poștașului care îi pune aceeași întrebare când aduce corespondența. Zâmbește prea larg. Își împinge mâinile adânc în buzunare, își trage umerii în spate și se poartă ca și cum lumea a revărsat asupra lui mai multe daruri decât poate accepta în mod rezonabil. Purtarea lui este atât de evident falsă, încât Natasha are certitudinea că întreaga lume și-ar putea da seama de asta, numai că nu-și dă. Tata îi face pe ceilalți să se simtă bine pe moment, ca și cum ceva din norocul lui băttor la ochi s-ar revărsa și asupra lor.

Cuvintele, consideră Natasha, ar trebui să semene mai mult cu niște unități de măsură. Un metru este un metru. Cuvintele n-ar trebui să aibă voie să-și schimbe înțelesul. Cine hotărăște că sensul lor s-a schimbat și când? Există o perioadă intermediară în care un cuvânt are ambele înțelesuri? Sau un moment când nu mai înseamnă nimic?

Natasha știe că dacă trebuie să părăsească America, toate prietenii ei, chiar și cea cu Bev, se vor stinge. La început vor încerca, desigur, să păstreze legătura, dar nu va fi ca și cum s-ar vedea în fiecare zi. Nu-și vor da o întâlnire în patru la banchet. Nu vor sărbători scrisorile care le anunță că sunt admise la o anumită facultate și nu vor plânge când vor fi respinse. Nu vor face fotografii caraghioase la ceremonia de absolvire. În schimb, timpul va trece și distanța va părea tot mai mare pe zi ce trece. Bev va fi în America și va face lucruri americane. Natasha va fi în Jamaica și se va simți ca o străină în țara ei natală.

Cât va dura până prietenii o vor uita? Cât va dura până va căpăta accent jamaican? Cât va dura până să uite că a trăit vreodată în America?

Într-o zi din viitor, înțelesul cuvântului *irie* se va schimba, va deveni doar un cuvânt oarecare pe o listă lungă de cuvinte arhaice și depășite. „Totu-i *irie*?” te va întreba cineva cu accent american impecabil. „Totu-i *irie*”, îi vei răspunde, cu sensul că totul este în regulă, dar n-ai chef să vorbești despre asta. Niciunul dintre voi nu va ști nimic despre Avraam, despre religia rastafari și despre dialectul jamaican. Cuvântul va fi despuiat de orice istorie.

daniel

Adolescent localnic prins în vârtejul așteptărilor și dezamăgirilor părintești; nu se așteaptă să fie salvat

Partea bună când ai drept frate mai mare un nemernic eminent la învățătură este că ia presiunea de pe tine. Charlie a făcut întotdeauna cât doi fii. Acum, de când nu mai e așa perfect, presiunea cade pe mine.

Iată o discuție pe care am avut-o de 1,3 miliarde de ori (mai mult sau mai puțin) de când a venit el acasă.

Mama: Ai în continuare note bune?

Eu: Dap.

Mama: Și la biologie?

Eu: Dap.

Mama: Dar la matematică? Nu-ți place matematica.

Eu: Știu că nu-mi place matematica.

Mama: Dar ai note bune?

Eu: Tot opt.

Mama: De ce nu iei și-un zece? *Aigo*³. E vremea să te pui pe treabă. Nu mai ești băiețel.

Astăzi am interviu pentru admiterea la facultate cu un absolvent de la Yale. Yale este „A doua cea mai bună școală”, dar am pus și eu o dată piciorul în prag și am refuzat să fac cerere de admitere la „Cea mai bună școală” (Harvard). Ideea că aș putea fi iar fratele mai mic al lui Charlie într-o școală nouă este de nesuportat. În plus, cine știe dacă Harvard m-ar mai accepta acum, după ce Charlie a fost suspendat.

Sunt cu mama în bucătărie. Datorită interviului, îmi fierbe la abur *mandu* congelate (găluști), ca tratație specială. Până la *mandu*, mănânc un aperitiv alcătuit din Cap'n Crunch (cele mai bune cereale cunoscute de omenire) și scriu într-un carnet Moleskine. Lucrez la un poem despre inima frântă din iubire, cu care îmi bat capul de când mă știu (mai mult sau

³ Expresie coreeană care exprimă frustrarea, enervarea (n. red.).

mai puțin). Problema este că eu n-am avut niciodată inima frântă, așa că-mi vine greu.

Scrisul la masa din bucătărie mi se pare un lux. Dacă era tata acasă, nu mi-l permiteam. Nu dezaprobă cu voce tare pornirile mele de poet, dar e clar că le dezaprobă.

Mama mă întrerupe din mâncat și scris pentru o reluare a discuției noastre obișnuite. Bifez răspunsurile cu gura plină, dar apoi ea schimbă scenariul. În loc de „nu mai ești băiețel”, zice:

— Nu fi ca fratele tău.

O spune în coreeană. Pentru mai mult efect. Și din cauza lui Dumnezeu, a soartei sau a ghinionului absolut, Charlie intră în bucătărie exact la timp ca s-o audă. Mă opresc din mestecat.

Cine ne-ar privi din afară ar crede că lucrurile merg cât se poate de bine. O mamă pregătește micul dejun pentru cei doi fii ai ei. Un fiu stă la masă și mănâncă cereale (fără lapte). Celălalt fiu intră în scenă prin stânga. Urmează să ia și el micul dejun.

Dar nu ăsta-i adevărul. Mamei îi este foarte rușine că a auzit-o Charlie și roșește. Puțin, dar roșește. Îi oferă *mandu*, cu toate că el detestă mâncarea coreeană și a refuzat s-o mai mănânce încă de când era în primul an de liceu.

Iar Charlie? El pur și simplu se preface. Se preface că nu înțelege limba coreeană. Se preface că n-a auzit-o pe mama când i-a oferit găluști. Se preface că eu nu exist.

Aproape că mă păcălește, până când îi văd mâinile. Pumnii strânși îl dau de gol. A auzit și a înțeles. Și dacă i-ar fi spus că-i un ticălos desăvârșit, că se dă degeaba mare sculă pe basculă, tot ar fi fost mai bine decât să-mi spună mie să nu fiu ca el. Toată viața mea de până atunci fusese pe dos. „De ce nu ești și tu ca fratele tău?” Schimbarea asta a sorții nu-i bună pentru niciunul dintre noi.

Charlie ia un pahar din dulap și îl umple cu apă de la chiuvetă. Bea apă de la robinet numai ca s-o scoată pe mama din sărite. Ea deschide gura să-i spună ca de obicei:

„Nu! Bea apă filtrată!”, dar o închide la loc. Charlie termină apa din trei înghițituri și pune paharul la loc în dulap fără să-l spele. Pe urmă lasă ușa dulapului deschisă.

— *Umma*, dă-i pace, zic eu după ce pleacă.

Sunt furios *pe* el și sunt furios *pentru* el. Părinții mei nu s-au zgârcit cu criticile. Nici nu-mi pot imagina cât de nasol i-o fi să lucreze toată ziua la magazin cu tata. Bag mâna-n foc că tata îl ocărăște neconținut, între zâmbetele împărțite clienților și răspunsurile la întrebările despre extensii, despre uleiul din arbore de ceai și despre cum se tratează părul deteriorat de chimicale (părinții mei au un magazin de cosmetice specializat în produse de îngrijire pentru părul negru; se numește Black Hair Care).

Mama deschide coșul de gătit la aburi și verifică *mandu*. Aburul îi încețoșează ochelarii. Când eram mic, asta mă făcea să râd, iar ea se juca lăsându-i să se aburească la maximum și pe urmă prefăcându-se că nu mă vede. Acum își scoate pur și simplu ochelarii de la ochi și îi șterge cu un șervet.

— Ce se întâmplă cu fratele tău? De ce o dă în bară? El nu o dă niciodată în bară.

Fără ochelari arată mai tânără și mai frumușică. O fi ciudat să mă gândesc că mama mea e frumușică? Probabil. Sunt sigur că lui Charlie nu-i trece niciodată prin minte gândul ăsta. Toate iubitele lui (toate șase) au fost foarte atrăgătoare, fete albe puțin dolofane, cu părul blond și ochi albaștri.

Ba nu, mint. A fost totuși o fată, Agatha. Ultima lui iubită din liceu, înainte să plece la facultate.

Ea avea ochii verzi.

Mama își pune ochelarii la loc și așteaptă, de parcă aş putea avea un răspuns pentru ea. Nu suportă să nu știe ce urmează să se întâmple. Nesiguranța este dușmanul ei. Poate din cauză că a avut o copilărie săracă în Coreea de Sud, mă gândesc.

— El nu dă greș niciodată. S-a întâmplat ceva.

Acum mă înfurii și mai tare. Poate că nu s-a *întâmpilat* nimic cu fratele meu. Poate că a picat la examene pentru nu i-au plăcut cursurile. Poate că nu vrea să se facă doctor. Poate că nu știe ce vrea. Poate că pur și simplu s-a schimbat.

Dar la noi acasă n-ai voie să te schimbi. Suntem meniți să ne facem doctori și nu avem scăpare.

— Vouă, băieților, vă este prea ușor. America vă face slabi.

Dacă aș fi primit câte un neuron de fiecare dată când am auzit asta, acum aș fi un blestemat de geniu!

— Noi ne-am născut aici, mamă. Am fost întotdeauna slabi.

Ea râde disprețuitor.

— Cum e cu interviul? Ești pregătit?

Se uită la mine și nu-i place ce vede.

— Înainte de interviu te tunzi.

Mă bate la cap de luni în șir să-mi tai mica mea coadă de cal. Scot un sunet care poate însemna și aprobare și dezaprobare. Îmi pune în față o farfurie cu *mandu*, iar eu mănânc în tăcere.

Cu ocazia marelui interviu, părinții mi-au dat voie să nu mă duc azi la școală. E abia opt dimineața, dar nici vorbă să rămân acasă și să mai am alte discuții de felul ăsta. Înainte să apuc s-o șterg, mama îmi întinde o borsetă pentru bani cu borderouri de plată și cu cecuri, să i-o duc tatei la magazin.

— *Appa* a uitat. I-o duci tu.

Sunt sigură că voia să i-o dea lui Charlie înainte să plece, dar a uitat și ea din cauza micului lor incident din bucătărie.

Iau borseta, îmi înșfac și carnetul și mă duc la etaj să mă îmbrac. Camera mea este în capătul unui hol lung. Trec pe lângă camera lui Charlie (cu ușa închisă, ca de obicei) și pe lângă cea a părinților mei. Mama are rezemate lângă ușa două pânze albe, neînceptute. Azi e liberă de la magazin și sunt sigur că abia așteaptă să-și petreacă ziua pictând. În ultima vreme pictează gândaci, muște și cărăbuși. Eu o tachinez spunându-i că e în perioada Insecte Dezgustătoare,

dar îmi place mai mult decât perioada Orhidee Abstracte de acum câteva luni.

Mă abat scurt din drum și intru în camera goală pe care o folosește ea drept atelier să văd dacă a pictat ceva nou. Găsesc, evident, un gândac uriaș. Pânza nu-i deosebit de mare, dar gângania ocupă tot spațiul. Picturile mamei au fost întotdeauna bogat colorate și frumoase, dar felul în care aplică atâta culoare pe desenele ei aproape anatomice cu insecte le face cumva mai mult decât frumoase. Gândacul din fața mea este pictat în nuanțe perlate de verde închis, albastru și negru. Are carapacea lucioasă ca uleiul imprăștiat deasupra apei.

Acum trei ani, de ziua ei, tata a surprins-o angajând un ajutor cu jumătate de normă pentru magazin, ca să nu mai trebuiască să se ducă ea în fiecare zi. I-a adus și o trusă de uleiuri pentru începători și câteva pânze. N-o mai văzusem niciodată pe mama plângând în fața unui cadou. De atunci pictează.

Ajuns la mine în cameră, mă întreb pentru a zecea mia oară (mai mult sau mai puțin) cum ar fi fost viața ei dacă nu pleca din Coreea. Dacă nu-l întâlnea pe tata? Dacă nu ne avea pe Charlie și pe mine? Oare acum era artistă?

Mă îmbrac cu costumul nou, gri, făcut pe comandă și îmi pun cravata roșie. „Prea tipătoare”, a zis mama de cravată când am mers împreună la cumpărături. Sigur că da, numai picturile au voie să fie pline de culoare. Am convins-o spunându-i că roșul mă va face să par plin de încredere în mine. Acum mă uit în oglindă și trebuie să spun că ținuta chiar mă face să par încrezător și sofisticat (chiar așa, sofisticat). Păcat că îl port doar pentru interviu și nu într-o ocazie care chiar să conteze pentru mine. Mă uit la prognoza meteo pe mobil și decid că n-am nevoie de o altă haină pe deasupra. Se anunță o maximă de nouăsprezece grade azi – o zi de toamnă perfectă.

În ciuda iritării mele față de felul cum s-a purtat cu Charlie, o sărut pe mama și îi promit să mă tund, apoi ies

din casă. În după-amiaza asta viața mea se va urca într-un tren cu destinația *doctor* Daniel Jae Ho Bae, dar până atunci ziua îmi aparține. Am de gând să fac ce-mi spune universul. Am de gând să mă port ca într-un afurisit de cântec al lui Bob Dylan și să mă las purtat de vânt. Am de gând să mă prefac că am viitorul larg deschis și că orice se poate întâmpla.

natasha

Totul se întâmplă cu un motiv. Așa spun oamenii. Mama spune des: „Lucrurile se întâmplă cu un motiv, Tasha.” Oamenii spun asta de obicei când ceva merge rău, dar nu *prea* rău. Un accident de mașină fără victime. O gleznă scrântită în loc de una ruptă.

În mod grăitor, mama n-a spus același lucru și cu privire la deportarea noastră. Din ce motiv s-ar fi putut întâmpla un lucru atât de groaznic? Tata, care poartă întreaga vină, spune: „Nu poți înțelege întotdeauna ce plan are Dumnezeu.” Îmi vine să-i răspund că poate n-ar trebui să lase totul în seama lui Dumnezeu și că speranțele deșarte nu reprezintă o strategie de viață, dar asta ar presupune să vorbesc cu el, iar eu nu vreau să vorbesc cu el.

Oamenii spun astfel de lucruri ca să dea un sens lumii. În adâncul inimii, în taină, aproape toată lumea crede ca există un înțeles, o *intenționalitate* a vieții. Dreptate. Bună-cuviință elementară. Lucrurile bune se întâmplă oamenilor buni. Lucrurile rele se întâmplă doar oamenilor răi.

Nimeni nu vrea să creadă că viața curge la întâmplare. Tata spune că nu știe de unde mi se trage cinismul, dar eu nu sunt cinică. Sunt realistă. E mai bine să vezi viața așa cum este, nu cum vrei să fie. Lucrurile nu se întâmplă cu un motiv. Se întâmplă pur și simplu.

Iată însă câteva fapte observabile: dacă n-aș fi întârziat la întâlnire, nu l-aș fi cunoscut pe Lester Barnes. Dacă el n-ar fi spus cuvântul *irie*, eu n-aș fi făcut o criză. Iar dacă nu făceam o criză, n-aș fi strâns acum în mână numele unui avocat cunoscut drept „Rezolvă-tot”.

Ies din clădire trecând pe lângă serviciul de pază. Simt nevoia complet irațională și deloc specifică mie să-i mulțumesc agentei de la intrare – Irene –, dar ea se află la câțiva pași mai departe, ocupată să pipăie lucrurile altcuiva.

Îmi verific mesajele pe telefon. Chiar dacă în California unde se află ea acum este abia ora 5:30 dimineața, Bev mi-a

trimis un șir lung de semne de întrebare. Mă gândesc mai întâi să-i povestesc cum au evoluat lucrurile, dar pe urmă hotărâsc că nu-i chiar o evoluție.

Nimic nou, îi răspund. Îmi doresc iarăși, egoist, să fi fost aici cu mine. De fapt, mi-aș dori să fiu eu acolo cu ea, să facem turul facultăților și să trăiesc experiențele obișnuite ale unei eleve din ultimul an de liceu.

Mă uit din nou la biletul din mână. Jeremy Fitzgerald. Domnul Barnes nu m-a lăsat să-l sun din biroul lui ca să stabilesc o întâlnire.

— Șansele nu-s foarte mari, a zis el, apoi practic m-a împins pe ușă afară.

Fapt observabil: N-ar trebui să încerci niciodată soluțiile cu șanse foarte mici. Mai bine studiezi sorții de izbândă și încerci soluțiile cu probabilitate mare. Dar dacă singura soluție la îndemână este una cu șanse foarte mici, atunci ești obligat s-o încerci.

irene

O poveste provizorie

În pauza de prânz, Irene își descarcă albumul trupei Nirvana. Îl ascultă de trei ori la rând. În vocea lui Kurt Cobain aude același lucru pe care îl aude și Natasha – o nefericire desăvârșită și superbă, o voce atât de tensionată de singurătate și dorință, încât e gata să se rupă. Irene crede că ar fi mai bine să se rupă, mai bine decât să trăiești dorind și neavând, mai bine chiar decât să *trăiești* pur și simplu.

Irene urmează vocea lui Kurt Cobain jos jos jos până într-un loc unde este negru tot timpul. După ce îl caută pe internet, află că povestea lui Cobain nu are un sfârșit fericit.

Irene face un plan. Azi va fi ultima zi a vieții ei. Adevărul este că se gândește și se răzgândește să se sinucidă de ani de zile. În versurile lui Cobain găsește în sfârșit cuvintele. Scrie un bilet de adio adresat nimănui: „Mă rog. În fine. Nu contează.”⁴

⁴ În original, „Oh well. Whatever. Nevermind” – versuri din *Smells Like Teen Spirit* de pe albumul *Nevermind* (1991) (n. red.).

natasha

Abia dacă fac doi pași de la ieșirea din clădire, înainte să formez numărul.

— Aș vrea să stabilesc o întâlnire pentru azi, cât mai curând, vă rog.

Femeia care răspunde pare să fie într-un loc aflat în construcție. Aud în fundal o bormașină și bătăi puternice. Trebuie să-mi repet numele de două ori.

— În ce problemă? întreabă ea.

Ezit. Când ești imigrant fără forme legale, devii foarte priceput să păstrezi secrete. Înainte să începă toată aventura cu deportarea, nu-i spuseseam decât lui Bev, cu toate că ea nu-i prea discretă de obicei.

„Îmi scapă pur și simplu”, zice ea, de parcă lucrurile care-i ies pe gură nu s-ar afla câtuși de puțin sub controlul ei.

Cu toate astea, Bev și-a dat seama cât era de important să păstreze acest secret.

— Alo, doamnă? Îmi spuneți în ce problemă? insistă din nou femeia de la telefon.

Lipesc mai bine telefonul de ureche și rămân nemișcată în mijlocul scărilor. În jurul meu, lumea gonește ca într-un film derulat pe repede înainte. Oamenii urcă și coboară treptele de trei ori mai rapid, cu mișcări smucite. Norii îmi vâjâie pe deasupra capului. Soarele își schimbă poziția pe cer.

— Nu am forme legale, spun.

Inima îmi bate de parcă aș fi alergat foarte mult, un I rum foarte lung.

— Trebuie să-mi spuneți mai multe, zice ea.

Așa că îi spun. Sunt jamaicană. Părinții mei au venit în țară ilegal când aveam opt ani. Suntem aici de atunci. Tata a fost prins conducând sub influența alcoolului. Urmează să fim deportați. Lester Barnes crede că avocatul Fitzgerald ne-ar putea ajuta.

Îmi fixează o întâlnire pentru ora unsprezece.

— Vă mai pot ajuta cu ceva? mă întreabă.

— Nu, zic eu. Este suficient.

Biroul avocatului se află mai la nord față de locul unde sunt, aproape de Times Square. Mă uit la ceasul de pe telefon: 8.35. Se iscă un vânticel care îmi ridică tivul fustei și mi se joacă în păr. Vremea este surprinzător de blândă pentru mijlocul lui noiembrie. Poate că nici n-am nevoie de haina de piele. Îmi pun repede o dorință ca iarna să nu fie prea geroasă, înainte să-mi amintesc că probabil nu voi mai fi aici s-o prind. Dacă ninge într-un oraș și nu-i nimeni acolo să simtă zăpada, se mai cheamă că-i frig?

Da. Răspunsul la această întrebare este da.

Îmi strâng haina mai bine. Încă îmi vine greu să cred că viitorul meu se va desfășura altfel decât mi-am închipuit.

Mai am două ore și jumătate. Școala mea este la doar un sfert de oră de mers. Mă gândesc iute să trec pe-acolo, măcar să mă uit pentru ultima oară la clădire. Este un liceu foarte competitiv, specializat în științe, și am muncit din greu să ajung la el. Nu-mi vine să cred că de mâine s-ar putea să nu-l mai văd. Până la urmă decid să nu mă duc; prea multă lume peste care aș putea da și prea multe întrebări – „De ce n-ai venit azi la școală?” – la care nu vreau să răspund.

În loc de asta, hotărâsc să-mi omor timpul mergând pe jos cei cinci kilometri până la biroul avocatului. Magazinul meu preferat de viniluri e în drum. Îmi pun căștile pe urechi și dau drumul la albumul *Temple of the Dog*. Este o zi în care merge la fix un rock grunge din anii '90, tot numai neliniște și chitară gălăgioasă. Vocea lui Chris Cornell începe să crească și o las să-mi mai ia din griji.

samuel kingsley

O poveste despre regret, partea întâi

Tatăl Natashei, Samuel, s-a mutat în America cu doi ani buni înainte de restul familiei. Planul era să se ducă el întâi și să devină actor pe Broadway. I-ar fi fost mai ușor fără grija soției și a unui fetițe mici. Fără ele putea merge la audiții în orice moment ar fi apărut ocazia. Își putea face relații în lumea actorilor din New York. Inițial ar fi trebuit să fie numai un an, dar s-a transformat în doi. S-ar fi putut transforma și în trei, însă mama Natashei n-a mai putut și n-a mai vrut să aștepte.

Natasha avea doar șase ani pe-atunci, dar își amintea telefoanele date în America. Le recunoștea de fiecare dată pentru că mama forma niște cifre în plus. La început, telefoanele erau normale. Tata suna ca tata. Părea fericit.

După vreun an, vocea i s-a schimbat. Avea un accent nou, caraghios, mai săltăreț și mai nazal decât cel *patois*. Părea mai puțin fericit. Își amintea cum asculta discuțiile părinților. Nu putea auzi partea tatei, dar n-avea nevoie.

— Cât crezi că te mai așteptăm?

— Samuel, cu tine acolo și cu noi aici, asta nu mai e familie.

— Vorbește cu fiica ta, omule.

Pe urmă, într-o zi, au plecat din Jamaica definitiv. Natasha și-a luat rămas bun de la prieteni și de la restul familiei, așteptându-se negreșit să-i vadă din nou, poate de Crăciun. Nu știa pe atunci ce însemna să fii imigrant fără forme legale. Că asta însemna să nu te mai poți duce niciodată acasă. Că țara ta urma să nu ți se mai pară acasă, ci numai un alt loc străin despre care citești. Își amintește că în ziua plecării stătea într-un avion și se gândea îngrijorată cum vor zbura printre nori, înainte să-și dea seama că norii nu erau câtuși de puțin ca niște cocoloașe de bumbac. Se întreba dacă tatăl

ei avea s-o recunoască și dacă o mai iubea. Trecuse atât de multă vreme!

Dar el o recunoscuse și încă o mai iubea. La aeroport, le îmbrățișase strâns.

— Doamne, ce dor mi-a fost și mie de voi, nici nu știți, a zis el și le-a strâns mai tare.

Arăta la fel. În clipa aceea chiar vorbea la fel, cu accentul lui *patois* dintotdeauna. Mirosea altfel, totuși, a săpun american, a haine americane și a mâncare americană. Natashei nu-i păsa. Era atât de fericită să-l vadă! S-ar fi putut obișnui cu orice.

În cei doi ani cât stătuse singur în America, Samuel locuise la un vechi prieten de familie al mamei lui. Nu avusese nevoie să-și ia o slujbă, își acoperise micile cheltuieli din economii.

După ce s-au mutat cu toții în America, acest lucru n-a putut rămâne la fel. S-a angajat ca agent de pază la una dintre clădirile de pe Wall Street. A închiriat un apartament cu două camere în zona Flatbush din Brooklyn.

— O să mă descurc, i-a spus el Patriciei.

A ales să lucreze în schimbul de noapte ca să aibă timp ziua să meargă la audiții.

Dar ziua era obosit.

Și nici nu erau roluri pentru el, iar accentul nu-i dispărea oricât s-ar fi străduit. Nu-l ajuta deloc nici că Patricia și Natasha vorbeau cu el cu cel mai pur accent jamaican, deși Samuel încerca să le învețe pronunția americană „corectă”.

Iar refuzurile nu erau ușor de înghițit. Când ești actor îți trebuie piele groasă, iar a lui Samuel nu fusese niciodată destul de groasă. Refuzurile erau ca glaspapirul. Frecușul lor permanent îi subțiau pielea și mai tare. După o vreme, Samuel nu mai era sigur cine va rezista mai mult: el sau visurile lui.

daniel

Localnic resemnat ia trenul 7 spre vest, pregătit să pună capăt copilăriei

Sigur, poate că dramatizez puțin, dar așa mi se pare mie. Trenul ăsta-i Trenul Magic care mă poartă cu viteză de la copilărie (bucurie, spontaneitate, distracție) către maturitate (nefericire, previzibilitate, absolut niciun fel de distracție pentru nimeni). Când cobor din el, voi avea un plan de viitor și părul ferchezuit satisfăcător (adică scurt). Nu voi mai citi (sau scrie) poezie – doar biografii ale unor Personalități Foarte Importante. Voi avea un Punct de Vedere asupra subiectelor importante precum imigrația, rolul Bisericii Catolice într-o societate tot mai secularizată, relativa tâmpire a echipelor de fotbal profesionist.

Trenul se oprește și jumătate dintre călători coboară. Mă duc spre locul meu preferat – cele două scaune din colțul de lângă cabina mecanicului. Mă lăbărțez și ocup ambele locuri.

Da, este un comportament respingător. Dar am un motiv temeinic pentru asta, care implică un tren absolut gol într-o noapte la ora două (mult după ce trebuia să fiu acasă) și un bărbat cu un ditamai șarpele încolăcit în jurul gâtului care a preferat să se așeze lângă mine deși mai erau încă o sută (mai mult sau mai puțin) de locuri libere.

Îmi scot carnetul din buzunarul interior al hainei de la costum. Durează cam o oră să ajung pe Strada 34 în Manhattan, unde-i frizeria mea preferată, iar poemul nu se scrie singur. Peste cincizeci de minute (și trei versuri slabe de tot), suntem la doar două stații de destinația mea. Ușile Trenului Magic se închid. Înaintăm vreo douăzeci de pași în tunel și ne oprim în scrâșnet de roți. Luminile pâlpâie, sigur că da! Stăm cinci minute până când mecanicul decide ca ar fi bine să ne comunice ceva. Mă aștept să spună că trenul se va pune în mișcare în scurt timp etc., dar el zice:

— DOAMnelor și DOMnilor. Până ieri eram și eu exact ca voi. Eram într-un tren care mergea spre Nicăieri, la fel ca voi.

Piei, drace! De obicei, ciudații sunt *în* tren, nu îl *conduc*. Ceilalți pasageri încep să-și îndrepte spatele. *Ce naiba?* scrie în bulele cu gânduri de deasupra capetelor lor.

— Dar mi s-a ÎNTÂMplat ceva. Am trăit o Experiență religioasă.

Nu sunt sigur de unde-i omul (Nebunești, locuitori: 1). Insistă pe începuturile de cuvânt și vorbește ca și cum ar zâmbi în timp ce ne evanghelizează.

— Dumnezeu ÎNsusă a coborât din Ceruri și m-a salvat.

Pasagerii își trag palme peste frunte și dau ochii peste cap neîncrezători.

— EL o să vă SALveze și pe voi, dar trebuie să-L ACcep-tați în inimile voastre. ACceptați-l acum, înainte să ajungeți la DESTinația finală.

Acum bombăn și eu, pentru că gluma cu destinația finală e proastă rău. Un tip în costum strigă că mecanicul ar trebui să tacă naibii din gură și să conducă trenul. O mamă acoperă urechile fetei ei și îi spune tipului că nu-i nevoie să folosească un asemenea limbaj. S-ar putea acum să avem parte de niște *Împăratul muștelor*⁵ în trenul 7.

Mecanicul nostru/evangelistul nostru nu mai spune nimic și stăm încă un minut pe întuneric înainte să ne punem iar în mișcare. Oprim apoi în stația Times Square, dar ușile nu se deschid imediat. Difuzoarele pâraie.

— DOAMnelor și DOMnilor. Acest tren nu CIRculă mai departe. Faceți-vă un SERViciu și coborâți. Îl veți găsi pe DOMnul, dacă îl căutați.

Ne dăm jos din tren cu toții, cumva ușurați, dar și furioși.

Toată lumea trebuie să ajungă undeva. Găsitul lui Dumnezeu nu face parte din program.

⁵ *Lord of the Flies* (1954) – carte a autorului englez William Golding.

natasha

Oamenii nu sunt ființe rezonabile. În loc să fim conduși de logică, suntem conduși de sentimente. Dacă s-ar întâmpla invers, lumea ar fi un loc mai fericit. De exemplu, în baza unui singur telefon, eu am început să sper într-o minune.

Și nici măcar nu cred în Dumnezeu.

mecanicul

O poveste evanghelică

Mecanicului nu i-a picat bine divorțul. Într-o zi, soția l-a anunțat că încetase pur și simplu să-l mai iubească. Nu putea explica. Nu avea vreo aventură. Nu exista altcineva cu care să fi vrut să fie. Dar dragostea pe care o simțea cândva dispăruse.

Este corect să spunem că în cei patru ani de după divorț, mecanicul devine mai degrabă necredincios. Își amintește cum el și soția lui își juraseră iubire în fața lui Dumnezeu și a tuturor. Dacă persoana care ar trebui să te iubească pentru totdeauna poate înceta brusc să te iubească, în ce să mai crezi?

Fără țintă și fără căpătâi, umblă din oraș în oraș, din apartament în apartament, din slujbă în slujbă, ancorat în lume de aproape nimic. Adoarme cu mare greutate. Nu-l ajută decât uitatul la emisiunile nocturne de la televizor, cu sonorul oprit. Cascada neconținută de imagini îi liniștește mintea și îl trimite în somn.

Într-o noapte, în timp ce îndeplinește același ritual, îi atrage atenția o emisiune pe care n-o mai văzuse niciodată. Un bărbat stă la pupitru în fața unui public extrem de numeros. În spatele lui, pe un ecran gigantic, se proiectează chipul aceluiasi bărbat. Lăcrimează. Camera trece pe imaginea publicului fascinat. Unii spectatori plâng, dar mecanicul își dă seama că nu de tristețe.

În acea noapte nu doarme. Dă drumul la sonorul televizorului și stă toată noaptea să se uite la emisiune.

A doua zi se documentează puțin și descoperă creștinismul evanghelic, iar asta îl poartă într-o călătorie de care nu știa că are nevoie. Află că există patru aspecte principale ca să devii creștin evanghelic. În primul rând, trebuie să te naști din nou. Mecanicului îi place ideea că poți fi făcut ca nou, eliberat de păcat și prin urmare vrednic de iubire și de

mântuire. În al doilea și al treilea rând, trebuie să crezi cu desăvârșire în Biblie și în faptul că Isus a murit pentru ca noi să putem fi toți iertați de păcatele noastre. Și, în fine, că trebuie să devii un fel de activist, să împărtășești și să răspândești cuvântul evangheliei.

De aceea face mecanicul acel anunț la difuzor. Cum ar putea să nu-și împărtășească nou descoperita bucurie cu semenii lui? Și chiar este vorba de bucurie. Există o bucurie pură în siguranța credinței. Siguranța că viața ta are scop și sens. Că deși viața pământească poate fi grea, te așteaptă un loc mai bun în viitor, iar Dumnezeu are un plan să te ducă acolo.

Că toate lucrurile care i s-au întâmplat, până și cele rele, s-au întâmplat cu un motiv.

daniel

Din moment ce las universul să-mi conducă viața în această Ultimă Zi a Copilăriei, nu mă obosesc să aștept alt tren care să mă ducă pe Strada 34. Mecanicul a zis să mergem să-l găsim pe Dumnezeu. Poate că El (sau Ea – dar pe cine păcălim? Dumnezeu este categoric bărbat. Altfel cum s-ar explica războiul, ciuma bubonică și erecția matinală?) se află chiar acolo în Times Square și abia așteaptă să fie descoperit. Imediat ce ies pe stradă, îmi amintesc însă că Times Square este mai degrabă un fel de iad (o groapă incandescentă plină cu firme sclipitoare de neon care fac reclamă tuturor celor șapte păcate capitale). Nici vorbă să-și piardă vremea Dumnezeu pe-aici.

O iau pe Bulevardul Șapte spre frizerul meu, atent la orice fel de Semn. Pe Strada 37 observ o biserică. Urc scările și încerc ușa, dar e încuiată. Probabil că Dumnezeu doarme înăuntru. Mă uit în stânga și în dreapta. Tot niciun Semn. Caut ceva subtil, în genul unui bărbat cu plete care transformă apa în vin și ține o pancartă prin care se proclamă a fi Isus Cristos, Domnul și Mântuitorul nostru.

Mă așez pe trepte, dă-l încolo de costum. De cealaltă parte a străzii, lumea își face loc să treacă pe lângă o fată care se leagănă ușor. E negresă, are o coafură afro uriașă și niște căști roz aproape la fel de enorme. Căștile sunt din cele care acoperă zdravăn urechile ca să blocheze orice zgomot (și restul lumii, prin urmare). Fata are ochii închiși și își ține o mână în dreptul inimii. Este complet transportată de plăcere.

Toată treaba durează vreo cinci secunde, pe urmă fata deschide ochii. Se uită în jur, apleacă umerii de parcă s-ar simți stânjenită și o ia repede din loc. Orice ar asculta trebuie să fie nemaipomenit, dacă reușește să o transporte pe altă lume în mijlocul unui trotuar din New York. Singurul lucru care m-a făcut vreodată să mă simt la fel este să scriu poezie, dar asta nu duce niciodată nicăieri.

Aș da orice să-mi doresc cu adevărat viața pe care o vor pentru mine părinții mei. Aș avea o viață mult mai ușoară dacă mi-aș dori cu pasiune să fiu doctor. Să fii doctor pare unul dintre lucrurile acelea de care *ar trebui* să fii pasionat. Să salvezi vieți și restul. Dar îmi lipsește cu desăvârșire entuziasmul.

O urmăresc pe fată cum se îndepărtează. Își mută rucsacul pe un umăr și atunci văd: pe spatele hainei ei de piele scrie mare cu litere albe DEUS EX MACHINA. *Zeul din mașinărie*. Aud în minte vocea mecanicului și mă întreb dacă o fi un Semn.

Nu spionez pe nimeni de obicei și nici acum n-o urmăresc de-a dreptul. Păstrez între noi o distanță de jumătate de cvartal, ca să n-o bag în sperieți.

Intră într-un magazin de discuri care se numește A Două Venire. Să mor dacă mint! Acum știu: categoric e un Semn și serios că azi mă las purtat de vânt. Vreau să văd unde mă duce.

natasha

Mă strecur în magazinul de discuri sperând să evit privirile tuturor celor care m-au văzut purtându-mă aiurea pe stradă. M-am lăsat dusă de muzică. Când cântă Chris Cornell *Hunger Strike*, mă pierd de fiecare dată. Cântă refrenul de parcă i-ar fi tot timpul foame.

Înăuntru la A Doua Venire luminile sunt slabe, iar aerul miroase a praf și a odorizant de cameră cu parfum de lămâie, ca de obicei. Au schimbat puțin dispunerea rafturilor de când am fost aici ultima oară. Discurile erau aranjate pe decenii, acum sunt după genul muzical. Fiecare secțiune are afișul ei definitoriu: *Nevermind* de Nirvana pentru grunge. *Blue Lines* de Massive Attack pentru trip-hop. *Straight Outta Compton* de N.W.A pentru rap.

Aș putea sta aici toată ziua. Dacă azi n-ar fi Azi, chiar aș sta toată ziua aici. Dar n-am nici timp, nici bani.

Mă duc spre secțiunea de trip-hop și observ o pereche care se giugiulește de zor în zona vedetelor pop din colțul cel mai îndepărtat. Se sărută chiar lângă afișul discului *Like a Virgin* a Madonnei, așa că nu le disting prea bine fețele, dar cunosc îndeaproape profilul băiatului. Este fostul meu iubit, Rob. Partenera lui de sărutat este Kelly, fata cu care m-a înșelat.

Dintre toți oamenii cu care mă puteam întâlni, și tocmai azi! De ce nu-i Rob la școală? Știe că ăsta-i locul meu. Lui nici măcar nu-i place muzica. În minte îmi răsună vocea mamei. *Lucrurile se întâmplă cu un motiv, Tasha*. Nu împărtășesc punctul ăsta de vedere, dar ar trebui să existe totuși o explicație logică pentru odioșenia zilei de azi. Aș vrea să fie Bev cu mine. Dacă ar fi fost cu mine, nici măcar n-aș fi intrat în magazinul de discuri. *Prea vechi și prea plicticos*, ar fi spus ea. În loc de asta ne-am fi dus probabil în Times Square, ne-am fi uitat la turiști și am fi încercat să ghicim după haine de unde sunt. Germanii au tendința să poarte pantaloni scurți indiferent de vreme.

De parcă n-ar fi fost destul de scârbos să-i văd pe Rob și pe Kelly încercând să-și mănânce unul altuia fețele, observ cum ea întinde mâna și apucă un disc pe care îl vâă apoi între trupurile lor și în haina ei foarte voluminoasă, numai bună de furat.

Nu se poate!

Mai bine mi-aș arde ochii decât să continui să mă uit, dar tot mă uit. De fapt, nu-mi vine să cred ce văd. Se mai înfulecă reciproc câteva secunde, apoi ea iar întinde mâna.

— Doamne, ce scârboși sunt. De ce-or fi așa scârboși?

Vorbele îmi ies din gură înainte să le pot opri. Am tendința să-mi rostesc gândurile cu voce tare, la fel ca mama.

— Are de gând să fure discul ăla? întreabă de lângă mine o voce la fel de neîncrezătoare.

Îmi întorc capul rapid ca să văd cu cine vorbesc. Este un băiat asiatic îmbrăcat în costum gri și cu o cravată caraghios de roșie. Îmi întorc privirea la loc să mă uit mai bine.

— Nu lucrează nimeni aici? Nu vede nimeni ce se întâmplă? zic, mai mult pentru mine decât pentru el.

— N-ar trebui să spunem ceva?

— Lor? arăt eu spre cei doi mici hoți.

— Vânzătorilor, poate?

Clatin din cap fără să-l privesc.

— Îi cunosc, zic.

— Domnișoara Dă-cu-Jula e prietena ta?

Vocea lui are o nuanță vag acuzatoare.

— Este iubita iubitului meu.

Cravată Roșie își mută atenția de la delictul în desfășurare către mine.

— Adică cum, mai exact? întreabă el.

— Fostul iubit, vreau să zic. M-a înșelat cu ea.

Sunt mai tulburată să-l văd pe Rob decât îmi dau seama. Asta-i singura explicație pentru care îi ofer de bunăvoie o asemenea informație unui străin.

Cravată Roșie își mută din nou atenția spre găinăria în curs.

— Grozavă pereche, un infidel și o hoată. Mai că mă pufnește râsul.

— Ar trebui să anunțăm pe cineva, zice el.

Clatin din cap.

— Nici nu mă gândesc. Anunță tu.

— Împreună suntem mai puternici, răspunde el.

— Dacă spun eu ceva, o să pară că sunt geloasă și că mă răzbun pe ei.

— Și ești?

Îl privesc din nou. Are o față compătimitoare.

— Asta-i o întrebare cam personală, nu crezi, Cravată Roșie? întreb eu.

El ridică din umeri.

— Păream să ne împrietenim, zice el.

— Nu, zic și mă întorc din nou spre ei.

Rob simte că-l privesc și mă surprinde înainte să mă pot uita în altă parte.

— Pe toți dracii! șoptesc eu în barbă.

Rob zâbește pe jumătate tâmp, cum obișnuiește, și-mi face cu mâna. Mai să-i arăt degetul. Cum am putut să mă întâlnesc cu el timp de opt luni și patru zile? Cum am putut să-l las pe complicele ăsta la furt să mă țină de mână și să mă sărute?

Mă întorc spre Cravată Roșie.

— Vine încoace?

— Dap!

— Poate că ar trebui să ne sărutăm și noi, cum fac spionii în filme, sugerez eu.

Cravată Roșie roșește tare.

— Nu vorbesc serios, zâmbesc eu.

El nu spune nimic, dar mai roșește puțin. Mă uit cum îi încâlzește roșeața chipul.

Rob ajunge lângă noi înainte să apuce Cravată Roșie să se adune și să-mi răspundă.

— Salut, zice el.

Are o voce gravă și liniștitoare de bariton. Țasta-i unul dintre lucrurile care mi-au plăcut la el. Și mai arată și ca un Bob Marley tânăr, numai că alb și fără *dreadlocks*.

— De ce furați, tu și prietena ta? se amestecă Cravată Roșie înainte să apuc să-i spun ceva lui Rob.

Rob ridică mâinile și face un pas înapoi.

— Ușor, frate, zice el. Vorbește mai încet.

Își lipește din nou pe mutră jumătatea de zâmbet tâmp. Cravată Roșie vorbește și mai tare.

— Asta-i un magazin de discuri independent. Adică al unei familii. Furi de la oameni în carne și oase. Știi cât de greu supraviețuiesc afacerile mici când sunt furate de oameni ca voi?

Cravată Roșie are dreptate, iar Rob reușește chiar să pară puțin pus la punct.

— Nu te uita, dar cred că tocmai au prins-o pe iubita ta, zic eu.

Doi angajați ai magazinului îi șoptesc furioși ceva lui Kelly și o lovesc ușor cu palma peste pieptul hainei.

De pe fața tâmpită a lui Rob dispăre în sfârșit zâmbetul nătâng. În loc să se ducă s-o salveze pe Kelly, își îndeasă mâinile în buzunare și iese pe ușă cam în pas alergător. Kelly îl strigă când îl vede că o ia la fugă, dar el nu se oprește. Unul dintre angajații magazinului amenință că va chema poliția. Ea îl imploră să n-o facă și scoate din haină două discuri. Are gusturi bune. Văd pe ele scris Massive Attack și Portishead.

Angajatul i le smulge din mână.

— Dacă mai vii aici vreodată, chem poliția.

Ea o rupe la fugă din magazin, strigând după Rob.

— Hai c-a fost distractiv, zice Cravată Roșie după ce dispăre fata.

Zâmbește larg și se uită la mine cu ochi veseli. Am brusc o senzație de *déjà-vu*. Am mai trăit asta. Am mai văzut acești ochii strălucitori și acest zâmbet. Am mai purtat chiar și această conversație.

Dar apoi momentul trece.

El îmi întinde mâna.

— Daniel, zice.

Mâna lui e caldă, mare și moale și o reține pe a mea un pic cam mult.

— Încântată, zic eu și îmi retrag mâna.

Zâmbetul lui e plăcut, cu adevărat drăguț, dar n-am timp pentru băieți în costum cu zâmbete plăcute. Îmi pun căștile la loc pe urechi. El așteaptă în continuare să-mi spun numele.

— Îți doresc o viață frumoasă, Daniel, zic eu și ies pe ușă.

daniel

Casanova aspirant dă mâna cu o fată drăguță, îi oferă credit imobiliar cu dobândă atractivă

Dau mâna cu ea. Port costum, cravată și îi strâng mâna.

Ce sunt eu? Bancher?

Cine întâlnește o fată drăguță și dă mâna cu ea?

Charlie i-ar fi spus ceva fermecător. S-ar fi dus să bea o cafea pe îndelete într-un loc întunecos și romantic. Ea ar fi visat deja la niște copilași pe jumătate coreeni, pe jumătate afro-americieni.

natasha

Afară, străzile sunt mai aglomerate decât înainte. Mulțimea este un amestec de turiști care s-au aventurat prea departe de Times Square și de newyorkezi care muncesc și își doresc ca turiștii să se întoarcă la loc în Times Square. Pe stradă, ceva mai încolo, îi zăresc pe Rob și Kelly. Mă opresc și mă uit puțin la ei. Ea plânge și el sigur că încearcă să-i explice că nu-i un ticălos prefăcut și trădător. Simt că va avea succes. El este foarte convingător, iar ea vrea să fie convinsă.

Eu și el am stat unul lângă altul la fizică anul trecut. L-am băgat în seamă numai pentru că mi-a cerut să-l ajut la izotopi și la perioadele de înjumătățire. Sunt un fel de campioană în materie. După ce a trecut de următorul test, m-a invitat la un film.

Era ceva nou pentru mine să fiu într-un cuplu, dar mi-a plăcut. Îmi plăcea să ne întâlnim în pauze lângă dulapul lui și să am întotdeauna planuri pentru sfârșitul de săptămână. Îmi plăcea să fim considerați o pereche și să ne întâlnim în patru cu Bev și Derrick. Și oricât de mult detest să recunosc acum, îmi plăcea *el*. Și pe urmă m-a înșelat. Încă îmi amintesc cât de rănită, de trădată m-am simțit și, în mod ciudat, cât de rușinată. De parcă ar fi fost vina mea că el mă înșelase. N-am reușit să înțeleg niciodată, totuși, de ce se prefăcuse. De ce nu-mi dăduse papucii înainte să iasă cu Kelly?

Dar mi-a trecut surprinzător de repede. Și asta mă pune pe gânduri. Unde au dispărut toate sentimentele alea? Oamenii își petrec întreaga viață căutând dragostea. Se scriu poeme și cântece și romane întregi despre asta. Dar cum să ai încredere în ceva ce se poate sfârși la fel de brusc precum începe?

Înjumătățire

O poveste despre descompunere

Perioada de înjumătățire a unei substanțe reprezintă timpul în care își pierde jumătate din valoarea inițială.

În fizica nucleară înseamnă timpul necesar atomilor instabili să piardă energie prin emitere de radiații. În biologie, noțiunea se referă în general la timpul în care se elimină din organism jumătate din cantitatea dintr-o anumită substanță (apă, alcool, medicamente). În chimie, înseamnă timpul necesar pentru transformarea a jumătate din cantitatea unui anumit reactiv (hidrogen sau oxigen, de exemplu) în produsul final (apă).

În dragoste, înseamnă timpul până când îndrăgostiții ajung să simtă jumătate din ce simțeau cândva.

Când se gândește la dragoste, Natasha se gândește că nimic nu durează pentru totdeauna. La fel ca izotopii hidrogen-7, litiu-5 sau bor-7, dragostea are un timp de înjumătățire infinitezimal și se descompune până când nu mai rămâne nimic. Iar când dispare, este ca și cum n-ar fi existat niciodată.

daniel

Fata Fără Nume se oprește la o trecere de pietoni din fața mea. Jur că n-o urmăresc. Pur și simplu mergem în aceeași direcție. Are căștile super-roz pe urechi și se leagănă iar în ritmul muzicii. Nu-i văd fața, dar bănuiesc că-și ține ochii închiși. Dacă se întoarce, o să creadă sigur că o urmăresc. Semaforul pentru mașini se face roșu și ea coboară de pe bordură.

Nu-i suficient de atentă ca să-și dea seama că un individ într-un BMW alb e gata să treacă pe roșu. Dar eu sunt suficient de aproape.

O smucesc de braț înapoi. Ne împiedicăm. Ne ciocnim unul de altul și cădem pe trotuar. Aterizează cu jumătate de corp deasupra mea. Telefonul ei nu-i la fel de norocos și se izbește de asfalt.

Vreo două persoane ne întreabă dacă am pățit ceva, dar majoritatea trec pe lângă noi ca pe lângă un alt obstacol în cursa pe care o reprezintă orașul New York.

Fata Fără Nume se ridică de pe mine și se uită la telefon. Are ecranul crăpat în câteva locuri.

— Ce naiba? zice ea, dar e mai degrabă un protest, nu o întrebare.

— Ești bine?

— Tipul ăla a fost cât pe ce să mă omoare.

Mă uit și văd că mașina a oprit în fața clădirii de după intersecție. M-aș duce să urlu la șofer, dar nu vreau s-o las singură.

— Ești bine? întreb din nou.

— Știi de câtă vreme le am?

Mă gândesc mai întâi că vorbește despre telefon, dar leagănă în palme căștile. Au reușit cumva să se strice, în timpul căderii. Unul dintre difuzoare atârână de fire, iar carcasa e spartă.

Fata pare pe punctul de a izbucni în plâns.

— Îți cumpăr unele noi.

Îmi doresc cu disperare să-i opresc lacrimile, dar nu pentru că aș fi o persoană nobilă sau ceva. Sunt genul care se molipsește la plâns. Știți cum începe toată lumea să caște după ce a căscat cineva? Sau cum îți vine să dai la rațe când vomită cineva? Așa sunt eu cu plânsul, și n-am de gând să plâng de față cu fata cea drăguță căreia i-am stricat căștile.

O parte din ea ar vrea să-mi accepte oferta, dar știu deja că n-o va face. Strânge tare buzele și clatină din cap.

— Măcar atât pot să fac, zic. Se uită în sfârșit la mine.

— Deja mi-ai salvat viața.

— N-ai fi murit. Doar te-ar fi schilodit puțin.

Încerc s-o fac să râdă, dar fără succes. Ochii i se umplu de lacrimi.

— Am cea mai oribilă zi cu putință, zice ea.

Mă uit în altă parte ca să nu vadă că încep să lăcrimez și eu.

donald christiansen

O poveste despre bani

Donald Christiansen știe prețul lucrurilor neprețuite. Are în minte tabele cu tarife de asigurări. Știe cât costă o viață de om pierdută într-un accident aviatic, într-un accident de mașină sau într-o catastrofă minieră. Cunoaște toate aceste lucruri pentru că a lucrat cândva în asigurări. Era treaba lui să evalueze nedoritul și neașteptatul.

Prețul când dai accidental cu mașina peste o fată de șaptesprezece ani care în mod vizibil nu era atentă este considerabil mai mic decât prețul uciderii propriiei lui fiice de către un șofer care scria mesaje pe telefon. De fapt, primul lucru la care se gândise când aflase ce pățise fiica lui era ce preț urma să plătească compania de asigurări a șoferului.

Oprește pe marginea drumului, aprinde luminile de avarie și lasă capul pe volan. Atinge sticluta plată din buzunarul hainei. Oare lumea se reface după astfel de întâmplări? El crede că nu.

Au trecut doi ani, dar suferința nu l-a părăsit și nu dă semne că-l va părăsi până nu-i va lua totul. L-a costat căsnicia, zâmbetul, capacitatea de a mânca suficient, de a dormi suficient și de a-i păsa suficient.

L-a costat capacitatea de a rămâne treaz.

Exact din acest motiv aproape că a dat peste Natasha.

Donald nu știe sigur ce a încercat universul să-i spună luându-i fiica, dar iată ce a învățat: Nimeni nu poate pune un preț pe o pierdere. Și încă ceva: toate poveștile tale viitoare pot fi distruse într-o singură clipă.

natasha

Cravată Roșie se uită în altă parte. Cred că-i vine să plângă, ceea ce n-are niciun sens. Se oferă să-mi cumpere căști noi. Chiar dacă accept, cele noi nu le vor putea înlocui pe astea.

Le-am primit imediat ce ne-am mutat în America. Când mi le-a cumpărat, tata încă spera în tot ce ar fi putut realiza aici. Încă încerca să o convingă pe mama că mutarea departe de țara noastră natală, departe de prieteni și de familie avea să merite în cele din urmă. Că avea să dea lovitura. Că o să i se împlinească Visul American la care visau până și americanii.

Se folosea de mine și de fratele meu ca s-o convingă pe mama. Ne cumpăra în rate lucruri pe care nu ni le prea permiteam nici măcar în rate. Dacă noi ne simțeam fericiți aici, poate că mutarea se dovedea a fi corectă în cele din urmă.

Mie nu-mi păsa din ce motiv îmi făcea cadouri. Căștile cele mult prea scumpe au fost favoritele mele dintre toate darurile. Îmi păsa numai că aveau culoarea mea preferată și că promiteau sunet de calitate. Au fost prima mea dragoste, îmi știu toate secretele. Știu cât de mult îl divinizam atunci pe tata. Știu că acum mă urăsc pentru că nu-l mai divinizez deloc.

Pare să fi trecut enorm de multă vreme de când însemna totul pentru mine. El era o planetă exotică, iar eu eram satelitul lui preferat. Dar acum el nu mai este o planetă, ci doar lumina pe cale să se stingă a unei stele care a murit deja.

Iar eu nu mai sunt satelit. Sunt deșeu spațial și mă îndepărtez de el cât pot de mult.

daniel

Nu cred că am observat niciodată pe nimeni așa cum o observ pe ea. Lumina soarelui i se filtrează prin păr, făcând să pară că are o aură în jurul capului. O mie de emoții i se citesc pe chip. Ochii ei sunt negri și mari, cu gene lungi. Mă pot imagina uitându-mă îndelung în ei. În clipa asta sunt sumbri, dar știu exact cum vor arăta când vor fi strălucitori și veseli. Mă întreb dacă pot s-o fac să râdă. Are pielea cafenie, caldă și îmbujorată. Are buzele pline și roz și probabil că mă holbez la ele de prea multă vreme. Spre norocul meu, este prea tristă ca să observe ce ticălos superficial (și excitat) sunt eu.

Ridică privirea de la căști. Când ochii ni se întâlnesc, am un sentiment de *déjà-vu*, dar nu mi se pare că se repetă ceva din trecut, ci mai degrabă că trăiesc ceva ce se va întâmpla în viitor. Ne văd pe noi bătrâni. Nu pot distinge chipurile; nu știu când sau unde ne aflăm. Dar am un sentiment straniu de fericire pe care nu-l prea pot descrie. Ca atunci când știu toate versurile unui cântec, dar continuă să mi se pară minunate și surprinzătoare.

natasha

Mă ridic și mă scutur de praf. Ziua asta nu poate merge mai prost. În cele din urmă va trebui să se termine.

— Mă urmăreai? îl întreb.

Sunt mai țăfnoasă și mai afurisită decât ar merita cineva care tocmai mi-a salvat viața.

— Frate, știam eu că asta o să crezi.

— Eras în spatele meu din întâmplare?

Îmi fac de lucru cu căștile, încercând să pun difuzorul la loc, dar degeaba.

— Poate că îmi era scris să-ți salvez viața azi, zice el.

Ignor afirmația.

— Bine, mulțumesc pentru ajutor, zic și mă pregătesc să plec.

— Măcar spune-mi cum te cheamă, răbufnește el.

— Cravată Roșie...

— Daniel.

— Daniel, bine. Ți mulțumesc că m-ai salvat.

— Ce nume lung!

Nu-și dezlipește ochii dintr-ai mei. Nu se va da bătut până nu-i spun cum mă cheamă.

— Natasha.

Mă gândesc că o să-mi strângă iarăși mâna, dar el își îndeasă palmele în buzunare.

— Frumos nume.

— Mă bucur că ești de acord, zic eu, cât mai sarcastic.

El nu mai spune nimic, doar se uită la mine vag încruntat, de parcă ar încerca să-și dea seama de ceva. În cele din urmă nu mai rezist.

— De ce te holbezi la mine?

Roșește din nou și acum mă uit eu lung la el. Îmi dau seama că ar fi nostim să-l necăjesc numai ca să-l fac să roșească, îmi las ochii să se plimbe pe trăsăturile ascuțite ale feței lui. Are o frumusețe clasică, chiar sofisticată. Așa cum stă acolo îmbrăcat în costum, mi-l pot imagina într-o

comedie romantică alb-negru de la Hollywood, având schimburi de replici spirituale cu protagonista. Are ochi căprui, limpezi și adânciți în orbite. Ceva îmi spune că zâmbește mult. Părul negru și gros îl poartă legat la spate într-o coadă.

Fapt observabil: Coadă îl transformă din chipeș în sexy.

— Acum te holbezi tu, zice el.

E rândul meu să roșesc. Îmi dreg vocea.

— De ce ești în costum?

— Am un interviu mai târziu. Vrei să mergem să mâncăm ceva?

— Pentru ce?

— Pentru Yale. Interviul de admitere cu un absolvent. Am optat pentru înscriere preferențială.

Clatin din cap.

— Nu, adică de ce vrei să mergem să mâncăm ceva?

— Pentru că mi-e foame? zice el, ca și cum n-ar fi tocmai sigur.

— Hmmm, zic eu. Mie nu-mi este.

— Cafea, atunci? Sau ceai sau suc sau apă filtrată?

— De ce? întreb, înțelegând că nu intenționează să renunțe.

Ridică din umeri nepăsător, deși ochii lui spun altceva.

— De ce nu? În plus, sunt destul de sigur că îmi datorezi viața, din moment ce tocmai ți-am salvat-o.

— Crede-mă, îi spun, nu vrei viața mea.

daniel

Mergem două cvartale lungi spre Bulevardul Nouă și trecem pe lângă nu mai puțin de trei cafenele. Două dintre ele aparțin aceluiași lanț național (ați văzut vreodată pe cineva care chiar să înmoaie o gogoasă?⁶). O aleg pe cea independentă, neafiliată, pentru că noi cei cu afaceri de familie trebuie să fim solidari.

Locul este tot numai mahon și mobilă din lemn închis la culoare și miroase exact așa cum te-ai fi așteptat. Arată doar puțin extravagant. Iar când spun puțin mă refer la cele câteva tablouri în ulei cu câte un bob singur de cafea atârnat pe pereți. Cine-ar fi zis că poți face portrete de boabe de cafea? Cine-ar fi zis că pot să arate atât de oropsite?

E aproape gol, iar cei trei barmani din spatele tejghelei par cam plictisiți. Încerc să le fac viața mai picantă comandând o băutură elaborată din jumătăți de doze de cafea, lapte cu diferite concentrații de grăsime, caramel și, desigur, sirop de vanilie.

Tot plictisiți arată.

Natasha cere cafea neagră, fără zahăr. E greu să nu-i ghicești personalitatea în comandă. Îmi vine să spun ceva, dar pe urmă îmi dau seama că s-ar putea să creadă că fac vreo glumă cu trimitere rasială, care ar fi un mod foarte jalnic (pe o scară de la Jalnic la Extrem de Jalnic, în care variantele sunt Jalnic, Oarecum Jalnic, Potrivit de Jalnic, Foarte Jalnic și Extrem de Jalnic) de a începe o relație.

Insistă să plătească ea, spunând că măcar atâta poate face. Băutura mea costă 6.38 dolari și o anunț că prețul salvării unei vieți este măcar cât două cafele elaborate. Nici măcar nu zâmbește.

Aleg o masă din spate, cât mai departe de inactivitatea de la tejghea. De îndată ce ne așezăm, ea scoate telefonul și se

⁶ Referire la lanțul american de cafenele și patiserii *Dunkin' Donuts*.

uită la ceas. Telefonul încă funcționează, în ciuda crăpăturilor de pe ecran. Trece cu degetul mare peste ele și oftează.

— Trebuie să ajungi undeva? întreb.

— Da, zice ea și închide telefonul.

Aștept să continue, dar se vede clar că n-o va face. Chipul ei mă provoacă s-o întreb mai mult, dar mi-am îndeplinit cota de îndrăzneală. (1 – să urmăresc o fată drăguță, 2 – să strig la fostul prieten al fetei drăguțe, 3 – să-i salvez viața fetei drăguțe, 4 – s-o invit pe fata drăguță undeva) pe ziua de azi.

Rămânem treizeci și trei de secunde într-o liniște deloc comodă. Mă apucă supertimiditatea aceea care te cuprinde când ești cu cineva nou și îți dorești foarte tare să te placă.

Îmi văd toate mișcările prin ochii ei. Oare gestul ăsta cu mâna mă face să par un nesuferit? Oare mi se târăsc sprâncenele pe față? Zâmbetul de pe fața mea e sexy, sau arăt de parcă am un atac cerebral?

Sunt emoționat, așa că fac toate mișcările exagerat. SUFLU în cafea, SORB și AMESTEC, jucând rolul unui băiat adolescent care bea ceva numit cafea.

Suflu prea tare în ceașcă și zboară puțină spumă. N-aș putea fi mai *cool*. Fără discuție că aș ieși cu mine (de fapt, nu). E greu de zis, dar parcă a zâmbit puțin când a zburat spuma.

— Tot fericit că mi-ai salvat viața? mă întreabă ea.

Iau o înghițitură prea mare și nu-mi ard doar limba, ci și bună parte din gât. Doamne sfinte! Poate că-i un semn să mă dau bătut. E clar că nu mi-e scris s-o impresionez pe fata asta.

— Ar trebui să-mi pară rău? întreb eu.

— Păi, n-aș zice că mă port prea frumos cu tine.

Este foarte directă, deci decid să fiu și eu direct.

— Într-adevăr, dar n-am o mașină a timpului ca să mă întorc și să schimb ce-am făcut, zic eu cu fața inexpresivă.

— Ai face-o? întreabă ea, încruntându-se puțin.

— Sigur că nu, îi răspund.

Cât de ticălos mă crede?

Se scuză și se duce la baie. Ca să nu stau pur și simplu și să par neinteresant când se întoarce, scot carnetul și îmi fac de lucru cu poemul. Când vine înapoi, continui să scriu.

— Vai, nu! murmură ea și se așază.

— Ce e? întreb eu.

Face semn cu mâna spre carnet.

— Să nu-mi spui că ești poet.

Ochii îi zâmbesc, totuși închid repede carnetul și îl bag la loc în buzunarul hainei.

Poate că n-a fost o idee prea grozavă. Ce credeam eu cu prostia aia de *déjà-vu* invers? Nu fac decât să îmi amân viitorul. Mă voi însura cu o coreeano-americană, așa cum vor părinții mei. Spre deosebire de Charles, n-am nimic împotriva fetelor coreene. El spune că nu sunt genul lui, dar eu nu pricep exact ce înseamnă să ai un gen. Genul meu sunt fetele. Toate. De ce mi-aș limita perspectivele de a ieși cu cineva?

Voi fi un doctor minunat, cu un comportament excelent la patul bolnavului.

Voi fi perfect fericit.

Dar ceva din Natasha mă face să cred că aș putea avea o viață extraordinară.

Este mai bine ca ea să fie rea și să mergem fiecare pe drumul nostru. Îmi dau seama cât se poate de bine că părinților mei (mai ales tatei) nu le-ar plăcea nici în ruptul capului să mă întâlnesc cu o negresă.

Și totuși mai fac o ultimă încercare.

— Tu ce-ai face cu mașina timpului, dacă ai avea-o?

Pentru prima oară de când ne-am așezat, nu pare iritată sau plictisită. Încruntă din sprâncene și se apleacă în față.

— Pot să călătoresc cu ea în trecut?

— Sigur, este o mașină a timpului, zic eu.

Se uită la mine cu o privire care spune că sunt atâtea lucruri pe care nu le știu.

— Călătoritul înapoi în timp este o treabă complicată.

— Să zicem că am depășit complicațiile. Ce-ai face?

Lasă cafeaua jos și-și încrucișează brațele la piept.

Ochii îi strălucesc mai tare.

— Și facem abstracție de paradoxul bunicului? întreabă ea.

— Cu desăvârșire, zic eu, prefăcându-mă că am habar despre ce vorbește, numai că ea mă prinde.

— Nu știi ce este paradoxul bunicului?

Vocea ei pare neîncrezătoare, de parcă mi-ar lipsi o informație fundamentală despre lume (ca de exemplu, cum se fac copiii). O fi vreo obsedată de SF?

— Nu. Nu știu.

— Bine. Să zicem că ai un bunic diabolic.

— A murit. L-am văzut doar o dată, în Coreea. Părea de treabă.

— Ești coreean?

— Coreean-american. M-am născut aici.

— Eu sunt jamaican[, zice ea. M-am născut acolo.

— Dar n-ai accent.

— Trăiesc aici de multă vreme.

Strânge cana de cafea în palme și simt că-i pe cale să-și schimbe dispoziția.

— Spune-mi despre paradox, o îndemn eu, încercând să-i mut gândul.

Îmi iese și se luminează din nou.

— Bun. Așa. Să zicem că bunicul tău trăia și era un tip diabolic.

— Viu și diabolic, încuviințez eu.

— Cumplit de rău, astfel încât inventezi mașina timpului și te întorci în trecut să-l omori. Să zicem că îl omori înainte s-o cunoască pe bunica ta. Asta înseamnă că unul dintre părinții tăi nu s-ar mai naște și nici tu nu te-ai mai naște, deci nu te-ai putea întoarce în timp să-l omori. Dar! Dacă îl omori *după* ce o cunoaște pe bunica ta, atunci te vei naște,

vei inventa mașina timpului și te vei întoarce în trecut să-l omori. Iar bucla asta ar dura veșnic.

— Aha. Da, ignorăm cu totul treaba asta.

— Atunci ignorăm și principiul auto-consistenței al lui Novikov, bănuiesc?

Mi se părea drăguță mai devreme, dar acum mi se pare și mai și. Fața i s-a însuflețit, părul îi saltă, ochii îi scapără. Gesticulează cu mâinile, povestindu-mi despre cercetători de la MIT⁷ și despre curba probabilității de a preveni paradoxurile.

— Așadar, teoretic vorbind, n-ai izbuti să-ți omori bunicul pentru că pușca ar greși ținta exact la momentul potrivit sau ai face infarct...

— Sau ar intra în cameră o fată jamaicana frumoasă și m-ar scoate din luptă.

— Da. S-ar întâmpla ceva neobișnuit și improbabil ca să nu se poată întâmpla imposibilul.

— Aha, zic eu din nou.

— Merită mai mult decât „aha”, zice ea zâmbind.

Chiar merită mai mult decât „aha”, dar nu mă pot gândi la nimic inteligent sau spiritual de spus. Îmi vine greu să gândesc și s-o privesc în același timp.

Există o expresie japoneză care îmi place: *koi no yokan*. Nu înseamnă dragoste la prima vedere. Mai degrabă dragoste la a doua vedere. Este ceea ce simți când cunoști pe cineva de care știi că urmează să te îndrăgostești. Poate că încă nu-l iubești imediat, dar este inevitabil să se întâmple asta.

Sunt destul de sigur că asta simt eu acum. Singura mică problemă (posibil insurmontabilă) este că sunt destul de sigur că Natasha nu simte la fel.

⁷ Institutul Tehnologic (al statului) Massachusetts, o universitate tehnică foarte reputată în domeniu (n. red.).

natasha

Nu-i spun lui Cravată Roșie tot adevărul despre ce aș face dacă aș avea o mașină a timpului. M-aș întoarce în timp și aș face ca ziua de glorie a tatălui meu să nu existe deloc. Este ceva cumplit de egoist, dar asta aș face ca să nu mi se șteargă *mie* viitorul.

Îi explic în schimb partea științifică. Când termin, mă privește de parcă ar fi îndrăgostit de mine. Se dovedește că n-a auzit niciodată de paradoxul bunicului, nici de principiul lui Novikov cu privire la auto-consistență, ceea ce mă surprinde oarecum. Cred că am presupus că-i tocilar din cauză că e asiatic, iar asta-i o măgărie din partea mea, mai ales că detest să presupună alții despre mine că îmi place muzica rap sau că sunt bună la sport. Doar unul dintre lucrurile astea este adevărat, ca să fim clari.

Pe lângă faptul că azi voi fi deportată, chiar nu sunt genul de fată de care să te îndrăgostești. În primul rând, pentru că nu-mi plac lucrurile trecătoare și nedemonstrabile, iar dragostea romantică este și trecătoare, și nedemonstrabilă.

Iată și un al doilea motiv, unul secret, pe care nu-l spun nimănui: N-am certitudinea că sunt capabilă de iubire. Nici măcar temporar. Când eram cu Rob, n-am simțit niciodată ce se spune în cântece că ar trebui să simți. Nu mă simțeam copleșită și mistuită. Nu aveam nevoie de el ca de aer. Îmi plăcea mult. Îmi plăcea să-l privesc. Îmi plăcea să-l sărut. Dar am știut tot timpul că aș putea trăi fără el.

— Cravată Roșie, zic eu.

— Daniel, insistă el.

— Să nu te îndrăgostești de mine, Daniel.

Se îneacă cu cafeaua.

— Cine zice că aș avea de gând?

— Carnețelul negru în care te-am văzut mâzgălind și fața ta. Fața ta mare și deschisă care n-ar putea păcăli pe nimeni zice asta.

Roșește din nou, roșitul pare să fie starea lui naturală.

— Și de ce n-ar trebui s-o fac?

— Pentru că eu n-o să mă îndrăgostesc de tine.

— De unde știi?

— Nu cred în dragoste.

— Nu-i o religie, zice el. Există indiferent dacă tu crezi sau nu în ea.

— Pe bune? Ai dovezi?

— Cântecele de dragoste. Poezia. Instituția căsătoriei.

— Ei, hai! Vorbe pe hârtie. Poți dovedi cu mijloace științifice? Poți observa iubirea, o poți măsura, poți face experimente cu ea, poți repeta acele experimente? Nu poți. Poți tăia o bucată din ea, o poți fixa, o poți studia la microscop? Nu poți. O poți cultiva într-un vas Petri, îi poți întocmi profilul genetic?

— Nu poți, zice el imitându-mi vocea, și râde.

Nu mă pot abține și râd și eu. Uneori mă iau prea în serios.

El ia o linguriță de spumă din ceașcă și o bagă în gură.

— Spui că sunt numai vorbe pe hârtie, dar trebuie să recunoști că toți oamenii aceia simt ceva.

Încuviințez.

— Ceva trecător și deloc măsurabil. Oamenii doar vor să creadă. Altfel ar fi siliți să recunoască faptul că viața este doar o succesiune întâmplătoare de lucruri bune și rele care se petrec până în ziua morții.

— Și ție îți convine să crezi că viața nu are semnificație?

— Am de ales? Așa e viața.

Ia încă o linguriță de spumă și mai râde puțin.

— Deci nici ursită, nici destin, nici „așa a fost dat să fie” pentru tine?

— Nu sunt cretină, zic eu, distrându-mă clar mai mult decât ar trebui.

El își lărgeste cravata și se destinde, rezemându-se de spătar. O şuviță de păr îi scapă din coadă și îl urmăresc cum și-o dă după ureche. În loc să-l respingă, nihilismul meu îl face doar să se simtă mai în largul lui. Pare aproape bucuros.

— Nu cred că am cunoscut pe cineva atât de încântător de lipsit de iluzii, zice el, de parcă aş fi o curiozitate.

— Şi ți se pare atrăgător? întreb.

— Mi se pare interesant, zice el.

Mă uit prin cafenea. S-a umplut cumva fără să bag de seamă. La bar e coadă, lumea aşteaptă să-şi primească comanda. Din boxe se aude *Yellow Ledbetter* a celor de la Pearl Jam – încă una dintre trupele mele preferate de grunge-rock din anii nouăzeci. Nu mă pot stăpâni. Trebuie să închid ochii şi să-l ascult pe Eddie Vedder murmurând refrenul.

Când îi deschid din nou, Daniel mă priveşte lung. Se apleacă în faţă şi scaunul lui stă iar pe toate cele patru picioare.

— Dacă ți-aş spune că pot face să te îndrăgosteşti de mine în mod ştiinţific?

— Te-aş lua în râs, zic eu. Rău de tot.

universuri multiple

O poveste cuantică

O soluție posibilă pentru paradoxul bunicului este teoria universurilor multiple avansată de Hugh Everett. Conform acestei teorii, toate variantele trecutului și viitorului nostru există, doar că în universuri paralele.

Pentru orice eveniment petrecut la nivel cuantic, universul curent se împarte în universuri multiple. Asta înseamnă că pentru fiecare alegere pe care o facem, există un număr infinit de universuri în care luăm de fiecare dată altă decizie.

Teoria rezolvă abil paradoxul bunicului susținând existența unor universuri distincte în care orice posibil rezultat final există și evitând, prin urmare, paradoxul.

În felul acesta ajungem să trăim mai mult vieți.

Există, de exemplu, un univers în care Samuel Kingsley nu schimbă cursul vieții fiicei sale. Un univers în care îl schimbă, dar Natasha reușește să îndrepte lucrurile. Un univers în care îl schimbă și Natasha nu poate îndrepta nimic. Natasha nu este sigură în care univers trăiește acum.

daniel

Băiat localnic încearcă să cucerească fata cu ajutorul științei

Nu glumeam în legătură cu îndrăgostitul științific. Chiar a fost un articol despre asta în *New York Times*.

Un cercetător a pus doi oameni într-un laborator și le-a cerut să-și răspundă unul altuia la niște întrebări intime. A trebuit, de asemenea, să se uite fix unul la altul timp de patru minute, fără să vorbească. Sunt destul de sigur că n-aș putea-o convinge acum să facem treaba cu uitatul. Sincer să fiu, n-am prea crezut articolul atunci când l-am citit. Nu poți pur și simplu să faci oamenii să se îndrăgostească, nu? Dragostea este mult mai complicată de-atât. Nu se poate doar să alegi două persoane și să le faci să-și pună reciproc întrebări, pentru ca apoi să se înfiripeze iubirea. În treaba asta sunt implicate luna și stelele. N-am nicio îndoială.

Și totuși.

Conform articolului, experimentul a avut ca rezultat faptul că cei doi subiecți chiar s-au îndrăgostit și s-au căsătorit. Nu știu dacă au rămas căsătoriți. (Nici nu prea vreau să știu, pentru că dacă au rămas căsătoriți, înseamnă că dragostea este mai puțin misterioasă decât cred eu și chiar se poate cultiva într-un vas Petri. Iar dacă n-au rămas, înseamnă că dragostea chiar este atât de trecătoare pe cât susține Natasha.)

Scot telefonul și caut studiul. Treizeci și șase de întrebări. Cele mai multe dintre ele sunt cam tâmpite, dar unele sunt în regulă. Îmi place treaba cu privitul în ochi.

Nu mă consider mai presus de știință.

natasha

Îmi spune ceva despre o cercetare în care este vorba despre un laborator, niște întrebări și dragoste. Sunt sceptică și spun că sunt sceptică. Mai sunt și oarecum intrigată, dar asta n-o spun.

— Care sunt cele cinci ingrediente indispensabile ca să te îndrăgostești?

— Eu nu cred în dragoste, mai ții minte?

Iau lingurița și amestec în cafea, deși nu-i nimic de amestecat acolo.

— Și atunci despre ce vorbesc cântecele de dragoste de fapt?

— Simplu, zic eu. Despre dorință.

— Și căsătoria?

— Păi, dorința se stinge, dar rămân copii de crescut și facturi de plătit. La un moment dat se transformă totul în prietenie cu interese reciproce, în beneficiul societății și al generațiilor viitoare.

— Aha, zice el căzând pe gânduri.

— Spui asta foarte des, zic eu.

— N-aș putea fi mai puțin de acord cu tine.

Își aranjează coada fără să-și lase părul să-i cadă peste față.

Fapt observabil: Vreau să-i văd părul căzându-i peste față. Cu cât vorbesc mai mult cu el, cu atât mi se pare mai drăguț. Îmi place chiar și sinceritatea lui, în ciuda faptului că de obicei nu-mi plac oamenii sinceri. Pesemne că îmi zăpăcește mintea codița lui sexy. Nu-i decât păr, îmi spun. Are rolul să țină capul cald și să-l protejeze de radiațiile ultraviolete. Părul în sine n-are nimic sexy.

— Despre ce vorbim, de fapt? întreabă el.

Eu spun „știință” în același timp în care el spune „dragoste” și râdem amândoi.

— Care sunt ingredientele? insistă el.

— Interes reciproc și compatibilitate socio-economică.

— Tu măcar ai un suflet?

— Nu există suflet, zic eu.

El râde de parcă aş glumi.

— Să reluăm, zice el după ce-şi dă seama că nu glumesc. Ingredientele mele sunt prietenie, intimitate, compatibilitate morală, atracție fizică și factorul X.

— Ce e factorul X?

— Nu-ți bate capul, zice el, îl avem deja.

— Bine că știu, zic eu râzând. Dar tot n-am de gând să mă îndrăgostesc de tine.

— Dă-mi ziua de azi. A devenit brusc serios.

— Nu-i un concurs, Daniel.

Se uită pur și simplu la mine cu ochii lui căprui și luminoși, așteptând un răspuns.

— Ai o oră.

Se încruntă.

— Numai o oră? Și pe urmă ce se întâmplă? Te transformi în dovreac?

— Am o întâlnire cu cineva și apoi trebuie să mă duc acasă.

— Ce fel de întâlnire? întreabă el.

În loc să-i răspund, mă uit prin cafenea. Unul dintre barmani strigă un șir de comenzi. Cineva râde. Altcineva se împiedică.

Amestec iar de pomană în cafea.

— Nu-ți spun, zic eu.

— Bine, zice el, deloc neliniștit.

Și-a pus în cap ce vrea și mă vrea pe mine. Am sentimentul că poate fi hotărât și răbdător. Aproape că îl admir pentru asta. Numai că nu știe ce știu eu. De mâine voi trăi în altă țară. Mâine nu voi mai fi aici.

daniel

Îi arăt telefonul și ne certăm ce întrebări să alegem. În niciun caz nu avem timp pentru toate treizeci și șase. Vrea să sărim peste cele patru minute de privit în ochi intens, dar asta nu se va întâmpla. Treaba cu ochii este asul meu din mânecă. Tuturor fostelor mele prietene (bine, bine, uneia dintre fostele mele prietene – bine, gata, am avut o singură prietenă, acum fostă) le-au plăcut nespus ochii mei. Grace (sus-menționata și până la urmă singura mea gagică) spunea că seamănă cu niște pietre prețioase, mai exact cu cuarțul fumuriu (făcea bijuterii în timpul liber). Ne giugiuleam la ea în cameră atunci când mi-a spus asta prima oară, și s-a oprit în mijlocul sesiunii ca să-mi arate o mostră.

În orice caz, ochii mei seamănă cu cuarțul (în speță, fumuriu) și fetele (cel puțin una) îi adoră.

Întrebările se împart în trei categorii, fiecare mai personală decât precedentă. Natasha vrea să rămânem la cele mai puțin personale din prima categorie, dar eu mă opun și în acest caz.

Din categoria #1 (cea mai puțin intimă), alegem:

#1. Pe cine ai invita la cină, dacă ai putea alege orice persoană din lume?

#2. Ți-ar plăcea să fii celebru? În ce fel?

#7. Ai o presimțire secretă despre cum vei muri?

Din categoria #2 (intimitate moderată):

#17. La ce amintire ții cel mai mult?

#24. Ce părere ai despre relația cu mama ta?

Din categoria #3 (cea mai intimă):

#25. Fă trei afirmații diferite care să se refere la „noi”. De exemplu, „Noi doi suntem în această cameră și simțim...”

#29. Povestește-i partenerului un moment jenant din viața ta.

#34. Casa ta, cu tot ce ai înăuntru, ia foc. După ce îi salvezi pe cei dragi și animalele de companie, ai timp să mai salvezi un singur lucru. Ce alegi? De ce?

#35. Moartea cărei persoane din familie te-ar tulbura cel mai mult? De ce?

Până la urmă rămânem cu zece întrebări, deoarece Natasha crede că la întrebarea numărul 24 ar trebui să vorbim și despre relația cu tatăl, nu doar despre cea cu mama.

— De ce mamele sunt mereu cele învinovățite că-și distrug copiii? Tații îi distrug și ei la fel de mult.

Sună ca și cum ar vorbi din proprie experiență.

Verifică din nou ora pe telefon.

— Trebuie să plec, zice, împingând scaunul și ridicându-se prea brusc.

Masa se clatină. O parte din cafeaua ei se varsă.

— Căcat! Căcat! zice ea.

E o reacție disproporționată. Aș vrea mult de tot s-o întreb despre întâlnire și despre tatăl ei, dar îmi dau seama că e mai bine să n-o fac acum.

Mă ridic, iau niște șervețele și șterg ce a curs din cană.

Privirea pe care mi-o aruncă e ceva între recunoștință și exasperare.

— Hai să ne cărăm de aici, zic.

— Da, bine. Mulțumesc, zice ea.

O urmăresc ocolind rândul ahtiaților după cafea ca să iasă afară. N-ar trebui, probabil, să mă uit la picioarele ei, dar sunt grozave (a treia cea mai frumoasă pereche de picioare pe care am văzut-o vreodată). Aș vrea să le ating la fel de tare cum aș vrea să stau de vorbă cu ea în continuare (poate chiar mai tare), dar nu există situație posibilă în care ea m-ar lăsa să fac așa ceva.

Fie încercă să se descotorosească de mine, fie suntem la un concurs de marș despre care n-am habar. Țâșnește printre doi plimbăreți prea lenți și o ia pe lângă bordura trotuarului, ca să evite să încetinească din cauza altora.

Poate că ar trebui să mă dau bătut. Nu știu de ce n-am făcut-o până acum. Se vede clar că universul se străduiește să mă salveze de mine însumi. Sunt sigur că aş găsi semne că ar fi bine să ne despărțim, dacă aş căuta.

— Încotro mergem? o întreb când ne oprim la semafor într-o intersecție.

Tunsoarea pe care o plănuiam va trebui să mai aștepte. Sunt destul de sigur că se primesc la facultate și oameni cu plete.

— *Eu* merg în nord unde am întâlnirea și *tu* te ții de coada mea.

— Da, mă țin, zic eu, nebăgându-i în seamă vehemența deloc subtilă.

Traversăm și mergem câteva minute unul lângă altul. E o dimineață în toată regula. Unele magazine și-au deschis larg ușile. Este prea răcoare pentru aer condiționat și prea cald ca să stai cu ușile închise. Sunt sigur că tata a procedat la fel la magazinul nostru.

Trecem pe lângă vitrina extraordinar de bine luminată și arhiplină a unui magazin de produse electronice. Toate produsele expuse au etichetă roșie cu PREȚ REDUS! Sunt sute de magazine asemănătoare în tot orașul. Nu înțeleg cum reușesc să supraviețuiască.

— Cine cumpără vreodată ceva din prăvăliile astea? mă întreb eu cu voce tare.

— Oameni cărora le place să se tocmească, zice ea.

Peste jumătate de cvartal trecem pe lângă un magazin absolut identic și izbucnim amândoi în râs.

Scot telefonul.

— Bun. Ești gata să dăm drumul la întrebări?

— Ești insistent, zice ea fără să mă privească.

— Perseverent, o corectez eu.

Încetinește pasul și se uită la mine.

— Chiar crezi că punându-mi întrebări profunde și filosofice mă vei face să mă îndrăgostesc?

Pune ghilimele în aer (vai, ce-mi displac ghilimelele în aer!) în dreptul cuvintelor *profunde, filosofice* și *îndrăgostesc*.

— Ia-o drept un experiment științific, zic eu. Ce-ai spus mai devreme despre metoda științifică?

Asta-mi aduce un mic zâmbet din partea ei.

— Oamenii de știință n-ar trebui să facă experimente pe ei înșiși, contraatacă ea.

— Nici măcar pentru binele suprem? întreb eu. Pentru ca omenirea să se cunoască mai bine?

Asta îmi aduce un ditamai hohotul de râs.

natasha

Să folosești știința împotriva mea e o mare dovadă de tupeu.

Patru fapte observabile: Este cât se poate de prostovan. Și prea optimist. Și prea sincer. Și se pricepe destul de bine să mă facă să râd.

— Prima întrebare e prea dificilă, zice el. Hai să începem cu a doua: Ți-ar plăcea să fii celebră? În ce fel?

— Tu primul, îi spun.

— Mi-ar plăcea să fiu un poet suprem celebru. Sigur că da. Fapt observabil: Este un romantic incurabil.

— Ai fi sărac lipit, îi spun.

— Sărac în bani, dar bogat în cuvinte, sare el imediat.

— Mă faci să vomit chiar aici, pe trotuar, zic eu prea tare și o femeie în costum ne ocolește larg.

— Curăț eu după tine, zice el.

Serios, este mult prea sincer.

— Și ce face un poet suprem?

— Oferă sfaturi și consultanță poetică. Aș fi omul la care vin conducătorii lumii cu probleme filosofice complicate.

— Pe care le-ai rezolva scriind o poezie?

Scepticismul din vocea mea nu poate trece neobservat.

— Sau citind una, zice el, cu o sinceritate și mai imperturbabilă.

Scot niște sunete de parcă m-aș sufoca.

El mă împinge ușor cu umărul și pe urmă mă prinde punându-mi palma pe spate. Îmi place atât de mult atingerea mâinii lui, încât accelerez ca s-o evit.

— N-ai decât să fii cinică cât poțestești, dar poezia poate salva multe vieți, zice el.

Îi cercetez fața să văd vreun semn că glumește, dar nu – chiar crede asta. Ceea ce-i fermecător. Și prostesc. Dar mai mult fermecător.

— Dar tu? Ce fel de celebritate ți-ai dori? întreabă el.

Asta-i ușor.

— Mi-ar plăcea să fiu un dictator mărinimos.

El râde.

— Peste o țară anume?

— Peste toată lumea, zic eu, iar el râde și mai tare.

— Toți dictatorii se cred mărinimoși. Chiar și cei cu sabia în mână.

— Sunt destul de sigură că aceia știu că sunt niște monștri lacomi și criminali.

— Iar tu n-ai fi așa? întreabă el.

— Nu. Aș fi mărinimia întruchipată. Aș hotărî ce-i bine pentru toată lumea și aș acționa în consecință.

— Dar dacă ce e bun pentru o persoană nu e bun și pentru alta?

Ridică din umeri.

— Nu poți fi pe placul tuturor. Ca poet suprem al meu, i-ai putea alina tu pe perdanți cu o poezie bună.

— *Touché*, zice el zâmbind.

Scoate iar telefonul și începe să caute prin întrebări. Mă uit rapid la telefonul meu. Mă surprinde o clipă să-i văd ecranul spart, până îmi amintesc cum am căzut mai devreme. Ce zi! Mă gândesc din nou la universuri multiple și mă întreb cum or fi cele în care telefonul și căștile mele au rămas intacte.

Există un univers în care am rămas acasă și mi-am făcut bagajul, așa cum voia mama. Telefonul și căștile sunt întregi, dar nu l-am cunoscut pe Daniel.

Mai există un univers în care m-am dus la școală și stau cuminte la ora de engleză, fără să mă lovească vreo mașină. Tot fără Daniel.

În alt univers fără Daniel, m-am dus la Serviciul de Imigrare, dar nu m-am întâlnit cu Daniel în magazinul de discuri și n-am avut prilejul să zăbovesc pălăvrăgind. Am ajuns în intersecție înaintea șoferului BMW-ului și nici vorbă de accident. Telefonul și căștile sunt neatinse.

Există, desigur, o infinitate de asemenea universuri, inclusiv unul în care l-am cunoscut pe Daniel, dar n-a reușit

să mă salveze în intersecție, așa că nu doar telefonul și căștile sunt praf.

Oftez și verific distanța până la biroul avocatului Fitzgerald. Încă douăsprezece cvartale. Mă întreb cât va costa să-mi repar ecranul. Dar poate că nici nu-i nevoie să-l repar. În Jamaica va trebui, probabil, să-mi cumpăr alt telefon.

Daniel îmi întrerupe gândurile și îi sunt recunoscătoare. Nu vreau să mă gândesc la nimic ce are legătură cu plecarea.

— Bine, zice el. Să trecem la întrebarea numărul șapte. Ai vreo presimțire secretă despre cum vei muri?

— Statistic vorbind, o negresă care trăiește în Statele Unite moare cel mai probabil la șaptezeci și opt de ani din cauza unei boli de inimă.

Ajungem la altă trecere de pietoni, iar el mă trage în spate, pentru că stau prea aproape de marginea trotuarului. Gestul lui și reacția mea au ceva familiar în ele, de parcă le-am fi repetat de multe ori. Îmi apucă haina de cot și trage numai puțin. Eu dau înapoi și mă las în grija lui.

— Deci inima îți vine de hac, da? întreabă el.

Uitasem pentru o clipă că vorbeam despre moarte.

— Cel mai probabil, zic. Dar tu?

— Ucis. Într-o benzinărie, un magazin de băuturi, ceva de genul ăsta. Un tip cu un pistol. Un jaf. Eu vreau să fiu eroul, dar fac o prostie, dărâm o piramidă de cutii cu suc, de exemplu, iar tipul se sperie și un furt oarecare se transformă într-o baie de sânge. Știre de la ora unsprezece.

Râd de el.

— Adică mori ca un erou incompetent?

— Mor străduindu-mă, zice el și râdem împreună.

Traversăm.

— Pe-aici, îi spun când dă s-o ia înainte, în loc de la dreapta. Mergem spre Bulevardul Opt.

Se răsuțește pe călcâie și îmi zâmbește larg, de parcă am fi pornit într-o aventură grozavă.

— Stai puțin, zice el, scoțându-și haina.

Mi se pare ciudat de intim să-l urmăresc cum se dezbracă, așa că mă uit cum se ceartă doi moși foarte țăfnoși pentru un taxi, la câțiva pași de noi. Mai sunt cel puțin trei taxiuri libere în apropiere.

Fapt observabil: Oamenii nu sunt logici.

— Încape la tine în rucsac? întreabă el, întinzându-mi haina.

Știu că nu-mi cere să i-o port, ca și cum aș fi prietena lui sau ceva, dar să-i duc haina mi se pare încă și mai intim decât să-l privesc cum o dezbracă.

— Ești sigur? O să se șifoneze.

— Nu contează, zice el.

Mă conduce spre marginea trotuarului, unde nu stăm în calea altor pietoni, și suntem dintr-odată foarte aproape. Nu-mi amintesc să-i fi remarcat umerii mai-nainte. Era la fel de lat în umeri și acum o secundă? Îmi desprind ochii de pe pieptul lui și îi ridic spre față, dar nu mă ajută prea tare. Ochii lui sunt și mai limpezi, și mai căprui în lumina soarelui. Sunt destul de frumoși.

Îmi dau jos rucsacul de pe umeri și îl pun fix între noi, astfel încât e nevoit să se dea puțin înapoi.

Își împăturește haina cu grijă și o bagă înăuntru.

Cămașa lui e orbitor de albă, iar cravata iese și mai mult în evidență fără haină. Mă întreb cum arată în haine obișnuite și ce înseamnă haine obișnuite pentru el. Blugi, și tricou, fără îndoială – uniforma băieților americani de pretutindeni.

O fi aceeași și pentru băieții jamaicani?

Gândul mă face să mă posomorăsc. Nu vreau s-o iau iarăși de la capăt. A fost suficient de greu când ne-am mutat în America. Nu vreau să trebuiască să învăț ritualurile și obiceiurile unui nou liceu. Noi prieteni. Noi găști. Noi reguli vestimentare. Noi locuri de frecventat.

Îl ocolesc și o pornesc la drum.

— Bărbații asiatici-americani mor cel mai probabil de cancer, zic eu.

Se încruntă și grăbește pasul să mă ajungă.

— Serios? Nu-mi place treaba asta. Ce fel de cancer?

— Nu știu sigur.

— Poate că ar trebui să aflăm.

Vorbește la plural, de parcă ne-ar aștepta un viitor comun în care să conteze felul în care moare celălalt.

— Tu chiar crezi că vei muri de inimă? Întreabă el. Nu te gândești la nimic mai spectaculos?

— Cui îi pasă de spectaculos? Moartea-i moarte.

Se uită pur și simplu la mine, așteptând un răspuns.

— Bine, zic eu. Nu-mi vine să cred că îți spun asta, dar în secret cred că voi muri înecat.

— În largul oceanului, salvând viața cuiva sau ceva?

— În capătul adânc al unei piscine de hotel, zic eu.

Se oprește și mă trage iar lângă marginea trotuarului. Pieton mai grijuliu de-atât nici că se putea. Majoritatea se opresc pur și simplu în mijloc.

— Stai puțin, zice el. Nu știi să înoți?

Îmi trag capul între umerii hainei.

— Nu.

Îmi cercetează fața din priviri și râde fără să râdă efectiv.

— Dar ești din Jamaica. Ai crescut înconjurată de apă.

— În ciuda originii mele insulare, nu știu să înot.

Îmi dau seama că-i vine să se distreze pe socoteala mea, dar se abține.

— Te învăț eu, zice.

— Când?

— Într-o zi. Curând. Când locuiai în Jamaica ai încercat vreodată să înoți?

— Da, dar pe urmă am venit aici și în loc de ocean am găsit piscine. Nu-mi place clorul.

— Știi că există și piscine cu apă sărată acum?

— Trenul ăsta s-a dus, zic eu.

Acum chiar mă ia în râs.

— Și cum se chema trenul? *Fată crescută pe o insulă, adică un loc înconjurat de apă, nu știe să înoate?* Ar fi un nume tare potrivit.

Râd și îl lovesc peste umăr. Îmi prinde mâna și mă ține de degete. Mă străduiesc să nu-mi doresc să-și țină promisiunea și să mă învețe să înot.

daniel

Sunt un învățăcel care adună laolaltă Cartea Natashei. Iată ce știu până acum: Este împătimită după știință. Probabil că este mai deșteaptă decât mine. Degetele ei sunt puțin mai lungi decât ale mele și le simt plăcut în palme. Muzica pe care îi place să o asculte e angoasantă. O îngrijorează ceva legat de întâlnirea ei misterioasă.

— Mai spune-mi o dată de ce porți costum, întreabă ea.

Oftez adânc, tare și cu sentiment.

— Hai să vorbim mai bine despre Dumnezeu.

— Am și eu întrebări de pus, zice ea.

Mergem în șir indian pe sub alte schele de pe trotuar. (În absolut orice moment, nouăzeci și nouă la sută mai mult sau mai puțin din Manhattan se află în construcție.)

— Am făcut cerere de admitere la Yale. Mă întâlnesc mai târziu cu un absolvent pentru un interviu.

— Ai emoții? întreabă ea când mergem în sfârșit unul lângă altul.

— Poate că aș avea, dacă aș da doi bani.

— Dar nu dai decât unul?

— Poate jumătate, zic eu râzând.

— Te pun părinții tăi să mergi acolo?

Ne atrage atenția un strigăt din stradă, dar nu-i decât un taximetrist care urlă la altul.

— Părinții mei sunt imigranți coreeni la prima generație, zic eu ca să-i explic.

Încetinește pasul și se uită la mine.

— Nu știu ce înseamnă asta, zice ea.

Ridic din umeri.

— Înseamnă că nu contează ce vreau eu. Mă duc la Yale. Mă fac doctor.

— Și tu nu vrei asta?

— Nu știu ce vreau.

După expresia de pe fața ei, am spus cel mai rău lucru cu putință. Se întoarce și începe să meargă mai repede.

— Atunci n-ai decât să fii doctor.

— Ce-am mai făcut acum? întreb eu ajungând-o din urmă.
Flutură din mână de parcă ar vrea să plece.

— E viața ta.

Simt că sunt pe punctul să pic un test.

— Tu ce vrei să te faci când vei fi mare?

— Specialist în prelucrarea și analiza datelor, răspunde ea fără pic de ezitare.

Deschid gura și dau să zic „ce mama naibii”, dar mă întrerupe cu un discurs repetat și altă dată. Nu sunt primul care întreabă ce mama naibii înseamnă ce vrea ea să se facă.

— Specialistul în prelucrarea datelor analizează informații, separă datele esențiale de cele neesențiale, distinge tipare, trage concluzii și recomandă acțiuni pe baza rezultatelor obținute.

— Asta presupune calculatoare?

— Sigur că da, zice ea. Sunt o sumedenie de date pe lumea asta.

— Mi se pare ceva foarte concret. Ai știut dintotdeauna ce vrei să fii?

Îmi vine greu să-mi ascund invidia din glas.

Ea se oprește iar din mers. În ritmul ăsta, nu vom ajunge niciodată unde vrea ea să ajungă.

— Nu-i un destin. Este o carieră pe care am ales-o. Nu m-a ales ea pe mine. Nu mi-e sortit să fiu specialist în prelucrarea datelor. Există la biblioteca școlii un sector destinat carierei. Am căutat domeniile științifice aflate în dezvoltare și gata. Nu tu menire, nu tu destin, doar cercetare.

— Adică nu-i ceva care te pasionează?

Ridică din umeri și pornește din nou.

— Se potrivește cu personalitatea mea.

— Nu vrei să faci ceva ce-ți place?

— De ce? întreabă ea, ca și cum n-ar înțelege sincer ce importanță are să-ți placă cu adevărat ceva.

— E prea lungă viața ca să ți-o petreci făcând ceva ce-ți este indiferent, insist eu.

Trecem pe lângă o rulotă unde se vând și covrigi și hotdogi la care s-a făcut deja coadă. Miroase a varză murată și a muștar (adică a paradis).

Ea strâmbă din nas.

— E și mai lungă dacă ți-o petreci alergând după visuri care nu se pot îndeplini niciodată.

— Stai puțin, zic.

O iau de braț ca să mai încetinim puțin.

— Cine zice că nu se pot îndeplini?

Mă aleg cu o privire chiorășă.

— Te rog! Știi cât de mulți oameni vor să ajungă actori, scriitori sau vedete rock? Fără număr. Nouăzeci și nouă la sută nu reușesc. Din cei rămași, zero virgulă nouă la sută nu câștigă aproape niciun ban făcând meseriile astea. Abia zero virgulă unu la sută reușesc cu adevărat. Toți ceilalți își irosesc viețile încercând să fie ca ei.

— Tu ești de fapt tata deghizat? o întreb.

— Vorbesc ca un coreean de cincizeci de ani?

— Mai puțin accentul.

— Ei bine, să știi că-ți vrea binele. Când vei fi un doctor fericit și plin de bani, îi vei mulțumi că n-ai ajuns un artist flămând care-și urăște slujba de zi cu zi și visează fără sens să dea lovitura.

Mă întreb dacă-și dă seama cu câtă pasiune vorbește despre lipsa de pasiune.

Se întoarce și mă privește cu ochii mijiți.

— Spune-mi, te rog, că nu vorbești serios în legătură cu poezia.

— Ferească Dumnezeu! zic eu prefăcându-mă ultragiat.

Trecem pe lângă un bărbat cu un carton pe care scrie: AJUTAȚI-MĂ. SUNT LA ANANGHIE. Un taximetrist angajat într-o cursă claxonează lung alt taximetrist angajat într-o altă cursă.

— Chiar ar trebui să știm la frageda vârstă de șaptesprezece ani ce vrem să facem pentru tot restul vieții?

— Dar nu *vrei* să știi? întreabă ea.

E clar că nu se dă în vânt după incertitudine.

— Poate? Aș vrea să pot trăi zece vieți în același timp.

Iar flutură din mână.

— Pur și simplu nu vrei să alegi.

— Nu despre asta e vorba. Nu vreau să rămân blocat în ceva ce nu înseamnă nimic pentru mine. Drumul pe care o apuc acum e definitiv. Yale. Facultatea de medicină. Rezidențiatul. Căsătoria. Copiii. Pensia. Azilul. Casa mortuară. Cimitirul.

O fi din cauza importanței zilei, sau poate pentru că am întâlnit-o pe ea, dar în clipa asta mi se pare crucial să spun exact ce gândesc.

— Avem minți mari, minți frumoase. Inventăm lucruri care zboară. *Zboară!* Scriem poezie. Ție probabil nu-ți place poezia, dar e greu să afirmi că versuri ca „Cu-o zi a verii poate să te semui? Tu ești mai plin de farmec și mai blând!”⁸ nu reprezintă frumusețe pură. Suntem capabili să trăim vieți mari. Povești mari. De ce să preferăm lucrurile practice și lumești? Suntem născuți să visăm și să ne îndeplinim visurile.

Mi-a ieșit mai pățimaș decât intenționam, dar cred fiecare cuvânt rostit.

Privirile ni se întâlnesc. Între noi există ceva ce nu era cu un minut în urmă.

Mă aștept să spună o obrăznicie, dar n-o face.

Universul se oprește și ne așteaptă pe noi.

Deschide palma și urmează să mă ia de mână. Trebuie să mă ia de mână. Ne e scris să mergem prin lume împreună. Văd asta în ochii ei. Suntem sortiți unul altuia. Sunt sigur de acest lucru cum nu sunt sigur de nimic altceva.

Dar nu mă ia de mână. Pornește mai departe.

⁸ William Shakespeare, Sonetul XVIII, traducere de Gheorghe Tomozei.

natasha

Avem un moment pe care mi-aș dori să nu-l avem.

Când se spune că inima vrea ce vrea ea, este vorba despre inima poetică – inima din cântecele de dragoste și din monoloagele interioare, cea care poate fi frântă de parcă ar fi un vreasc.

Nu-i vorba despre inima reală, cea căreia îi trebuie doar hrană sănătoasă și exerciții de aerobic.

Dar în inima poetică nu-i bine să ai încredere. Este capricioasă și te va duce pe căi greșite. Îți va spune că n-ai nevoie decât de dragoste și de visuri. Nu-ți va spune nimic despre mâncare, apă, adăpost și bani. Îți va spune că omul din fața ta, cel care ți-a atras atenția din cine știe ce motiv, este Alesul. Și el este. Sau ea este. Alesul pentru acest moment, până când inima lui sau inima ei se hotărăște pentru altcineva sau altceva.

În inima poetică nu trebuie să ai încredere atunci când iei decizii pe termen lung.

Eu știu toate aceste lucruri. Le știu la fel cum știu că Steaua Polară, Steaua Nordului nu este de fapt cea mai strălucitoare stea de pe cer – este a cincizecea.

Și totuși sunt aici, cu Daniel, în mijlocul trotuarului, în ceea ce este aproape sigur ultima mea zi în America. Inima mea capricioasă, fără simț practic, nepreocupată de viitor și nerațională îl vrea pe Daniel. Nu contează că-i prea sincer sau că nu știe ce vrea sau că nutrește visul de a fi poet, o profesie care conduce direct la o inimă frântă și un azil pentru săraci.

Știu că nu există „așa ți-e scris” și totuși iată că mă întreb dacă nu cumva m-am înșelat.

Închid palma deschisă care ar vrea să-l atingă și pornesc mai departe.

dragostea

O poveste despre chimie

Conform oamenilor de știință, există trei etape ale dragostei: dorința sexuală, atracția și atașamentul. Și se dovedește că fiecare etapă este controlată de substanțele chimice din creier – neurotransmițătorii.

Așa cum probabil vă așteptați, dorința sexuală este controlată de testosteron și estrogen.

A doua etapă, atracția, este guvernată de dopamină și serotonină. De exemplu, când persoanele care formează un cuplu afirmă că simt o fericire de nedescris când sunt una în prezența celeilalte, înseamnă că acționează dopamină, hormonul plăcerii.

Cocaina provoacă același nivel de euforie. De fapt, oamenii de știință care studiază creierele proaspeților îndrăgostiți și ale dependenților de cocaină le vine greu să spună care este diferența.

A doua substanță chimică a etapei atracției este serotonină. Când persoanele dintr-un cuplu declară că nu se pot împiedica să se gândească una la cealaltă, asta se întâmplă pentru că nivelul lor de serotonină a scăzut. Oamenii îndrăgostiți au același nivel scăzut de serotonină ca cei ce suferă de tulburarea obsesiv-compulsivă. Nu se pot împiedica să se gândească unul la celălalt din cauză că sunt realmente obsedați.

Oxitocina și vasopresina controlează etapa a treia, cea a atașamentului sau a legăturii pe termen lung. Oxitocina eliberează în timpul orgasmului și te face să te simți mai apropiat de persoana cu care ai făcut sex. Se mai eliberează în timpul nașterii și ajută la formarea legăturii dintre mamă și copil. Vasopresina este eliberată în organism postcoital.

Natasha cunoaște toate aceste informații seci. Faptul că le cunoaște a ajutat-o să depășească trădarea lui Rob. Ea așa

- ȘI SOARELE E O STEA -

știe: că dragostea înseamnă doar substanțe chimice și coincidență.

Atunci, de ce Daniel pare ceva mai mult?

daniel

N-am pe listă niciun lucru pe care să vreau să-l fac mai puțin decât să mă duc la interviu. Și totuși. Este aproape ora unsprezece, iar dacă vreau să mă duc, ar cam trebui să pornesc într-acolo.

După acel Moment, Natasha și cu mine am mers în tăcere. Aș vrea să pot spune că nu este o tăcere stânjenitoare, dar nu-i așa. Îmi vine să vorbesc cu ea despre asta – despre Moment –, dar nici măcar nu știu dacă ea l-a simțit. Nici vorbă să creadă ea în astfel de lucruri.

Partea asta a Manhattanului e diferită față de zona în care ne-am întâlnit noi. Mai mulți zgârie-nori și mai puține magazine de suveniruri. Și oamenii se comportă diferit. Nu sunt turiști ieșiți de plăcere la cumpărături. Nu există entuziasm, gură-cască sau zâmbete. Oamenii ăștia lucrează în zgârie-norii ăștia. Sunt destul de sigur că interviul meu e programat să aibă loc undeva pe-aici.

Continuăm să mergem și să nu vorbim până ajungem la o monstruoasă clădire uriașă din beton și sticlă. Mi se pare uluitor că oamenii își petrec zile întregi în astfel de locuri, făcând lucruri pe care nu le iubesc pentru oameni care nu le plac. Măcar să fii doctor e ceva mai bine.

— Eu aici trebuia să ajung, zice ea.

— Te pot aștepta afară, zic eu, ca un om care nu are peste aproximativ un ceas o întâlnire hotărâtoare pentru viitorul lui.

— Daniel, zice ea cu vocea severă pe care o va folosi cu siguranță și cu viitorii noștri copii (e clar că ea va fi responsabilă cu disciplina). Tu ai un interviu, iar eu am... treaba asta. Aici ne luăm la revedere.

Are dreptate. Poate că nu vreau viitorul pe care l-au planificat părinții mei pentru mine, dar alte idei mai bune n-am. Dacă mai rămân mult aici, trenul meu va deraia de pe sine.

Îmi trece prin minte că poate exact asta vreau. Poate că tot ce simt pentru Natasha nu reprezintă decât pretexte ca să-l fac să deraieze. La urma-urmei, părinții mei n-ar fi niciodată de acord. Nu numai că nu-i coreeană, dar mai e și negresă. N-avem niciun viitor.

Ca să nu mai vorbim că atracția mea nemăsurată pentru ea este în mod evident neîmpărtășită. Iar dragostea nu-i dragoste dacă nu este împărtășită, nu?

Ar trebui să plec.

O să plec.

Plec.

— Ai dreptate, zic.

Este surprinsă și poate chiar puțin dezamăgită, dar ce mai contează? Trebuie să vrea și ea, și clar nu vrea.

natasha

Nu mă așteptam să spună asta și nu mă așteptam să fiu dezamăgită, dar sunt. De ce mă gândesc la o idilă cu un băiat pe care n-o să-l mai văd vreodată? Viitorul meu se va hotărî peste cinci minute.

Stăm suficient de aproape de ușile glisante de sticlă ale clădirii ca să simt pe piele răcoarea aerului condiționat de fiecare dată când intră sau iese cineva.

El dă să-mi întindă mâna, dar o trage repede la loc.

— Scuze, zice, și roșește.

Își încrucișează brațele la piept.

— Păi, eu mă duc, zic eu.

— Tu te duci, zice el și niciunul dintre noi nu se mișcă.

Stăm câteva secunde fără să spunem nimic, până când îmi amintesc că am haina lui în rucsac. O scot și mă uit la el cum se îmbracă.

— Așa, în costum, arăți de parcă ar trebui să lucrezi în clădirea asta, îi spun.

Am vrut să fie un compliment, dar el nu o ia ca atare. Se trage de cravată și se strâmbă.

— Poate că voi lucra cândva.

— Bun, zic eu după încă o vreme de uitat unul la altul fără să vorbim. De-acum devine stânjenitor.

— Ar trebui să ne îmbrățișăm?

— Credeam că voi ăștia în costum numai dați mâna.

Încerc să-mi păstrez tonul relaxat, dar corzile mele vocale scot sunete aspre și ciudate.

El zâmbeste și nu încearcă să-și ascundă niciun pic din tristețea de pe chip. Cum se poate simți atât de în largul lui arătându-și sentimentele?

Trebuie să-mi iau ochii de la el. Nu vreau să se întâmple ce se întâmplă între noi, dar parcă aș încerca să schimb starea vremii.

Ușile se deschid și simt din nou pe piele aer răcoros. Mi-e cald și mi-e frig totodată. Deschid brațele pentru o

îmbrățișare în același timp cu el. Ne aplecăm amândoi în aceeași parte și sfârșim prin a ne lovi piept în piept. Râdem stânjenți și nu ne mai mișcăm.

— Eu te apuc prin dreapta, zice el. Tu, prin stânga.

— Bine, zic și mă întind spre stânga.

Mă îmbrățișează și, cum suntem de aceeași înălțime, obrazul meu se atinge de al lui, care-i neted și cald. Las capul să-i cadă pe umăr și corpul meu se relaxează în brațele lui. Îmi îngădui o clipă să simt cât de obosită sunt. E tare greu să te agăți de un loc care nu te vrea. Dar Daniel mă vrea. Simt asta din felul cum mă ține strâns.

Mă desprind din brațele lui și nu-l privesc în ochi.

El hotărăște să nu spună ce avea de gând să spună.

Scot telefonul și verific ora.

— E vremea să pleci, zice el, înainte să apuc s-o spun eu prima.

Mă întorc și intru în clădirea rece.

Semnez în registrul pazei și mă gândesc la el. Mă gândesc la el și în timp ce traversez holul de la intrare. Mă gândesc la el în lift, apoi pe coridorul lung și în fiecare moment până în clipa când trebuie să mă opresc să mă mai gândesc la el și să intru în birou.

Zgomotele de șantier pe care le-am auzit mai devreme la telefon provin chiar din clădire, căci biroul este gata doar pe jumătate. Pereții sunt zugrăviți numai parțial, iar din tavan atârnă becuri goale. Prelata care acoperă podeaua e plină de rumeguș și de pete de vopsea. În spatele biroului, o femeie stă cu amândouă mâinile pe telefonul fix, ca și cum își dorește ca el să sune. În ciuda rujului roșu aprins și a bujoriilor de fard din obraji, este foarte palidă. Are părul foarte negru și perfect coafat. Ceva din ea nu pare tocmai real. Parcă ar interpreta un rol – o figurantă dintr-un desen animat de modă veche de-al lui Disney, sau dintr-un film de epocă cu secretare din anii '50. Biroul este ordonat, cu dosare aranjate pe culori. Pe o cană mare de cafea scrie ASISTENTELE JUDICIARE O FAC MAI IEFTIN.

Mă apropii, iar ea îmi zâmbește trist și tremurat.

— Am ajuns unde trebuie? întreb cu voce tare.

Se uită la mine și nu spune nimic.

— Aici este biroul avocatului Fitzgerald? insist eu.

— Ești Natasha, zice ea.

Ea trebuie să fie persoana cu care am vorbit mai devreme.
Mă apropii de birou.

— Am niște vești proaste, zice.

Stomacul mi se face ghem. Nu sunt pregătită pentru ce urmează să spună. S-a terminat chiar dinainte să-nceapă? Soarta mea a fost deja hotărâtă? Chiar voi fi deportată diseară?

Intră un bărbat îmbrăcat într-o salopetă pătată cu vopsea și începe să dea o gaură cu bormașina. Altcineva pe care nu-l pot vedea începe să bată cu ciocanul. Femeia nu-și ajustează volumul vocii ca să acopere zgomotul. Mă apropii și mai mult de birou.

— Jeremy – domnul avocat Fitzgerald – a avut un accident de mașină acum o oră. Se află încă la spital. Soția lui spune că e bine, are doar câteva zgârieturi. Dar nu se va întoarce decât mai târziu, după-amiaza.

Vocea ei sună normal, dar ochii nu spun deloc același lucru. Trage telefonul mai aproape și se uită la el, nu la mine.

— Dar avem programată întâlnirea acum, mă lamentez cu fără pic de compasiune, însă nu mă pot abține. Chiar am nevoie de el să mă ajute.

Acum femeia se uită direct la mine, cu ochi mari și fără să-i vină a crede.

— N-ați auzit ce-am spus? A dat o mașină peste el. Nu poate fi aici în clipa asta.

Îmi întinde un teanc de formulare și nu-mi mai aruncă nici măcar o privire.

Îmi ia cel puțin un sfert de oră să le completez. Pe primul formular răspund la mai multe variante ale întrebărilor dacă sunt comunistă, infractoare sau teroristă și dacă aș lupta cu

arma în mână să apăr Statele Unite. N-aș face-o, dar bifez răspunsul afirmativ.

Alt formular mă întreabă în detaliu tot ce s-a întâmplat până acum în procesul de deportare.

Ultimul este un chestionar pentru clienți care îmi cere să relatez tot ce am făcut de când sunt în Statele Unite. Nu știu ce să spun. Nu știu ce vrea să știe avocatul Fitzgerald. Vrea să știe cum am intrat în țară? Cum ne-am ascuns? Cum mă simt de fiecare dată când trec codul numeric personal fals pe vreun formular de la școală? Cum de fiecare dată când fac asta mi-o imaginez pe mama urcându-se în autobuzul acela spre Florida?

Vrea să știe cum te simți ca emigrant fără forme legale? Sau cum mă aștept în permanență să afle cineva că n-ar trebui să fiu aici?

Probabil că nu. Vrea fapte, nu filosofie, așa că înșir informații. Am venit în Statele Unite cu viză turistică. Când a venit momentul să plecăm, am rămas în continuare. De atunci n-am mai ieșit din țară. N-am comis niciun fel de infracțiuni, cu excepția faptului că tata a condus sub influența alcoolului.

Îi inapoiez formularele femeii, iar ea se uită imediat la chestionarul pentru clienți.

— Trebuie mai mult aici, zice.

— De exemplu?

— Ce înseamnă pentru dumneavoastră America? De ce vreți să rămâneți aici? Cum vei contribui la măreția Americii?

— Chiar trebuie să...

— Orice v-ar umaniza îl ajută pe Jeremy.

Dacă cei care s-au născut aici ar trebui să facă dovada că merită să trăiască în America, țara asta ar fi mult mai puțin populată.

Răsfoiește celelalte formulare, timp în care eu scriu ce cetățean muncitor, optimist și patriot aș fi. Scriu că America este căminul meu de suflet și că cetățenia n-ar face decât să legalizeze ce simt deja. Locul meu e aici. Pe scurt, sunt mai

sinceră decât îmi place vreodată să fiu. Daniel ar fi mândru de mine.

Daniel.

Probabil că e deja în metrou, în drum spre interviul lui. Va face ceea ce trebuie și va deveni până la urmă doctor? Se va gândi în viitor la mine și își va aminti de fata cu care a petrecut cândva două ore în New York? Se va întreba ce s-o fi întâmplat cu mine? Poate că mă va căuta pe Google folosindu-mi numai prenumele și nu va ajunge prea departe. Cel mai probabil, însă, mă va uita chiar din seara asta, cum în mod cert îl voi uita și eu.

În timp ce scriu, sună telefonul, iar femeia îl ridică înainte să apuce să mai târâie o dată.

— Doamne sfinte, Jeremy, ești bine?

Închide ochii, ține receptorul cu amândouă mâinile și și-l lipește de față.

— Am vrut să vin, dar soția ta a spus să rămân aici pe poziții.

Deschide brusc ochii când spune cuvântul *soție*.

— Sigur ești bine?

Cu cât ascultă mai mult, cu atât se luminează la față. Se îmbujorează și în ochi îi strălucesc lacrimi de bucurie.

Se observă clar că este îndrăgostită de el și mă aștept să văd inimioare plutind prin cameră. Oare au o aventură?

— Am vrut să vin, șoptește ea din nou.

După o serie de da-uri murmurate, închide telefonul.

— E bine.

Radiază. Tot corpul ei trădează ușurare.

— Grozav, zic eu.

Îmi ia formularele din mână. Aștept până le citește.

— Ți-ar plăcea să afli niște vesti bune? mă întreabă.

Sigur că mi-ar plăcea. Încuviințez lent din cap.

— Am văzut o grămadă de cazuri ca ăsta și cred că o să se termine cu bine pentru tine.

Nu știu ce mă așteptam să spună, dar sigur nu asta.

— Chiar credeți că o să mă poată ajuta?

Îmi pot auzi și eu speranța și scepticismul din voce.

— Jeremy nu pierde niciodată, zice asistenta plină de mândrie, de parcă ar vorbi despre ea însăși.

Evident, asta nu poate fi adevărat. Toată lumea mai pierde uneori. Ar trebui s-o rog să fie mai precisă, să-mi spună exact procentual ce șansă am, ca să pot hotărî cum mă simt.

— Există speranță, zice ea simplu.

Deși nu-mi place poezia, îmi vine în minte un poem pe care l-am citit la ora de engleză. „*Speranța*” este *acel ceva cu pene*.⁹ Acum înțeleg concret ce înseamnă. Un lucru din mine vrea să-mi zboare afară din piept, vrea să cânte, să râdă și să danseze de ușurare.

Îi mulțumesc femeii și plec repede din birou, înainte s-o întreb ceva ce mi-ar alunga acest sentiment. De obicei fac parte din categoria celor care vor să știe adevărul, chiar dacă adevărul e urât. Nu-i cel mai ușor mod de a trăi. Uneori adevărul doare mai mult decât te aștepți.

Acum câteva săptămâni, părinții mei se certau la ei în dormitor cu ușa închisă. Era una dintre acele ocazii rare când mama chiar îi arată tatei cât de furioasă e pe el. Peter m-a găsit trăgând cu urechea la ușa lor. După ce s-a terminat cearta, l-am întrebat dacă voia să știe ce auzisem, dar n-a vrut. A spus că și-a dat seama că orice aflasem era de rău și nu mai voia în clipa aceea niciun strop de rău în viața lui. Pe moment, m-am enervat pe el. Dar mai târziu m-am gândit că poate avea dreptate. Și eu voiam să nu fi auzit ce auzisem.

Pe hol, mă sprijin cu fruntea de zid și șovăi. Mă gândesc dacă să nu mă întorc în birou și să-i cer asistentei mai multe amănunte, dar mă hotărâsc să n-o fac. La ce bun? Pot la fel de bine să aștept discuția oficială cu avocatul. În plus, m-am săturat să-mi mai fac griji. Știu că ce-a spus ea nu reprezintă o garanție. Dar am nevoie să simt și altceva în afară de frică resemnată. Speranța mi se pare un înlocuitor potrivit.

⁹ „*Hope*” is the thing with feathers, poezie de Emily Dickinson.

Mă gândesc dacă să-mi sun părinții și să le spun cum mai stau lucrurile, dar nu fac nici asta. N-am informații noi. Ce să le spun? Un bărbat pe care nu-l cunosc m-a trimis la alt bărbat pe care nu-l cunosc. O asistentă judiciară – adică nu un avocat – pe care, tot așa, n-o cunosc, spune că povestea s-ar putea termina cu bine. La ce ne-ar folosi să ne facem cu toții speranțe?

Omul cu care chiar aș vrea să vorbesc este Daniel, dar a plecat de mult la interviul lui.

Aș vrea să fi fost mai binevoitoare cu el.

Aș vrea să-i fi cerut numărul de telefon.

Dacă prostia asta cu imigrarea se rezolvă? Dacă reușesc să rămân aici, cum mai pot da de el? Oricât m-aș preface eu că nu, a fost ceva între noi. Ceva important.

hannah winter

O poveste cu zâne, partea întâi

Hannah a considerat mereu că trăiește într-un basm cu zâne în care nu este ea personajul principal. Nu-i nici prințesa, nici nașa ei, zâna. Nici vrăjitoarea cea rea, nici drăcușorul ei. Hannah este un personaj minor, care apare prima oară la pagina douăsprezece sau treisprezece. Bucătăreasa, poate, stăpână peste turtițe și zaharicale. Sau camerista cea bună la suflet care trece neobservată.

Abia când l-a cunoscut pe avocatul Jeremy Fitzgerald și a început să lucreze pentru el și-a imaginat Hannah că putea deveni personaj principal. A recunoscut în el Unica Iubire Adevărată. Pe cel cu care putea trăi fericită până la adânci bătrâneți. În ciuda faptului că este însurat. În ciuda faptului că este tatăl a doi copii mici.

Hannah n-a crezut niciodată că ar putea-o iubi și el până în ziua când s-a adeverit acest lucru.

Ziua aceea e azi.

avocatul jeremy fitzgerald

O poveste cu zâne, partea întâi

Jeremy Fitzgerald traversa strada atunci când un bărbat alb și foarte tulburat – statistician de asigurări – a dat peste el cu un BMW alb condus cu treizeci de kilometri la oră. Nu l-a lovit destul de tare încât să-l omoare, dar suficient cât să-l facă să se gândească la moartea care va veni totuși la un moment dat și la viața din prezent. Suficient să-l facă să recunoască față de sine însuși că era îndrăgostit de asistenta lui judiciară, Hannah Winter, și că asta se întâmpla deja de ceva vreme.

În aceeași zi, mai târziu, când se va întoarce la birou, o va îmbrățișa pe Hannah fără un cuvânt. O va ține în brațe și se va întreba, foarte scurt, ce anume din viitor îl va costa faptul că o iubește.

daniel

Adolescent localnic alege greșit

Mama, pacifista, m-ar omorî dacă ar ști ce-am făcut acum. Mi-am reprogramat interviul. Pentru o fată. Nici măcar pentru o fată coreeană, pentru o negresă. O negresă pe care nici n-o cunosc prea bine. O negresă pe care n-o cunosc prea bine și care s-ar putea nici să nu mă placă.

Femeia de la telefon mi-a spus că am nimerit perfect. Tocmai voia și ea să mă sune ca să reprogramăm. Singura oră disponibilă la care am reușit să fixez întâlnirea a fost la șase după-amiaza, așa că acum stau în holul clădirii unde am lăsat-o pe Natasha și citesc lista birourilor, atent dacă apare ea. Majoritatea chiriașilor din clădire sunt avocați (J.D.¹⁰; Esq.¹¹) și experți financiari (CPA, CFA¹² etc). N-am mai văzut în viața mea atâtea prescurtări de ranguri. Daniel Jae Ho Bae, BT (Băiat Tâmpit), CLE (Condamnat La Eșec).

Ce fel de întâlnire poate avea ea în clădirea asta? Ori este o moștenitoare cu bani de investit, ori are probleme și îi trebuie un avocat care s-o ajute.

De cealaltă parte a holului se deschid ușile liftului și iese ea.

Când îmi reprogramam interviul, o parte din mine se întreba dacă eram caraghios. O fată pe care abia o cunoscusem nu merita să-mi risc viitorul. Îmi venea mai ușor să gândesc așa când nu mă uitam la ea, acum nu-mi pot aminti deloc de ce am ezitat.

Sigur că merită. Și nu pot să explic de ce.

Da, e drăguță. Combinația de păr bogat cu ochi negri strălucitori și buze pline roz este incontestabil atrăgătoare. Mai are și cele mai frumoase picioare care există în lumea

¹⁰ Abreviere de la Juris Doctor (doctor în drept).

¹¹ Abreviere de la Esquire, formulă de curtoazie folosită în adresarea față de avocați, mai ales în corespondență.

¹² Diverse atestări obținute de experții financiari.

cunoscută (după o analiză atentă, am promovat-o de pe locul trei pe locul întâi – și sunt obiectiv). Deci, da, categoric sunt atras de ea, dar mai este la mijloc și altceva, și nu spun asta numai pentru că are cele mai frumoase picioare din universul cunoscut. Obiectiv vorbind.

O urmăresc cum traversează holul. Se uită în jur, căutând ceva sau pe cineva. Umerii i se încovoie la propriu atunci când nu găsește ce caută. Probabil că mă caută pe mine, nu? Dacă nu cumva a întâlnit altă posibilă iubire a vieții ei în jumătatea de oră cât am fost despărțiți.

Afară face încet o întoarcere de trei sute șazeci de grade într-un sens, apoi încă una în celălalt sens, încă și mai încet. Persoana pe care o caută tot nu-i acolo.

natasha

Nu-i în hol și nu-i nici afară în curte. Trebuie să recunosc că nu-i aici și că voiam să fie. Simt un gol în stomac, de parcă mi-ar fi foame, dar nu de mâncare am nevoie.

S-a încălzit mai tare. Îmi scot haina, o împățuresc pe braț și stau, încercând să mă hotărâsc ce să fac mai departe. Nu-mi vine să plec, nu-mi vine nici să recunosc față de mine că nu vreau să plec. Nu că aș crede că ne este sortit să fim împreună sau altceva la fel de caraghios. Dar mi-ar fi plăcut să-mi petrec următoarele câteva ore cu el. Mi-ar fi plăcut, poate, să avem o întâlnire adevărată. Mi-ar fi plăcut să știu dacă roșește când sărută.

Ăsta-i ultimul loc în care l-am văzut. Dacă plec, nu mai am nicio șansă să-l văd din nou. Mă întreb cum decurge interviul lui. Spune ce trebuie să spună sau își etalează toate îndoielile și temerile? Băiatul are nevoie de un îndrumător în viață.

Sunt gata să plec, dar ceva mă face să mă mai uit o dată în jur. Știu că e imposibil să simți prezența unui anumit om. Cel mai probabil, subconștientul meu l-a observat când am trecut prin hol. Oamenii folosesc un limbaj poetic când vor să descrie lucruri pe care nu le înțeleg. De obicei există explicații științifice, trebuie doar să le cauți.

În orice caz, uite-l.

E aici.

daniel

Vine spre mine. Acum două ore aş fi zis că chipul ei e lipsit de orice expresie, dar încep să devin expert în Natasha, deci ştiu că faţa ei doar încearcă să fie lipsită de orice expresie. Dacă e să-mi spun părerea, aş zice că e fericită să mă vadă.

— Ce s-a întâmplat cu interviul tău? mă întreabă imediat ce se apropie destul.

Fără vreo îmbrăţişare. Fără „Sunt foarte fericită să te văd”. Poate că nu sunt totuşi chiar atât de expert în Natasha.

Să-i spun faptele sau adevărul? (În mod curios, nu sunt acelaşi lucru.) Faptul este că am amânat interviul. Adevărul este că l-am amânat ca să pot petrece mai mult timp cu ea. Merg pe adevăr:

— L-am amânat ca să pot petrece mai mult timp cu tine.

— Eşti nebun? E vorba despre viaţa ta.

— N-am ars clădirea din temelii, Tash. Doar l-am amânat pe mai târziu.

— Cine-i Tash? întreabă ea, dar are un zâmbet în colţul buzelor.

— Ție cum ți-a mers?

Arăt cu bărbia în direcția lifturilor. Zâmbetul ei dispare. De ținut minte: nu mai aduce vorba despre asta.

— Bine. Trebuie să mă întorc la trei și jumătate.

Mă uit la telefon: este ora 11:35.

— Se pare că ne mai rămâne ceva timp de petrecut împreună, zic eu.

Mă aștept să dea ochii peste cap, dar n-o face. O iau ca pe o mică victorie.

Tremură ușor și își freacă antebrățele. Văd că i s-a făcut pielea ca de găină și astfel am mai învățat ceva despre ea: i se face foarte ușor frig. Îi iau haina și o ajut să se îmbrace. Își strecoară un braț, apoi pe celălalt și pe urmă ridică din umeri ca să o potrivească mai bine. Îi aranjez gulerul.

E un lucru mărunț. Îmi las mâna să se odihnească pe ceafa ei, iar ea se lasă pe spate pentru o clipă. Părul ei mă

gădilă la nas. E un lucru mărunț, dar pare ceva ce facem împreună de multă vreme.

Se întoarce, iar eu trebuie să ridic palmele ca să n-o ating mai intim. Oriîncotro ne-am îndrepta, n-am ajuns încă acolo.

— Ești sigur că nu-ți pui în pericol... începe ea.

— Nu-mi pasă deloc.

— Ar trebui să-ți pese.

Tace și mă privește cu ochi neliniștiți.

— Ai făcut-o pentru mine?

— Da.

— Ce te face atât de sigur că merit?

— Instinctul.

Nu știu ce anume are ea de mă face atât de neînfricat cu adevărul.

— Ești imposibil, zice.

— Posibil, zic eu.

Râde și ochii ei negri scânteiază.

— Ce să facem acum? întreabă.

Eu trebuie să mă tund și să-i duc tatei borseta cu borderouri și cecuri. Nu vreau să fac niciunul dintre lucrurile astea. Aș vrea să găsesc un loc liniștit și să mă apropiu în tihnă de ea. Dar. Borseta trebuie livrată. O întreb dacă-i dispusă să facă un drum până în Harlem și acceptă. Pe bune, ăsta-i absolut ultimul lucru pe care ar trebui să-l fac. Dacă există idei mai proaste, eu nu le cunosc. Tata o va băga în sperieți de-a dreptul. O să-l cunoască, o să-și imagineze că peste cincizeci de ani voi fi la fel ca el și pe urmă o să-și ia lumea în cap, pentru că eu așa aș face în locul ei.

Tata e un tip tare ciudat. Eu zic ciudat, dar de fapt aș vrea să spun că este al naibii de incredibil de neobișnuit, întâi de toate, nu vorbește cu nimeni în afară de clienți. Ne includ aici pe Charlie și pe mine. Dacă muștrările nu intră în categoria vorbit. Dacă se pun și muștrările, înseamnă că în vara și în toamna asta a vorbit cu Charlie mai mult decât în toți ceilalți nouăsprezece ani. Poate că exagerez, dar numai puțin.

Nu știu cum o să le explic prezența Natashei tatei și lui Charlie. De Charlie nu-mi pasă, dar tata o va remarca. El își dă seama când se întâmplă ceva, la fel cum știe întotdeauna dacă un client are de gând să fure, sau cui poate să-i vândă pe datorie și cui nu.

Mai târziu, la cină, îi va spune ceva mamei în coreeană, cu tonul pe care-l folosește când se plânge de obicei de americani. Nu vreau să se amestece deocamdată niciunul dintre ei. Nu suntem pregătiți pentru acest gen de presiune.

Natasha spune că toate familiile sunt ciudate și are dreptate. Va trebui să o întreb mai multe despre familia ei, mai târziu, după ce facem asta. Coborâm la metrou.

— Pregătește-te, îi spun.

natasha

Harlem este la numai douăzeci și cinci de minute cu metroul de unde eram, dar parcă ne-am fi dus în altă țară. Zgârie-norii au fost înlocuiți de magazine mici și înghesuite, cu copertine colorate de pânză. Aerul miroase mai curat, mai puțin a oraș și mai mult a cartier de locuit. Aproape toți oamenii de pe stradă sunt negri.

Mergem pe bulevardul Martin Luther King spre magazinul părinților lui Daniel și el nu spune nimic. Trecem pe lângă vitrina goală a unui magazin cu o inscripție mare DE ÎNCHIRIAT, apoi pe lângă o casă de amanet cu copertină verde, și el încetinește. În cele din urmă ne oprim în fața unui magazin cu produse cosmetice și de înfrumusețare pentru părul negru.

Se numește Black Hair Care. Am fost într-o mulțime de astfel de magazine. „Du-te până la colț și adu-mi niște soluție de întins părul”, îmi spune mama o dată la două luni.

Este un adevărat fenomen. Toată lumea știe că magazinele cu produse de îngrijire pentru părul negru sunt deținute de coreeni și ce mare nedreptate e asta. Nu știu cum de nu m-am gândit că despre așa ceva e vorba când mi-a spus Daniel că au un magazin.

Nu pot vedea înăuntru, pentru că geamurile sunt acoperite de afișe vechi și decolorate de soare cu negrese zâmbitoare înțolite în deux-pieces-uri și toate cu aceeași coafură cu părul întins chimic. După aceste afișe, s-ar zice că în ședințele consiliilor de administrație sunt acceptate numai anumite coafuri. Până și mama se face vinovată de acest gen de sentiment. N-a fost deloc bucuroasă când m-am hotărât să port părul afro, mi-a spus că nu arată „profesionist”. Dar mie îmi place tunsoarea mea mare afro. Îmi plăcea și când aveam părul mai lung și întins. Mă bucur să am mai multe opțiuni. Pot alege oricând.

Lângă mine, Daniel este atât de emoționat, încât trepidează. Mă întreb dacă din cauză că urmează să-i cunosc

tatăl, sau din cauza magazinului pe care îl au părinții. Se întoarce spre mine și își smucește cravata într-o parte și în alta, de parcă l-ar fi strâns tot timpul.

— Deci tata este un adevărat...

Se oprește, apoi începe din nou.

— Iar fratele meu este un adevărat...

Se uită peste tot, numai la mine nu, și are vocea încordată, probabil din cauză că încearcă să vorbească fără să respire.

— Poate ar fi mai bine să aștepți aici, zice el, terminând în sfârșit o propoziție.

La început, n-am nicio părere despre asta. Mă gândesc că oricine se simte stânjenit cu familia lui. Eu mă simt stânjenită cu a mea. Cel puțin cu tata. În locul lui Daniel, aș face același lucru. Rob, fostul meu prieten trădător, nu l-a cunoscut niciodată pe tata. A fost pur și simplu mai ușor așa. Nu i-a ascultat accentul american exagerat și fals. Nu l-a urmărit încercând să găsească o breșă în dialog ca să poată vorbi despre sine, despre planurile lui de viitor și despre cum va ajunge într-o bună zi celebru.

Stăm chiar în fața magazinului când din el ies râzând două negrese adolescente și trec pe lângă noi. O altă femeie, tot negresă, intră.

Îmi trece prin minte că poate nu de familia lui se simte stânjenit Daniel. Poate că se simte stânjenit din cauza mea. Sau poate că se teme că părinților lui le va fi rușine cu mine. Nu știu de ce nu m-am gândit la asta mai devreme.

America nu-i chiar un creuzet al multiculturalității. Este mai degrabă una dintre farfuriile acelea de tablă cu compartimente separate pentru cartofi, carne și legume. Mă uit la Daniel, dar el tot nu se uită la mine. Avem dintr-odată un moment la care nu mă așteptam.

păr

O poveste afro-americană

În secolul al cincisprezecelea, în civilizațiile africane coafurile erau indicatori de identitate. Părul putea indica orice, de la tribul și familia căreia îi aparțineai, până la religie și statut social. Coafurile elaborate însemnau putere și bogăție. Părul strâns la spate putea însemna doliu. Mai mult decât atât, părul avea importanță spirituală. Din cauză că se afla pe cap – partea cea mai de sus și cea mai aproape de cer a corpului –, mulți africani îl vedeau ca o cale de trecere pe unde spiritele ajungeau la suflet, un mod de a interacționa cu Dumnezeu.

Această istorie a fost ștearsă de începuturile sclaviei. Pe vasele cu sclavi, proaspăt capturații africani erau rași cu forța, într-un act profund de dezumanizare, un act care tăia efectiv legătura dintre păr și identitatea culturală.

După perioada sclaviei, părul afro-american a căpătat asocieri complexe. Era considerat „bun” părul cât mai apropiat de standardele europene de frumusețe. Părul bun era drept și lins. Părul creț și aspru, adică părul natural al unui mare număr de afro-americani, era considerat „rău”. Părul drept era frumos. Părul foarte creț era urât. La începutul anilor 1900, Madam C.J. Walker, o femeie afro-americană, a devenit milionară după ce a inventat și a comercializat produse speciale de îngrijire pentru părul negreselor. Este cunoscută mai ales pentru perfecționarea „pieptenului fierbinte”, un dispozitiv de îndreptat părul. În anii '60, George E. Johnson a scos pe piață soluția de îndreptat părul, un produs chimic menit să îndrepte părul îndeobște creț al afro-americanilor. Conform unor anumite evaluări, industria produselor de îngrijire pentru părul negru este estimată la un miliard de dolari anual.

Din perioada post-sclavie și până în perioada modernă, părul a stârnit în comunitatea afro-americană controverse

aprinse. Ce înseamnă să porți părul natural și ce înseamnă să-l întinzi? Reprezintă întinderea părului o formă de ură de sine? Consideri astfel că părul tău nu este frumos în starea lui naturală? Dacă porți părul natural, înseamnă că transmiți un mesaj politic, susții puterea neagră? Felul în care se piaptăne femeile afro-americane reprezintă adeseori mai mult decât o formă de vanitate. Este mai mult decât o simplă idee personală despre frumusețea proprie.

Când Natasha decide să-și poarte părul afro, n-o face pentru că este conștientă de toată această istorie. O face în ciuda convingerilor Patriciei Kingsley că tunsoarea afro face femeile să pară militante și neprofesioniste. Aceste convingeri își au rădăcinile în frică – Patricia se teme că fiica ei va avea de suferit de pe urma unei societăți care continuă foarte des să se teamă de rasa neagră. Nici măcar nu i-a expus cealaltă obiecție a sa: resimte noua tunsoare a Natashei ca pe o respingere a ei. Patricia și-a întins părul toată viața. L-a întins și pe al Natashei de când avea zece ani. În aceste zile, când se uită la fiica ei, Patricia nu se mai vede reflectată în ea ca înainte și asta o doare. Dar, desigur, toți adolescenții fac asta. Toți adolescenții se detașează de părinții lor. Să te maturizezi înseamnă să te desparți.

Părului Natashei îi trebuie trei ani să crească complet. Ea nu se tunde ca să transmită un mesaj politic. De fapt, îi plăcea să aibă părul drept. În viitor s-ar putea să-l îndrepte iarăși. Ea se tunde pentru că vrea să încerce ceva nou.

O face pur și simplu pentru că arată frumos.

daniel

Băiat localnic – un nenorocit la fel de mare ca fratele lui

— Poate ar fi mai bine să aștepți aici, am zis, de parcă mi-e rușine cu ea, de parcă încerc s-o țin ascunsă. Regret imediat. Nu aștept câteva minute ca să înțeleg pe deplin impactul vorbelor mele. Nu, nu, nu. Imediat și definitiv.

Odată ce-am scăpat porumbelul, nu-mi vine să cred c-am zis așa ceva. Așa sunt de fapt? Un mare nimic?

Sunt un nenorocit mai mare decât Charlie.

Nu pot să mă uit la ea. Ochii ei mă privesc și eu nu pot să-i întorc privirea. Vreau mașina aia a timpului. Vreau acest ultim minut înapoi.

Am dat-o-n bară.

Dacă va fi vreodată vorba de Daniel și Natasha, atunci rasismul tatei și cum vom avea noi de-a face cu el va fi doar începutul. Dar eu și ea suntem abia la început și nu vreau să am de-a face cu el momentan. Vreau să fac ce-i mai ușor, nu ce-i corect. Vreau să mi se aprindă călcâiele, cu accentul pus pe partea cu aprinsul.

Nu vreau obstacole în cale, nu, mersi. Nu vreau să rămân cu avarii serioase pentru că mi s-au aprins călcâiele. Vreau să mi se aprindă călcâiele cum li se aprind tuturor.

natasha

E bine așa.

Îl voi aștepta aici și e bine așa. Înțeleg. Chiar înțeleg. Dar există o parte din mine, partea care nu crede în Dumnezeu sau în dragostea adevărată, care vrea cu adevărat ca el să-mi demonstreze că greșesc necrezând în aceste lucruri. Vreau ca el să mă aleagă explicit. Chiar dacă este prea devreme în povestea asta a noastră. Chiar dacă eu n-aș face asta. Vreau ca el să fie atât de nobil cum mi s-a părut la început, dar sigur că nu este. Nimeni nu este. Așa că îl las să scape din propriul lui cârlig.

— Nu-ți face atâtea griji, îi spun. Aștept.

daniel

Când te naști, ei (Dumnezeu, micii extratereștri sau cine-o fi responsabil) ar trebui să te trimită în lume cu niște permise. Un permis pentru Mai Încearcă O Dată, unul pentru O Amâni pe Altădată, unul pentru Retrage Ce-ai Făcut, unul pentru Eliberare Necon condiționată din Pușcărie. Eu aș folosi acum permisul cu Mai Încearcă O Dată.

Mă uit la ea și îmi dau seama că știe exact prin ce trec. Va înțelege că doar o să intru să-i dau tatei borseta și pe urmă mă întorc. Ne-am putea duce apoi în treaba noastră și n-aș avea mai târziu nicio discuție cu tata despre „Cine era fata aia?”. Charlie n-o să mă ia peste picior spunându-mi „Cu-n negru te-ai încurcat, dracu' te-a luat!” Aiureala asta mărunță va fi doar un mic impediment pe drumul care ne va transforma într-o pereche grozavă și nemaîntâlnită.

Dar nu pot face asta. N-o pot lăsa afară. Parțial pentru că nu ar fi corect. Dar mai ales pentru că ea și cu mine nu suntem tocmai la început.

— Pot să mai încerc o dată? întreb eu, folosindu-mi permisul de-a îndrepta ce-am făcut.

Ea zâmbește atât de larg, încât știu că indiferent ce-ar urma să se întâmple, va merita.

natasha

Imediat ce intrăm, se aude un clopoțel. E ca în orice alt magazin cu produse de înfrumusețare în care am fost vreodată. Locul e mic și înțesat de rafturi metalice, doldora de flacoane din plastic pline cu promisiunea că formula secretă dinăuntru lor este exact ce-i trebuie părului tău, pielii tale și așa mai departe.

Casa este chiar în fața intrării, așa că-l văd imediat pe tatăl lui. Îmi dau seama cât ai clipi de unde i se trage lui Daniel frumusețea. Tatăl este mai vârstnic și mai chel, dar are aceeași structură osoasă ascuțită și aceeași simetrie perfectă a feței care îl fac atât de atrăgător pe fiul lui. Se ocupă de un client și nu dă semne să-l observe pe Daniel, deși sunt sigură că ne-a văzut pe amândoi. Clientul e un băiat cam de vârsta mea, un negru cu părul scurt și mov, cu trei inele în buză, unul în nas, unul în sprânceană și prea multe în urechi ca să le mai număr. Aș vrea să știu ce-a cumpărat, dar produsul e deja în pungă.

Daniel scoate borseta din buzunarul hainei de la costum și începe să se apropie. Tatăl îi aruncă o privire scurtă. Nu știu sigur ce i-a comunicat, dar Daniel se oprește și oftează.

— Ai nevoie la baie? mă întreabă el. Este una în spate.

Clatin din cap. El strânge borseta în mâini.

— Deci, ăsta este. ăsta-i magazinul.

— Vrei să-mi arăți ce-aveți aici? întreb eu, ca să-l distrag.

— Nu-i mare lucru de văzut. Primele două rânduri sunt cu produse pentru păr. Șampoane, balsamuri, extensii, vopsele și o mulțime de alte chimicale care nu știu la ce folosesc. Al treilea rând e cu produse de machiaj. Al patrulea, cu aparatură.

Se uită scurt la tatăl lui, dar tot ocupat e.

— Vrei ceva? mă întreabă.

Îmi ating părul.

— Nu, eu...

— Nu la produse mă refer. Avem în spate un frigider cu suc și alte chestii.

— Sigur.

Îmi place ideea de a vedea ce-i în culise.

Mergem pe lângă rafturile cu vopsea de păr. Toate cutiile înfățișează femei care zâmbesc larg și au părut vopsit și coafat cât se poate de perfect. Nu vopsea vând flacoanele alea, ci fericire.

Mă opresc în fața unui grup de cutii cu vopsele viu colorate și aleg una roz. O părticică tainică și deloc practică din mine și-a dorit mereu să am părut roz.

Lui Daniel îi ia câteva secunde ca să-și dea seama că m-am oprit.

— Roz? întreabă el când vede cutia din mâna mea.

O flutur spre el.

— De ce nu?

— Nu pare genul tău.

Are mare dreptate, evident, dar nu-mi place că gândește așa. Sunt oare prea previzibilă și plicticoasă? Mă gândesc iarăși la băiatul pe care l-am văzut când am intrat în magazin. Bag mâna-n foc că pe el nu-l ghicește nimeni, niciodată.

— Asta dovedește cât de multe știi, zic, și îmi bat părul ușurel cu palma.

Ochii lui îmi urmăresc mâna, iar eu mă simt stânjenită și sper să nu-mi ceară să-l las să-mi atingă părul sau să-mi pună cine știe ce întrebări tâmpite despre el. Nu că n-aș vrea ca el să-mi atingă părul, căci aș vrea... dar nu ca pe o curiozitate.

— Cred că ți-ar sta bine cu un păr afro uriaș și roz, zice el. Sinceritatea este sexy, iar inima mea cinică observă.

— N-ar fi roz cu totul. Doar vârfurile, poate.

Se întinde după cutie, așa că acum o ținem amândoi și ne uităm unul la altul pe un culoar în care nu prea e loc decât de o singură persoană.

— Ar arăta ca glazura de căpșuni, zice el.

Cu cealaltă mână ia între degete câteva şuvițe din părul meu și remarcă că nu mă deranjează câtuși de puțin.

— Ia te uită cine-i aici! Frățiorul meu cel mic, zice o voce de la capătul raftului.

Daniel își trage mâna din părul meu. Dăm drumul amândoi cutiei în același timp și ea cade pe podea. Daniel se apleacă s-o ridice. Eu mă întorc spre intrus.

E mai înalt și mai voinic decât Daniel. Pe fața lui, structura osoasă a familiei pare și mai ascuțită. Reazemă de un raft mătura din mână și vine alene către noi pe culoar. Ochii lui mari și negri sunt plini de curiozitate și de un fel de sclipire răutăcioasă.

Nu-s sigură că-mi place de el.

Daniel se ridică și îmi înapoiază cutia cu vopsea.

— Care-i treaba, Charlie? întreabă el.

— Treaba-i una mare, frățioare, zice Charlie.

Am senzația că are textul ăsta și-l folosește de când sunt amândoi pe lume.

Se uită la mine în timp ce îl rostește, și mai degrabă își arată colții decât zâmbește.

— Asta cine-i? întreabă el, continuând să mă privească.

Lângă mine, Daniel trage aer în piept și se pregătește să spună ceva, dar intervin.

— Sunt Natasha.

Mă privește de parcă ar aștepta să mai spun ceva.

— O prietenă de-a fratelui tău, continui eu.

— Aha, credeam că a prins vreo clientă care fură.

Chipul lui simulează parodic inocența.

— Sunt o mulțime în magazine ca al nostru, zice el cu ochi batjocoritori și răi. Nu mă îndoiesc că înțelegi.

Categoric nu-mi place de el.

— Doamne sfinte, Charlie! zice Daniel.

Face un pas spre Charlie, dar îl apuc de mână. Se oprește, își împletește degetele printre ale mele și le strânge.

Charlie face un adevărat spectacol din a se uita la mâinile noastre înlănțuite și pe urmă din nou în sus.

— Asta-i ceea ce cred eu că e? E draaaagoste, frățioare?

Își împreunează palmele zgomotos și face râzând doi pași de dans.

— Nemaipomenit! Da! Știi ce înseamnă asta, nu-i așa? Gata cu beleaua de pe capul meu. Când or afla babacii, eu redevin cercetaș model. La naiba cu suspendarea universitară!

Râde tare și își freacă palmele ca un ticălos care pune la cale detaliile prin care va ajunge să conducă lumea.

— Uau! Ești un mare ticălos, zic eu, incapabilă să mă abțin.

El zâmbeste de parcă i-am făcut un compliment. Dar zâmbetul nu ține mult. Se uită iar la mâinile noastre și pe urmă la Daniel.

— Ești un mare nătărău, zice el. Unde crezi că ajungi cu treaba asta?

Îl strâng mai tare de mână pe Daniel și îl trag spre mine. Vreau să-i dovedesc lui Charlie că se înșală.

— Fă ce-ai de făcut și hai să ne cărăm de-aici.

El încuviințează, ne întoarcem – și dăm nas în nas cu tatăl lui. Îmi trag mâna exact în același timp în care Daniel îi dă drumul, dar e prea târziu. Tatăl lui ne-a văzut deja.

daniel

Un cretin absolut se dă drept adolescent, dar nu duce de nas pe nimeni

Charlie este un cretin absolut căruia îmi vine să-i dau foc. Îmi vine să-l pocnesc în mutra lui spilcuită și îngâmfată. Nu-i un sentiment nou, îmi vine să-l trosnesc de când aveam zece ani, dar de data asta a mers categoric prea departe. Mă gândesc ce bine m-aș simți să-mi rup mâna în mutra lui, dar mă preocupă și să simt mâna Natashei într-a mea.

Trebuie s-o scot de-aici înainte ca familia mea să-mi deraieze viața tocmai când începe să se pună pe șine.

— Ce faci aici? mă întreabă tata în coreeană.

Mă hotărâsc să ignor întrebarea pe care mi-o pune cu adevărat. Îi întind în schimb borseta.

— M-a trimis mama să-ți aduc asta.

O spun în engleză, ca Natasha să știe că nu vorbim despre ea.

Charlie se strecoară lângă mine.

— Vrei să te ajut cu tradusul pentru prietena ta?

Insistă apăsând pe cuvântul *prietenă*. Asta fiindcă să fie căcănar reprezintă pentru Charlie *la raison d'être*¹³.

Tata îl privește cu asprime.

— Credeam că nu înțelegei limba coreeană, îi spune el.

Charlie ridică din umeri.

— Mă descurc.

Nici măcar dezaprobarea tatei nu-l oprește să se distreze pe socoteala mea.

— De asta te-au dat afară de la Harvard? Pentru că numai te descurci?

Partea asta o spune în coreeană, pentru că ultimul lucru pe care l-ar vrea tata ar fi să spele rufele murdare ale familiei de față cu o *miguk saram*. O americană.

¹³ *Rațiunea dea fi*, în limba franceză în original.

Dar lui Charlie nu-i pasă nici cât negru sub unghie și traduce, însă zâmbeste ceva mai puțin.

— Nu-ți bate capul, îi spune el Natashei. Nu vorbește despre tine. Nu încă. Mă face pe mine prost.

Chipul tatei se golește de absolut orice expresie, semn că este extrem de furios. Charlie l-a prins în capcană. Orice ar spune, Charlie va traduce, iar buna-cuviință a tatei nu poate permite să se întâmple asta. Așa că se transformă în Proprietarul Serviabil de Magazin, așa cum l-am văzut făcând de un milion de ori în fața unui milion de clienți.

— Dorești ceva înainte să pleci? o întreabă el pe Natasha.

Împreunează palmele, pe jumătate îndoit de mijloc, și afișează cel mai amabil zâmbet pentru clienți.

— Nu, mulțumesc, domnule...

Se oprește, întrucât nu-mi știe numele de familie. Tata nu răspunde.

— Da. Da. Ești prietenă cu Daniel. Ia orice vrei.

O catastrofă stă să se petreacă și nu știu cum s-o împiedic. Tata își pipăie buzunarele până își găsește ochelarii și cercetează flacoanele de pe raft.

— Nu aici, murmură el. Vino cu mine.

Dacă am pleca pur și simplu, poate că totul s-ar termina rapid. Natasha și cu mine îl urmăm însă neajutorați, în timp ce Charlie se sparge de răs.

Tata găsește ce căuta pe următorul rând de rafturi.

— Uite. Soluție de întins părul.

Ia de pe o poliță un tub mare negru cu alb și i-l dă Natashei.

— Soluție de întins părul, zice el din nou. Îți face părul mai puțin umflat.

De ce m-am născut în familia asta și cum pot să scap de ea?

Charlie râde mai tare și mai lung.

Dau să spun că Natashei nu-i trebuie nimic, dar ea mă întrerupe.

— Vă mulțumesc, domnule...

- Bae, zic eu, pentru că trebuie să afle cum mă cheamă.
- Domnule Bae. Nu am nevoie de nicio...
- Păr foarte mare, zice el din nou.
- Mie îmi place mare, zice ea.
- Atunci mai bine îți cauți alt prieten, zice Charlie.

Mișcă din sprâncene în sus și-n jos, să fie sigur că i-am înțeles toți insinuarea. Mă mir că nu continuă cu un gest cu mâna, ca să nu încapă nicio îndoială. Dar surprinderea mea nu durează mult, pentru că ridică imediat degetul mare și arătătorul arătând o distanță de doi centimetri.

— Grozavă glumă, Charlie, zic eu. Da, penisul meu are numai doi centimetri.

Nu mă obosesc să mă uit la fața tatei.

Natasha se întoarce spre mine și rămâne cu gura căscată. E clar că-și reconsideră alegerile recente. Îi arunc tatei borseta. Lucrurile nu pot merge mai rău de-atât, așa că mă întind după mâna ei, în ciuda faptului că tata-i chiar acolo. Îndurătoare, mă lasă s-o iau de mână.

— Mulțumim, mai poftiți pe la noi, bubuie Charlie când aproape c-am ajuns la ușă.

E ca un porc în jeg. Sau numai ca un jeg.

Îi arăt degetul fără să țin cont de uriașa dezaprobare a tatei. Va fi timp pentru asta mai târziu.

natasha

Râd chiar dacă știu că n-ar trebui. A fost o experiență oribilă perfectă. Săracul Daniel!

Fapt observabil: Familiile sunt cea mai mare pacoste.

Suntem aproape înapoi la stația de metrou când încetează să mă mai tragă după el. Își trage o palmă după ceafă și lasă capul în jos.

— Iartă-mă, zice, și o face atât de încet, încât mai degrabă îi citesc pe buze decât îl aud.

Încerc să mă abțin să nu izbucnesc în râs, pentru că arată de parcă ar fi murit cineva, dar îmi vine greu. Îmi vine iar în minte imaginea tatălui său încercând să-mi îndese în mână tubul de soluție pentru întins părul și mă bufnește râsul. Iar după ce încep să râd, nu mă mai pot opri. Mă apuc de burtă și hohotesc isteric. Daniel se uită lung la mine. Este atât de încruntat, că ar putea face riduri permanente.

— A fost oribil, zic eu, după ce reușesc să mă liniștesc. Mai rău nu cred că putea să meargă. Tată rasist. Frate mai mare rasist și sexist!

Daniel se freacă din nou în locul acela de pe ceafă și se încruntă și mai tare.

— Iar magazinul! Afișele acelea străvechi cu femei, tatăl tău criticându-mi părul și fratele tău făcând bancuri despre penisul tău!

Când termin de înșirat toate acele lucruri groaznice, încep din nou să râd. Lui îi trebuie multe secunde, dar până la urmă zâmbește și el, ceea ce mă bucură.

— Îmi pare bine că ți se pare amuzant, zice el.

— Ei, hai! zic eu. Tragedia e amuzantă.

— Suntem într-o tragedie? întreabă el, zâmbind de-acum mai tare.

— Sigur că da. Nu-i viața o tragedie? Murim toți la sfârșit.

— Da, bănuiesc că da, zice el.

Vine mai aproape, îmi ia mâna și o pune pe pieptul lui.

Îmi cercetez unghiile. Îmi studiez cuticulele. Orice numai să evit să mă uit în ochii lui căprui. Sub degetele mele, inima îi bate puternic.

În cele din urmă îl privesc și îmi acoperă mâna cu palmele lui.

— Îmi pare rău, zice el. Îmi pare rău pentru familia mea.

Dau din cap că da, pentru că bătăile inimii lui îmi afectează într-un mod ciudat corzile vocale.

— Iartă-mă pentru tot, pentru toată istoria lumii, pentru tot rasismul și toate nedreptățile ei.

— Ce tot spui? Nu-i vina ta. Nu-ți poți cere tu scuze pentru rasism.

— Ba pot și îmi cer.

Salvează-mă, Doamne, de băieții drăguți și sinceri care simt lucrurile prea profund. Eu tot mai cred că tot ce s-a întâmplat e nostim în grozăvia lui absolută, dar înțeleg și rușinea lui. Este greu să te tragi dintr-un loc sau din niște oameni cu care nu te mândrești.

— Tu nu ești tatăl tău, îi spun, dar nu pare să mă creadă.

Îi înțeleg frica. Cine suntem noi, dacă nu suntem produsul părinților noștri și al istoriilor lor?

păr

O poveste coreean-americană

Familia lui Daniel nu a intrat din întâmplare în afacerea cu produse de îngrijire pentru părul negru. Când Dae Hyun și Min Soo s-au mutat la New York, o întreagă comunitate de sud-coreeni a vrut să-i ajute. Vărul lui Dae Hyun le-a împrumutat niște bani și i-a sfătuit să-și deschidă un magazin cu produse pentru îngrijirea părului negru. Și vărul avea unul asemănător, la fel ca mulți alți imigranți din noua lui comunitate. Magazinele prosperau.

Dominația sud-coreenilor în industria îngrijirii părului negru n-a apărut nici ea din întâmplare. A început în anii 1960, odată cu creșterea popularității perucilor făcute din păr sud-coreean în rândul comunității afro-americane. Perucile erau atât de populare, încât guvernul din Coreea de Sud a interzis exportul de păr neprelucrat în afara țării. Asta garanta că perucile din păr sud-coreean puteau fi făcute *numai* în Coreea de Sud. În același timp, guvernul Statelor Unite a interzis importul de peruci cu păr din China. Cele două acțiuni au întărit eficient dominația Coreei de Sud pe piața perucilor. Iar afacerea cu peruci a evoluat în mod natural spre afacerea mai generală cu produse pentru îngrijirea părului negru.

Se estimează că sud-coreenii controlează între șaiszeci și optzeci la sută din piața acestor produse, inclusiv când vine vorba de distribuție, de vânzarea cu amănuntul și, din ce în ce mai mult, de producție. Din motive fie culturale, fie rasiale, dominația în materie de distribuție face aproape imposibilă pătrunderea altcuiva în industrie. Furnizorii sud-coreeni aprovizionează cu predilecție vânzătorii sud-coreeni, restricționând astfel accesul oricui altcuiva.

Dae Hyun nu știe nimic din povestea asta. El știe atât: America este țara tuturor posibilităților. Copiii lui vor avea mai mult decât a avut el odinioară.

daniel

Vreau să-i mulțumesc că nu mă urăște. După ce s-a întâmplat în magazinul părinților mei, cine ar putea-o învinovăți dacă ar face-o? În plus, nu era nevoită să reacționeze atât de pașnic pe cât a făcut-o. Dacă ar fi strigat atât la fratele meu, cât și la tata, aș fi înțeles. Este un miracol (din categoria transformării apei în vin) că încă se mai arată dispusă să piardă vremea cu mine, iar eu îi sunt mai mult decât recunoscător.

În loc să-i spun toate aceste lucruri, o întreb dacă vrea să mâncăm ceva. Ne-am întors la intrarea în metrou și nu vreau decât s-o duc cât mai departe cu puțință de magazin. Dacă linia D ar merge pe Lună, până acolo aș lua bilet.

— Sunt mort de foame, zic eu.

Ea dă ochii peste cap.

— Mort de foame, pe bune? Tare îți mai place să exagerezi.

— Ca să compensez exactitatea ta.

— Te gândești la vreun loc anume? întreabă ea.

Îi propun restaurantul meu preferat din Koreatown și e de acord.

Găsim locuri unul lângă altul în metrou și ne instalăm. Va dura patruzeci de minute să ajungem înapoi în centru. Scot telefonul și caut restul de întrebări.

— Ești gata să continuăm? o întreb.

Se trage lângă mine până când umerii ajung să ni se lipească și se uită în jos spre telefon. Este atât de aproape, încât părul ei îmi gădilă nasul. Nu mă pot abține. Îi adulesc discret părul, dar se dovedește că n-a fost discret deloc.

Se dă într-o parte, ținându-se la distanță de mine, cu ochii mari și îngroziți.

— Tocmai m-ai mirosit? întreabă.

Își pipăie porțiunea de păr unde a fost de curând nasul meu.

Nu știu ce să spun. Dacă recunosc, par ciudat și înfricoșător. Dacă neg, sunt mincinos, ciudat și înfricoșător.

Trage șuvițele din palmă către nas și le miroase la rândul ei. Acum trebuie să mă asigur că nu crede că eu cred că părul ei miroase urât.

— Nu. Adică, da. Da, l-am mirosit.

Mă opresc, pentru că ochii ei se fac mai mari decât ar trebui să se poată face niște ochi.

— Și? insistă ea.

Îmi ia o secundă să înțeleg ce vrea să știe.

— Miroase frumos. Știi, uneori, primăvara, când plouă numai vreo cinci minute și pe urmă iese soarele imediat, apa se evaporă și aerul rămâne umed? Așa miroase. Foarte frumos.

Tac, deși gura mea ar vrea să mai trăncănească. Mă uit din nou în jos la telefon și aștept, sperând că ea o să se apropie iar.

natasha

Crede că părul meu miroase ca ploaia de primăvară. Mă străduiesc din greu să rămân stoică și să nu-mi pese. Îmi reamintesc că nu-mi place limbajul poetic. Mie nu-mi place poezia. Mie nu-mi plac nici măcar oamenii cărora le place poezia.

Dar nici de piatră nu sunt.

daniel

Ea se apropie din nou, iar eu merg rapid mai departe, pentru că aparent asta mi se întâmplă cu fata asta. Poate că o parte din a te îndrăgosti de cineva înseamnă să te îndrăgostești de tine. Îmi place cine sunt cu ea. Îmi place că spun ceea ce gândesc. Îmi place că merg înainte în ciuda obstacolelor pe care le ridică ea. În mod normal, m-aș fi dat bătut, dar nu și azi.

Ridic vocea să acopăr huruitul trenului pe șine.

— Bun. Trecem la întrebările din a doua categorie, zic eu uitându-mă în telefon. Ești gata? Ridicăm nivelul de intimitate.

Se încruntă la mine, dar dă din cap că da. Eu citesc întrebările cu voce tare și ea o alege pe cea cu numărul douăzeci și patru: „Ce părere ai despre relația cu mama ta (și cu tatăl tău)?”

— Tu primul, zice ea.

— Păi, pe tata l-ai cunoscut. Nici nu știu de unde să încep. Sigur că îl iubesc pe tata, dar poți să iubești pe cineva fără să ai o relație prea grozavă. Mă întreb cât din ne-relația noastră are la bază lucruri tipice din povestea tată-băiat adolescent (stingerea la zece, pe bune?) și cât de mult diferența culturală (coreean din Coreea versus coreean-american). Nici măcar nu știu dacă cele două se pot separa. Uneori mi se pare că ne aflăm de-o parte și de cealaltă a unui perete de sticlă prin care nu trece niciun sunet. Ne vedem, dar nu ne putem auzi.

— Deci ți se pare o relație proastă, da? mă tachinează ea.

Râd, pentru că mi se pare un mod deosebit de simplu și concis de a descrie ceva atât de complicat. Trenul frânează brusc și ne aduce și mai aproape unul de celălalt. Ea nu se trage înapoi.

— Și cu mama?

— Cu ea mă înțeleg destul de bine, zic și-mi dau seama că-i adevărat ce spun. Ea e cumva ca mine. Pictează. Este o fire artistică.

Ciudat, nu m-am gândit niciodată până acum că semănăm întrucâtva.

— Acum e rândul tău.

Mă privește.

— Adu-mi aminte de ce am acceptat să răspund la întrebările astea.

— Vrei să ne oprim? întreb, deși știu deja că o să spună nu. E genul de persoană care duce până la capăt ceea ce începe. Uite, îți ușurez treaba. Poți doar să ridici degetul mare în semn afirmativ sau să-l lași în jos dacă nu-i corect, bine?

Dă din cap că da.

— Mama? întreb.

Ridică degetul.

— Bine de tot?

— Să nu exagerăm. Am șaptesprezece ani și ea e mama.

— Tata?

Îndreaptă degetul în jos.

— Rău de tot?

— Foarte, foarte, foarte rău.

natasha

— E greu să iubești pe cineva care nu te iubește, zic eu.

El deschide gura, apoi o închide la loc. Vrea să-mi spună că evident că tata mă iubește. Toți părinții își iubesc copiii, vrea el să spună. Dar nu-i adevărat. Nimic nu-i niciodată general valabil. *Majoritatea* părinților își iubesc copiii. Este adevărat că mama mă iubește. Dar iată încă un lucru adevărat: eu sunt cel mai mare regret al tatălui meu.

De unde știi?

Mi-a spus-o el însuși.

samuel kingsley

O poveste despre regret, partea a doua

Samuel Kingsley avea convingerea că destinul lui era să fie celebru. Dumnezeu nu l-ar fi înzestrat în mod sigur cu atâta talent dacă nu ar fi avut cum să-l etaleze.

Și pe urmă a apărut Patricia. Dumnezeu nu i-ar fi dat în mod sigur o soție frumoasă și copii dacă nu-i era scris să-i poată întreține.

Samuel își amintește momentul când a cunoscut-o. Erau încă în Jamaica, în Montego Bay. Afară ploua, una din acele ploi torențiale tropicale care încep la fel de brusc cum se opresc. S-a adăpostit într-un magazin de haine, să nu ajungă la audiție ud learcă.

Ea era șefa de magazin, așa că prima oară când a văzut-o purta ecuson cu numele și arăta foarte oficial. Avea părul scurt și creț și cei mai mari, mai drăgălași și mai sfioși ochi pe care îi văzuse vreodată. Samuel nu putuse rezista niciodată în fața unei fete sfioase – toată numai prudență și mister.

I-a recitat din Bob Marley și Robert Frost. I-a cântat. Patricia n-a avut nicio șansă în fața forței farmecului său. Ora la care avea audiție a venit și a trecut, dar nici că i-a păsat. Nu se mai sătura de ochii aceia care se măreau atât de spectaculos la cea mai mică galanterie.

Și totuși, o parte din el îi spusese să se țină deoparte. O parte din el a presimțit cele două poteci care o luau fiecare în altă direcție prin pădurea galbenă. Poate dacă ar fi ales cărarea cealaltă, dacă ar fi plecat din magazin în loc să rămână, totul ar fi fost altfel.

daniel

— Mâncarea coreeană? Cea mai cea. Sănătoasă. Bună pentru tine, îi spun Natashei, imitând-o pe mama.

Așa zice ea mereu când ieșim să mâncăm în oraș. Charlie propune de fiecare dată să mergem într-un loc american, dar mama și tata ne duc întotdeauna la un restaurant coreean, deși mâncăm mâncare coreeană acasă în fiecare zi. Mie nu-mi pasă, pentru că întâmplător sunt de acord cu mama. Mâncarea coreeană? Cea mai bună.

Natashei și mie nu ne-a mai rămas mult timp până la ora întâlnirii ei și încep să mă îndoiesc că o pot face să se îndrăgostească de mine în următoarele două ore. Dar o pot face măcar să vrea să ne-ntâlnim și mâine.

Intrăm în localul meu preferat care face *soon dubu*¹⁴ și personalul ne întâmpină spunându-ne, „*Annyeonghaseyo*”¹⁵. Ador locul ăsta, iar tocana lor groasă cu fructe de mare este aproape la fel de bună ca a mamei. Nu-i vreun restaurant fișos, are doar niște mese mici de lemn în mijloc, înconjurate de separeuri. Momentan nu-i aglomerat, așa că prindem un separeu.

Natasha mă roagă să comand eu pentru ea.

— Mănânc orice spui tu, zice.

Sun din clopoțelul de pe masă și apare cât ai clipi o chelneriță. Comand câte o porție de *soon dubu* cu fructe de mare, *kalbi*¹⁶ și *pa jun*¹⁷.

— Există un clopoțel aici? întreabă ea după ce pleacă chelnerița.

— Super, nu? Suntem un popor practic, zic eu, glumind numai pe jumătate. Uite-așa dispare tot misterul cu care

¹⁴ Fel de mâncare specific coreean, un fel de tocană groasă cu tofu proaspăt și legume.

¹⁵ Formulă de salut în limba coreeană.

¹⁶ Costițe marinate de porc sau vită la grătar, în sos de soia.

¹⁷ Fel de mâncare coreean pe bază de ceapă verde.

vine la pachet o masă în oraș. „Oare când o să vină chelnerul? Oare când o să-mi aducă nota?”

— Restaurantele americane n-au aflat și ele? Ar trebui să le spunem. Clopoțeiii ar trebui să devină obligatorii.

Râd și sunt de acord cu ea, dar pe urmă își retrace spusele.

— Nu, m-am răzgândit. Îți dai seama că s-ar găsi un nemernic care să stea numai cu clopoțelul în mână ca să ceară ketchup.

Panchan, aperitivele din partea casei, sosesc aproape imediat. O parte din mine tânjește să-mi ceară să-i explic ce mănâncă. Un prieten de-al unui prieten a glumit cândva și m-a întrebat: „Ce-avem în farfurie? Vreun câine?” M-am simțit ca naiba, dar tot am râs. A fost un moment din ăla care mă face să-mi doresc permisul cu Mai Încearcă O Dată.

Natasha însă nu mă întreabă nimic despre mâncare.

Chelnerița se întoarce și ne aduce bețișoare.

— Îmi puteți da o furculiță, vă rog? zice Natasha.

Chelnerița se uită dezaprobator la ea și se întoarce spre mine.

— Învață-ți prietena să folosească bețișoare, zice ea și pleacă.

Natasha se uită la mine cu ochi mari.

— Asta înseamnă că nu-mi aduce furculiță?

— Ce naiba a fost asta? râd eu și clatin din cap.

— Atunci, cred că ar trebui să mă înveți să folosesc bețișoarele, zice ea.

— Nu-ți bate capul, zic eu. Unii oameni nu sunt fericiți până nu faci totul ca ei.

Natasha ridică din umeri.

— Toate culturile sunt la fel. Americanii, francezii, jamaicanii, coreenii. Toți cred că așa cum fac ei e cel mai bine.

— Noi, coreenii, s-ar putea totuși s-avem dreptate, zic eu, zâmbind cu gura până la urechi.

Chelnerița se întoarce și ne pune în față tocana și două ouă crude. În mijlocul mesei lasă două linguri învelite în șervețele de hârtie.

— Cum se numește asta? întreabă Natasha după ce chelnerița s-a îndepărtat suficient de mult încât să n-o audă.

— *Soon dubu*, zic eu.

Mă urmărește cum sparg oul în tocană și cum îl acopăr cu cuburi fierbinți de tofu, cu creveți și cu scoici, ca să se gătească. Procedează la fel și nu face niciun comentariu dacă e sigur să mănânci așa ceva.

— E delicioasă, spune, sorbind din lingură.

Parcă dă din coadă de plăcere.

— Cum de-ți spui coreean? întreabă ea după alte câteva linguri. Nu ești născut aici?

— Nu contează. Lumea tot mă întreabă mereu de unde sunt. Obişnuiam să le spun că de aici, dar pe urmă mă întrebau de unde sunt *cu adevărat*, așa că spun Coreea. Uneori spun că sunt din Coreea de Nord și am scăpat împreună cu părinții mei dintr-o închisoare submarină plină cu piranha, unde Kim Jong-un ne ținea prizonieri.

Nu zâmbește, așa cum mă așteptam. Mă întreabă numai de ce fac asta.

— Pentru că nu contează ce spun. Oamenii îmi aruncă o privire și pe urmă cred ce vor ei.

— Nasol, zice ea, luând o lingură de *kimehi*¹⁸ și băgând-o în gură.

Aș putea s-o privesc mâncând cât e ziua de lungă.

— M-am obișnuit. Părinții consideră că nu sunt destul de coreean. Restul lumii crede că nu-s destul de american.

— Asta-i chiar nașpa. Trece de la *kimehi* la muguri de fasole, apoi continuă: Nu cred, totuși, că ar trebui să spui că ești din Coreea.

— De ce?

— Pentru că nu-i adevărat. Ești de-aici.

¹⁸ Legume fermentate (deseori varză) care se folosesc ca garnitură la mesele coreene, oarecum asemănătoare cu murăturile.

Îmi place cât de simplu este lucrul ăsta pentru ea. Îmi place că soluția ei pentru orice este să spui adevărul. Eu mă zbat să-mi descopăr identitatea, iar ea zice să spun cum stau lucrurile.

— Nu trebuie să-i ajuți tu pe ceilalți oameni să te catalogheze, spune.

— La fel fac și cu tine?

— Da, numai că eu nu sunt cu adevărat de-aici, ții minte? Ne-am mutat încoace când aveam opt ani. Vorbeam cu accent. Când am văzut zăpadă prima oară, eram la dirigiență și am fost atât de uluită, încât m-am ridicat în picioare să mă uit la ea.

— O, nu!

— O, da! zice ea.

— Iar ceilalți copiii...

— N-a fost plăcut, se scutură ea de fiorul amintirii. Vrei să auzi ceva și mai oribil? Prima mea profesoară de ortografie m-a penalizat susținând că scriu greșit cuvântul *favorite* pentru că îi adăugam un *u*.

— Avea dreptate.

— Ba nu, flutură ea cu lingura prin aer. În engleza britanică corect este cu *u*¹⁹. Așa a stabilit regina Angliei. Poți să cauți, băiețăș american! În orice caz, eram o mică točilară, așa că m-am dus acasă, i-am adus dicționarul și mi-am primit punctele înapoi.

— Nu cred!

— Ba chiar așa am făcut, zice ea zâmbind.

— Da' știu că țineai mult la punctele alea.

— Erau punctele mele.

Chicotește, un lucru la care nu m-aș fi așteptat. O cunosc, desigur, doar de câteva ore, e clar că încă nu știu totul despre ea. Îmi place partea asta când începi să cunoști pe cineva. Orice părticică de informație, orice expresie nouă ține de domeniul magicului. Nu-mi pot imagina treaba asta

¹⁹ Este vorba despre ortografierea diferită a cuvântului – *favorite* și *favourite* – în engleza americană, respectiv cea britanică.

devenind plictisitoare. Nu-mi pot imagina că n-aș vrea cândva să aud ce are de spus.

— Încetează să mai faci asta, zice ea.

— Ce anume?

— Să te holbezi la mine.

— Bine.

Dezgrop oul și văd că a fiert numai bine cât să fie moale.

— Hai să le mâncăm împreună, îi spun. Asta-i partea cea mai bună.

Îl dezgroapă și ea pe al ei din farfurie și acum stăm amândoi cu ouăle în lingură și cu lingurile în mâini.

— La trei. Unu. Doi. Trei.

Băgăm ouăle în gură. O văd cum face ochii mari. Știu exact momentul în care îi explodează gălbenușul pe limbă. Închide ochii ca și cum ar fi cel mai delicios lucru pe care l-a mâncat vreodată. Mi-a spus să nu mă holbez la ea, dar mă holbez. Îmi place cum pare să simtă lucrurile cu tot corpul. Mă întreb cum de o fată în mod evident atât de pățimașă este atât de pornită împotriva pasiunii.

chelnerița

O poveste de iubire

Învăță să folosești bețișoarele.

Învăță-ți prietena să folosească bețișoarele.

Băiatul meu a făcut la fel. Se întâlnea cu o fată. Soțul meu? N-a fost de acord. La început am fost de partea lui. N-am vorbit cu băiatul nostru un an după ce ne-a spus. Mă gândeam: nu vorbim cu el. Îl facem să-și dea seama, să-și vină în fire.

Nu vorbeam și mie îmi era dor de el. Îmi era dor de băiețelul meu, de glumele lui americane și de felul cum mă ciupea de obraji și îmi spunea că sunt cea mai frumoasă *omma* din lume. Fiul meu, căruia nu i-a fost niciodată rușine cu mine când toți ceilalți băieți au devenit prea americani.

N-am vorbit cu el mai mult de un an. Până la urmă a sunat și m-am gândit, gata. În sfârșit a priceput. Fata albă n-o să ne înțeleagă niciodată, n-o să fie niciodată coreeană. Dar sunase să ne spună numai că se însoară. Voia să mergem la nuntă. Am auzit în vocea lui cât de mult o iubea. Am înțeles că dacă nu mă duceam la nuntă, îmi pierdeam singurul fiu. Singurul meu băiat, care mă iubea.

Dar tati a zis nu. Băiatul s-a rugat de noi să mergem, iar eu am zis nu până când nu s-a mai rugat.

S-a însurat. Am văzut fotografii pe Facebook.

Li s-a născut primul fiu. Am văzut fotografii pe Facebook.

Au mai avut un copil. Fată, de data asta.

*Sohn-jah*²⁰ ai mei, și îi cunosc doar de pe calculator.

Acum, când vin la restaurant băieți cu fete care nu seamănă cu *omma* lor, mă înfurii. Țara asta încearcă să-ți ia tot. Limba, mâncarea, copiii.

Învăță să folosești bețișoarele.

Țara asta nu poate avea totul.

²⁰ Nepoți.

natasha

Ceva mai puțin de două ore până la întâlnirea mea, iar Daniel ține morțiș să mergem la *norebang*, care este cuvântul coreean pentru *karaoke*. *Karaoke* este la rândul lui cuvântul japonez pentru cum să te dai în stambă cântând în fața unei săli pline cu străini aflați acolo numai ca să râdă de tine.

— Nu seamănă cu versiunea americană, insistă el când eu mă împotrivesc. Este mult mai civilizat.

Prin „civilizat” vrea să spună că te faci de răs într-o cămăruță retrasă și numai în fața prietenilor tăi. Locul lui preferat de *norebang* se află întâmplător chiar lângă restaurantul unde tocmai am mâncat. Le aparține și este administrat de aceiași proprietari, deci nici măcar nu-i nevoie să ieșim afară, pentru că putem ajunge chiar din local.

Daniel alege una dintre sălile cele mai mici, dar tot mare este. Sunt aranjate ca pentru petreceri de șase sau opt persoane, nu pentru doi oameni. În încăpere lumina e discretă și de-a lungul pereților sunt canapele roșii și moi din piele. În fața canapelelor este o măsuță joasă, mare și pătrată. Pe ea se află un microfon, o telecomandă care arată complicat și un registru gros pe care scrie în trei limbi *Lista de cântece*. Lângă ușa este un televizor enorm pe care apar versurile, iar din tavan atârână un glob disco.

Tare i-ar mai plăcea lui Bev locul ăsta. În primul rând, pentru că are un fel de obsesie pentru globurile disco. Și-a atârnat de tavan, în camera ei, patru astfel de globuri și mai are o drăcie asemănătoare pe post de lampă și de ceas. În al doilea rând, este deținătoarea unei voci minunate și se folosește de orice prilej să facă uz de ea în fața unor grupuri de persoane. Mă uit la telefon să văd dacă n-am primit vreun alt mesaj de la ea, dar nu găsesc nimic. E ocupată, îmi spun. Nu m-a uitat deja. Încă mai sunt aici.

Daniel închide ușa.

— Nu pot să cred că n-ai fost niciodată la *norebang*, zice el.

— E șocant, știu, îi răspund eu.

Cu ușa închisă, camera pare mică și intimă.

El se uită la mine ca și cum s-ar gândi la același lucru.

— Hai să luăm un desert, zice și apasă pe un buton din perete.

Apare aceeași chelneriță să ne ia comanda. Nici nu catadicsește să se uite la mine. Daniel comandă *patbingsoo*, care se dovedește că înseamnă fulgi de gheață cu fructe, prăjiturile moi de orez și boabe de fasole roșie dulce.

— Ți place? mă întreabă.

E important pentru el să-mi placă.

Termin totul din șase linguri. Cum să nu-mi placă? E dulce, rece și delicios.

Se uită la mine radios și eu îl privesc la fel.

Fapt observabil: Îmi place să-l fac fericit.

Fapt observabil: Nu știu când s-a întâmplat asta.

Ia lista de melodii de pe masă și o răsfoiește până la secțiunea cu cântece englezești. În timp ce el se dă de ceasul morții să aleagă ceva, eu mă uit la televizor la clipuri coreene de muzică pop. Sunt colorate ca bomboanele fondante și molipsitoare.

— Alege odată un cântec, îi spun când începe al treilea clip.

— Suntem la *norebang*, zice el. Nu alegi pur și simplu un cântec. Cântecul te alege pe tine.

— Spune-mi că glumești, zic eu.

Îmi face cu ochiul și începe să-și lărgească nodul la cravată.

— Da, glumesc, dar taci din gură. Încerc să găsesc ceva care să îmi pună în valoare calitățile vocale, ca să te pot impresiona cum se cuvine.

Se descheie la nasturele de la gulerul cămășii. Îi urmăresc mâinile când își scoate cravata peste cap. Nu-i ca și cum și-ar scoate hainele. Nu-i ca și cum s-ar dezbrăca chiar acolo în fața mea. Dar așa simt. Nu se vede nimic scandalos, doar o bucatică din pielea de pe gât. Își scoate elasticul care îi ține

părul și îl aruncă pe masă. Are părul destul de lung cât să-i cadă peste față și-l dă absent după urechi. Nu mă pot abține să nu mă holbez la el. Parcă toată ziua aș fi așteptat să facă asta.

Fapt observabil: E atrăgător rău cu părul desfăcut.

Fapt observabil: E atrăgător rău și cu părul legat.

Îmi desprind ochii de la el și mă uit la aparatul de aer condiționat de pe perete. Mă gândesc să mai scad temperatura.

El își suflecă mânecile și asta mă face să râd. Se poartă de parcă ar urma să ne apucăm de o muncă fizică grea. Încerc să nu remarc liniile lungi și netede ale antebrațelor lui, dar ochii mei nu se dezlipesc de ele.

— Cânti bine? îl întreb.

Mă privește cu o solemnitate prefăcută, dar ochii scânteietori îl dau de gol.

— N-o să te mint, zice el. Sunt bun. Ca un cântăreț de operă italian de bun.

Înșfacă telecomanda ca să dea drumul melodiei pe care a ales-o.

— Tu te pricepi? mă întreabă.

Nu-i răspund. Va afla imediat. De fapt, felul cum cânt îl va lecui definitiv de pasiunea făcută pentru mine.

Fapt observabil: Sunt cea mai proastă cântăreață de pe fața pământului.

Se ridică în picioare și se duce în locul liber din fața televizorului. Pare că va avea nevoie de spațiu de manevră. Își aranjează poziția până când se înfinge bine în podea cu picioarele desfăcute, apleacă capul astfel încât părul să-i ascundă fața – o poziție clasică de star rock. A ales *Take a Chance on Me* de ABBA. Își duce mâna la inimă și fredonează prima strofă. Așa cum spune titlul, e vorba despre să-ți încerci norocul, mai exact, să-mi încerc eu norocul cu el.

La a doua strofă, s-a încălzit și deja îmi aruncă ocheade siropoase de vedetă pop, cu sprâncenele ridicate, cu priviri sfredelitoare și cu buzele țuguiate. Conform versurilor,

putem face o mulțime de lucruri plăcute, câtă vreme suntem împreună. Printre lucrurile plăcute se numără dansul, plimbatul, statul de vorbă și ascultatul muzicii. În mod ciudat, nu se pomenește nimic de sărutat. El mimează fiecare activitate ca un actor de pantomimă căruia i-ar lipsi o doagă, iar eu nu mă pot opri din râs.

Strofa a treia îl aduce în genunchi în fața mea. Există niște versuri despre cât de singur te simți după ce păsările frumoase au zburat pe care nu le prea înțeleg. Eu sunt pasărea? El e pasărea? Ce-i cu păsările astea?

Restul piesei o cântă din nou în picioare, cu amândouă mâinile încheștate pe microfon și abandonându-se complet melodiei. Râsul meu isteric nu-l tulbură. Și n-a mințit deloc când a spus că-i un cântăreț bun. Cântă excelent. Își face singur chiar și acompaniamentul vocal, care constă în a repeta iar și iar „take a chance”.

Și nu încearcă să fie sexy. E doar amuzant. Atât de amuzant, încât devine sexy. Nu știam că dacă ești amuzant poți avea un asemenea efect. Observ cum i se întinde cămașa pe piept atunci când face mișcările disco. Observ ce degete lungi are atunci când și le trece teatral prin păr. Observ ce frumos și ferm pare fundul lui prin pantalonii de la costum.

Fapt observabil: Am o slăbiciune pentru funduri.

Ținând cont ce zi de groază am, nimic din toate lucrurile astea n-ar trebui să aibă efect asupra mea. Dar iată că au. Contribuie și completa lui lipsă de jenă. Nu-i pasă că se face de râs. Singurul lui obiectiv este să mă facă pe mine să râd.

Cântecul e lung, iar la sfârșit Daniel e încins și transpirat. După ce termină, se uită pe monitor până când apare în imagine un microfon animat roz-turbat cu o pancartă în mână pe care scrie: 99%. Ecranul se umple de confetti.

— Nu mi-ai spus că-i pe puncte, gem eu.

Îmi aruncă un rânjet triumfător și se prăbușește pe canapea exact lângă mine. Antebrațele ni se freacă unul de altul, se dezlipesc, apoi se ating din nou. Mi se pare caraghios să remarc asta, dar uite că remarc.

- ȘI SOARELE E O STEA -

Se ridică, ia microfonul și mi-l întinde mie.

— Să te văd, zice.

daniel

Aș vrea să mă fi gândit la *norebang* mai devreme. Să fiu singur cu ea într-o încăpere slab luminată pare o bucățică de rai (disco rai). Răsfoiește registrul cu cântece și se văicărește că-i o cântăreață îngrozitoare. O privesc, potolindu-mi nevoia de nestăpânit; prea are mintea în altă parte ca să-mi spună să nu mă mai holbez atât.

Nu mă pot hotărî ce parte din fața ei îmi place cel mai mult. În clipa asta ar putea fi buzele. O ține pe cea de jos între dinți cu o expresie care reprezintă probabil chinul de a trebui să aleagă dintre prea multe variante.

În cele din urmă, se hotărăște. În loc să ia telecomanda, preferă să se aplece peste masă și să tasteze codul. Rochia i se ridică puțin și îi zăresc dosul coapselor. Are pe ele cute de la canapea. Îmi vine să le cuprind cu palma și să netezesc urmele cu degetul mare.

Se întoarce, se uită la mine, și nu mă pot preface că nu mă holbam. Nici nu vreau. O doresc și vreau să știe că o doresc. Nu-și desprinde privirea de la mine. Buzele i se desfac ușor (chiar că sunt cele mai frumoase buze din universul cunoscut) și o atinge pe cea de jos cu limba.

O să mă ridic și o s-o sărut. Nicio forță de pe lume nu mă poate opri, numai că îi pornește cântecul și strică momentul cu melancolia lui.

Recunosc acordurile de deschidere. Este *Fell on Black Days* al celor de la Soundgarden. Cântecul începe cu solistul vocal Chris Cornell care ne spune că toate lucrurile de care se temea cel mai tare au devenit realitate. O ține tot așa până la refren, unde aflăm de un milion de ori (aproximativ) că l-au ajuns zilele negre. Este (obiectiv vorbind) unul dintre cele mai deprimante cântece scrise vreodată.

Cu toate astea, Natashei îi place. Sugrumă microfonul cu amândouă mâinile și ține pleoapele strâns lipite. Cântă sincer, cu sentiment și absolut oribil.

Nu-i bine.

Deloc.

Sunt destul de sigur că n-are pic de ureche muzicală. Dacă nimerește câte o notă, e pură întâmplare. Se leagănă stângaci dintr-o parte în alta cu ochii închiși. N-are nevoie să citească versurile pentru că le știe pe de rost.

Până să ajungă la refrenul final, uită complet de mine. Stânjeneala i se risipește. Tot nu cântă bine, dar ține o mână pe inimă și tânguie un vers despre cum nu-și cunoaște soarta cu o reală emoție în voce.

Slavă Domnului, se termină. Cântecele ăsta te vindecă de fericire. Natasha trage cu ochiul spre mine. N-am văzut-o niciodată sfioasă. Își mușcă iar buza de jos și se schimonosește la față. E adorabilă.

— Iubesc cântecele ăsta, zice ea.

— E-un pic cam tenebros, nu crezi? o tachinez eu.

— Puțină neliniște n-a făcut rău nimănui.

— Ești persoana cel mai puțin neliniștită pe care am cunoscut-o vreodată.

— Nu-i adevărat, zice ea. Dar mă prefac foarte bine. Nu cred că avea de gând să recunoască asta în fața mea. Nu cred că-i place să-și arate părțile vulnerabile. Se întoarce și pune microfonul pe masă.

Dar eu n-am de gând să las să-mi scape acest moment. O apuc de mână și o trag spre mine. Nu se împotrivește, iar eu o trag până când ni se ating trupurile pe toată lungimea lor. Nu mă opresc până nu respirăm același aer.

— A fost cea mai oribilă cântare pe care am auzit-o vreodată, zic eu.

Ei îi strălucesc ochii.

— Ți-am spus că nu mă pricep la cântat, zice ea.

— Nu mi-ai spus.

— Ți-am spus în gând.

— Sunt în gândurile tale? o întreb.

Este atât de aproape, încât simt o căldură ușoară atunci când roșește.

O iau de mijloc cu o mână și îmi îngrop degetele în părul ei. Orice se poate întâmpla în spațiul minuscul dintre noi. O aștept, aștept ca ochii ei să spună da, apoi o sărut. Are buzele moi ca niște perne și mă scufund în ele. Începem cast, doar ne atingem buzele și ne gustăm, dar curând nu ne mai ajunge. Ea își desface buzele și limbile ni se încolăcesc, se retrag, apoi se încolăcesc din nou. Mă întăresc peste tot, dar mi se pare prea bine, prea *cum trebuie* ca să-mi fie rușine. Ea scoate niște gemete ușoare, care mă fac să vreau s-o sărut și mai mult.

Nu-mi pasă ce spune ea despre dragoste și substanțe chimice. Asta nu se va stinge. Asta e mai mult decât chimie. Se retrage, iar ochii ei strălucitori ca două stele negre se uită în ochii mei.

— Vino-napoi, îi spun, și o sărut ca și cum ziua de mâine n-ar exista.

natasha

Nu mă pot opri. Nu vreau să mă opresc. Corpului meu nu-i pasă câtuși de puțin ce gândește creierul. Îi simt sărutul peste tot. În vârfurile firelor de păr. În mijlocul burții, în spatele genunchilor. Aș vrea să-l trag în mine și aș vrea să mă topesc în el.

Ne dăm în spate și simt canapeaua în dosul picioarelor. Mă ghidează în timp ce mă lungesc până când este pe jumătate deasupra mea, dar cu un picior încă pe podea.

Trebuie să ne sărutăm în continuare. Corpul meu este febril. Nu-mi ajunge ce primesc. Nu pot ajunge suficient de aproape. Ceva haotic și insistent se adună înăuntrul meu. Mă arcuiesc și mă dezlipesc de canapea ca să ajung și mai aproape de el decât sunt. Mâna lui îmi strânge talia și alunecă înspre piept. Îmi trece ușor peste sâni. Îmi înfășor mâinile în jurul gâtului lui și apoi îi înfig degetele în păr. În sfârșit. Toată ziua mi-am dorit să fac asta.

Fapt observabil: Nu cred în magie.

Fapt observabil: Noi *suntem* magici.

- NICOLA YOON -

daniel

DOAMNE...

- ȘI SOARELE E O STEA -

natasha

...SFINTE

daniel

Nu se poate să facem sex în *norebang*.

Nu.

Se.

Poate.

Dar trebuie să recunosc că aş vrea. Dacă nu mă opresc din sărutat, o să ajung să-i propun asta, şi nu vreau să mă creadă genul de tip care i-ar propune unei fete pe care abia a cunoscut-o să facă sex în *norebang* după prima (semi) întâlnire, deşi exact genul ăsta de tip sunt, Doamne, pentru că vreau din tot sufletul să fac sex cu ea chiar acum şi chiar aici, în *norebang*.

natasha

Mâinile mele nu se pot opri din a-l atinge. Se plimbă din părul lui spre mușchii tari și fremătători ai spatelui. Alunecă apoi de capul lor peste fundul lui.

Este spectaculos, așa cum bănuiam. Ferm, rotund și perfect proporționat. Genul de fund care se cere ținut în palmă. N-ar trebui să poarte niciodată pantaloni.

Îl apuc în palmă și strâng și mi se pare încă și mai grozav decât mă așteptam.

El se împinge în sus, cu mâinile sprijinite de-o parte și de alta a capului meu, și îmi zâmbește.

— Nu-i un pepene, să știi.

— Îmi place, zic, și strâng din nou.

— E-al tău, îmi spune el.

— Te-ai gândit vreodată să porți *chaps*²¹?

— Categorie nu, zice el, râzând și roșind.

Îmi place mult de tot să-l fac să roșească.

Se lasă în jos și mă sărută iar. Mă simt de parcă n-ar exista în clipa asta nicio părțică din mine care să nu fie sărutată. Îmi iau palmele de pe fundul lui și i le pun pe umeri, ca s-o lăsăm mai moale. Dacă îl sărut în continuare, va fi și mai greu pentru mine, mai târziu.

Bun.

Gata cu sărutatul.

²¹ Protecții de piele pentru picioare (de exemplu, ca cele ale cowboy-lor din westernuri). Folosit aici în sens de pantaloni fără fund.

daniel

Îi simt șovăiala buzelor și, ca să fiu cinstit, mă cam sperie și pe mine cât de intens e totul. Mă împing în sus și o ridic și pe ea până ajunge să stea în fund. Îi pun mâna pe ceafă și îmi odihnesc fruntea pe fruntea ei. Respirăm amândoi prea repede, prea găfâit. Știam că există chimie între noi, dar nu mă așteptam la așa ceva.

Suntem vâpăi în mijlocul unor lovituri de trăsnet. Chibrit aprins și lemn uscat. Avertisment de incendiu și o pădure care așteaptă să ia foc.

Dintre toate direcțiile în care putea s-o ia ziua de azi, pe asta n-aș fi putut-o presimți. Acum, însă, sunt sigur că tot ce s-a întâmplat azi mă conducea spre ea și ne conducea pe noi spre acest moment, iar acest moment ne conduce spre restul vieții noastre.

Până și eliminarea lui Charlie de la Harvard pare o parte din planul care ne-a adus în acest punct. Dacă n-ar fi fost Charlie și rateul lui, mama n-ar fi spus ce-a spus azi dimineață.

Iar dacă n-ar fi spus ea lucrul ăla, n-aș fi plecat atât de devreme pentru tunsul la care n-am ajuns nici acum. Nu m-aș fi urcat în trenul 7 cu mecanicul cel credincios, aflat în căutarea lui Dumnezeu.

Dacă n-ar fi fost el, n-aș fi ieșit din metrou s-o iau pe jos și n-aș fi văzut-o pe Natasha trăindu-și cu religiozitate muzica. Dacă n-ar fi fost discursul mecanicului despre Dumnezeu, n-aș fi remarcat haina ei cu inscripția DEUS EX MACHINA.

Dacă n-ar fi fost haina, n-aș fi urmărit-o în magazinul de discuri.

Dacă n-ar fi fost acolo fostul ei iubit venit la furat, n-aș fi vorbit cu ea.

Până și nenorocitul din BMW merită puțină recunoaștere. Dacă n-ar fi trecut el pe roșu, n-aș mai fi avut o a doua șansă cu Natasha.

Toate acestea, totul, ne conducea spre momentul de acum.

După ce ne recăpătăm amândoi suflul, o sărut pe vârful nasului.

— Ți-am spus eu, zic și o sărut din nou.

— Ai un fetiș cu nasul, zice ea, apoi: Ce mi-ai spus?

Îmi subliniez cuvintele cu săruturi pe nas.

— Suntem...

Sărut.

— Sortiți...

Sărut.

— Unul...

Sărut.

— Altuia.

Sărut.

Se trage mai departe. Ochii i-au fost înlocuiți de nori de furtună și își dezlipește mâinile și picioarele de ale mele. Mi-e greu s-o las, parcă aș dezlipi doi magneți. Oare am speriat-o cu vorbăria mea despre destin? O șterge într-o margine a canapelei și pune prea mult spațiu între noi. Nu vreau să las momentul să treacă. Cu câteva secunde în urmă credeam că va dura pentru totdeauna.

— Mai cânti un cântec? o întreb.

Vocea îmi hârâie și încerc să-mi curăț gâtul. Mă uit la ecranul televizorului. N-am apucat să-i vedem scorul înainte de-a începe să ne sărutăm. 89%, adică dezastruos. E-al naibii de greu să scoți mai puțin de 90% la *norebang*.

Se uită și ea la televizor, dar nu spune nimic. Nu-mi pot da seama ce se petrece în mintea ei. De ce se împotrivește acestei chestii dintre noi. Își atinge părul, apucă o șuviță și îi dă drumul, apoi apucă alta și-i dă drumul.

— Îmi pare rău, zice.

Alunec spre ea și desființez distanța pe care a pus-o între noi.

— Pentru ce-ți pare rău? întreb.

— Pentru că-s așa de schimbătoare, ba caldă, ba rece.

— Acum un minut nu erai rece deloc, zic eu, făcând cea mai cretină glumă pe care o puteam face în acest moment

(alături de calambururi, aluziile sunt cele mai josnice forme de umor).

Mă apuc chiar să mișc din sprâncene în sus și-n jos și pe urmă aștept să văd cum reacționează. Poate să iasă ori foarte bine, ori foarte prost.

Pe față îi înflorește un zâmbet. Norii aceia de furtună din ochii ei nu mai au nicio șansă.

— Uau, zice ea, cu vocea la fel de caldă cum îi e și zâmbetul. Dar știu că te pricepi să-nvârți cuvintele.

— Și doamnele, zic eu, prostindu-mă și mai tare.

Mă dau în stambă doar ca s-o fac să râdă.

Ea mai râde puțin și se reazemă de spătarul canapelei.

— Sigur ești bun de poet? Asta a fost cea mai proastă replică pe care am auzit-o în viața mea?

— Te așteptai la ceva...

— Mai poetic, zice ea.

— Glumești? Cele mai multe poezii sunt despre sex.

Ea e sceptică.

— Ai informații concrete care să susțină asta? Vreau să văd niște cifre.

— Savanto! o ocărăsc eu.

— Poetule! ripostează ea.

Zâmbim amândoi încântați, fără să încercăm să ne ascundem încântarea unul de celălalt.

— Majoritatea poeziilor pe care le știu eu sunt despre dragoste, sex sau stele. Voi, poeții, sunteți obsedați de stele. Stele căzătoare, stele lucitoare, stele muritoare.

— Stelele sunt importante, zic eu râzând.

— Sigur, dar de ce nu există mai multe poezii despre soare? Soarele e și el o stea, cea mai importantă pentru noi. Numai pentru asta și ar merita un poem-două.

— S-a făcut. De-acum înainte voi scrie numai poezii despre soare, declar eu.

— Bun, zice ea.

— Serios acum, chiar cred că majoritatea poeziilor sunt despre sex. Robert Herrick²² a scris o poezie intitulată „Către fecioare, ca să-și folosească timpul”.

Ea își trage picioarele sub ea și se așază turcește pe canapea, îndoindu-se de răs.

— Nu se poate!

— Ba da, zic eu. Practic, le spunea fecioarelor să-și piardă virginitatea cât mai curând, în eventualitatea că mureau. Doamne ferește să mori fecioară!

Râsul ei se stinge.

— Poate voia să spună doar că ar trebui să trăim în prezent. Ca și cum n-am avea decât ziua de azi.

E serioasă iar, și tristă, iar eu nu știu de ce. Își reazemă din nou ceafa de spătarul canapelei și se uită în sus la globul disco.

— Povestește-mi despre tatăl tău.

— Nu vreau să vorbesc despre el.

— Știu, dar povestește-mi oricum. De ce spui că nu te iubește?

Își îndreaptă capul și mă privește.

— Ești neobosit, zice ea și lasă iar capul pe spate.

— Doar insistent, zic eu.

— Nu știu cum să formulez. Principalul sentiment al tatei este regretul. De parcă ar fi făcut cândva în trecut o greșală enormă, de parcă ar fi apucat-o pe un drum nepotrivit și în loc să ajungă unde trebuia, a eșuat în această viață trăită alături de mine, de mama și de fratele meu.

Îi tremură vocea când spune asta, dar nu plânge. Mă întind, o iau de mână și ne uităm amândoi la ecranul televizorului. Scorul ei săltăreț a fost înlocuit de o reclamă mută la cazinourile din Atlantic City.

— Mama face niște tablouri minunate, îi spun. Realmente incredibile.

²² Robert Herrick (1591–1674) – poet și cleric englez.

Încă pot vedea clar lacrimile din ochii ei atunci când i-a dat tata cadoul. A spus „Yeobo, nu trebuia!” „E ceva numai pentru tine”, a zis el. „Pe vremuri pictai tot timpul.”

Eu rămăsesem surprins. Credeam că știu totul despre mama – și despre tata, de fapt –, dar iată că exista o istorie secretă despre care nu știam nimic. Am întrebat-o de ce încetase să picteze, iar ea a fluturat din mână de parcă ar fi alungat niște lacrimi. „A fost demult”, a zis.

Îi sărut Natashei mâna și pe urmă îi mărturisesc:

— Uneori mă gândesc că poate a greșit avându-ne pe noi.

— Da, dar și ea crede asta?

— Nu știu, zic, apoi adaug: Dacă ar fi să presupun, aș zice că mi se pare mulțumită de direcția în care a luat-o viața ei.

— Asta-i bine, zice Natasha. Ți imaginezi ce înseamnă să trăiești toată viața gândindu-te că ai făcut o greșală?

Se înfioară de-a dreptul când spune asta. Îi prind mâna, o duc la buze și i-o sărut. O trag spre mine, vrând s-o sărut și pe ea, dar mă oprește.

— Spune-mi de ce vrei să fii poet, zice.

Mă las pe spate și îi mângâi încheieturile degetelor cu degetul meu mare.

— Nu știu. Nu știu nici măcar dacă vreau să-mi fac o meserie din asta. Nu înțeleg cum aș putea să știu deja ce vreau. Nu știu decât că-mi place. Îmi place cu adevărat. Îmi vin anumite gânduri pe care trebuie să le scriu, iar când le scriu, ies sub formă de poeme. Este lucrul care mă face să mă simt cel mai bine, în afară de...

Mă opresc, nu vreau s-o sperii iar.

Ea ridică din nou capul.

— În afară de ce?

Ochii îi strălucesc. Vrea să știe răspunsul.

— În afară de tine. Și tu mă faci să mă simt bine cu mine.

Își trage mâna dintr-a mea. Mă gândesc că iar o să devină retractilă, dar nu. În loc de asta, se apleacă spre mine și mă sărută.

natasha

Îl sărut ca să-l fac să tacă. Dacă va continua să vorbească, îl voi iubi, iar eu nu vreau să-l iubesc. Chiar nu vreau. Se dovedește a fi o strategie deloc grozavă. Sărutatul este tot un fel de vorbit, doar că fără cuvinte.

daniel

Într-o zi voi scrie o odă despre sărut. O voi intitula „Odă
sărutului”.

Va fi grandioasă.

natasha

Probabil că am fi continuat să ne sărutăm, dacă nu s-ar fi întors chelnerița noastră cea țâfnoasă ca să ne întrebe dacă voiam să mai mâncăm ceva. Nu mai voiam și oricum era vremea să plecăm. Eu tot mai vreau să-l duc la Muzeul de Istorie Naturală, locul meu preferat din New York. Îi spun asta și apoi ieșim afară.

După întinericul de la *norebang*, soarele pare exagerat de strălucitor. Și nu doar soarele – totul pare excesiv. Orașul este mult prea zgomotos și mult prea aglomerat.

Vreme de câteva secunde sunt dezorientată de prăvăliile înghesuite una-n alta, toate cu firme coreene, apoi îmi amintesc că suntem în Koreatown. Se presupune că partea asta din oraș ar trebui să semene cu Seoulul. Mă întreb dacă chiar seamănă. Mă uit la soare cu ochii mijitiți și mă gândesc ce-ar fi să ne întoarcem înapoi. Încă nu mă simt pregătită pentru felul în care își reintră în drepturi realitatea zgomotoasă și zorită a New Yorkului.

Gândul ăsta mă face să-mi revin. Realitate. Asta este realitatea. Mirosul de cauciuc încins și gaze de eșapament, vuietul prea multor mașini mergând spre nicăieri, gustul de ozon din aer. Asta este realitatea. În *norebang* ne-am putut preface, dar nu și aici, afară. Ți-a unuia dintre lucrurile care îmi plac cel mai mult la New York. Îți zădărnicește orice încercare de a te minți singur.

Ne întoarcem unul spre altul în același timp. Ne ținem de mână, dar până și asta pare un gest prefăcut acum. Îmi trag mâna dintr-a lui ca să-mi potrivesc rucsacul. El așteaptă să i-o întind la loc, dar eu nu sunt pregătită încă.

daniel

Băiat localnic incapabil să lase lucrurile așa cum sunt

Stăm pe locuri alăturate în tren, și chiar dacă smuciturile ne tot împing unul către altul, o simt cum îmi scapă. În fața noastră nu stă nimeni; ne urmărim reciproc în geam. Ochii mei alunecă spre ea atunci când își mută privirea. Ochii ei alunecă spre mine când procedez la fel. Ține rucsacul în poală și îl strânge la piept de parcă ar fi capabil să se ridice și s-o șteargă în orice secundă.

M-aș putea întinde s-o iau de mână, să forțez lucrurile, dar vreau s-o facă ea de data asta. Vreau să recunoască ea explicit ce este între noi. Nu pot lăsa lucrurile așa cum sunt. Vreau s-o spună cu voce tare. Să spună: *Suntem sortiți unul altuia*. Ceva. Orice. Am nevoie s-o aud. Să știu că nu sunt singur în povestea asta.

Ar trebui să mă dau bătut.

Chiar o să mă dau bătut.

— De ce te temi atât de mult? o întreb, fără să mă dau deloc bătut.

natasha

Detest prefăcătoria, dar uite că mă prefac.

— La ce te referi? îi spun eu imaginii lui reflectate în
geamul metroului în loc să-i spun lui.

daniel

Sunt cât pe ce să cred că nu știe despre ce vorbesc. Privirile ni se întâlnesc pe sticla geamului de parcă ar fi singurul loc unde ne putem uita unul la altul.

— Suntem sortiți unul altuia, insist eu.

Îmi iese complet aiurea – autoritar, dojenitor și insistent în același timp.

— Știu că și tu simți la fel.

Ea nu rostește o vorbă, se ridică doar și se duce lângă ușă. Dacă furia ar semăna cu căldura, aș vedea acum valuri radiind din trupul ei.

O parte din mine vrea să se ducă după ea să-i ceară scuze. O parte din mine pretinde să știe care-i problema ei de fapt. Mă silesc să rămân așezat cele două stații care ne-au mai rămas, până când trenul oprește cu scrâșnet de roți la Strada 81.

Ușile se deschid. Ea își croiește drum prin mulțime și o ia la fugă în sus pe scări. Imediat ce ajungem sus, mă trage într-o margine a trotuarului și se întoarce cu fața spre mine.

— Să nu-mi spui tu mie ce să simt! se răstește ea în șoaptă.

Are de gând să mai spună ceva, dar se hotărăște să n-o facă. Preferă să se îndepărteze de mine.

Este nemulțumită, dar acum sunt și eu la fel. O prind din urmă.

— Care-i problema ta? o întreb, aruncând de-a dreptul brațele în sus.

Nu vreau să mă cert cu ea. Central Park este chiar peste drum. Copacii arată luxuriant și minunat în culorile lor de toamnă. Vreau să hoinăresc cu ea prin parc și să scriu poeme în carnețel. Vreau să mă ia peste picior că scriu poeme în carnețel. Vreau să mă învețe cum și de ce își schimbă frunzele culoarea. Sunt sigur că știe explicația științifică exactă.

Își pune rucsacul pe amândoi umerii și-și încrucișează brațele la piept.

— Nu există sortiți unul altuia, zice ea.

Nu vreau să port o discuție filosofică, așa că cedez.

— Bine, dar dacă ar exista, atunci...

Mă întrerupe.

— Nu. Ajunge. Nu există și gata. Și chiar dacă ar exista, noi categoric nu suntem.

— De unde știi?

Îmi dau seama că sunt absurd, irațional și probabil într-o grămadă de alte feluri cum n-ar trebui să fiu. Asta nu-i un lucru despre care să te poți certa cu cineva.

Nu poți convinge pe cineva să te iubească.

Un vânticel înfoaie frunzele din jurul nostru. Este mai frig decât a fost tot restul zilei.

— Pentru că ăsta-i adevărul. Nu suntem sortiți unul altuia, Daniel. Eu sunt imigrant fără forme legale. Urmează să fiu deportată. Asta e ultima mea zi în America. Măine voi fi dusă de-aici.

Poate că vorbele ei au și alt înțeles. Minte mea alege cuvintele cele mai importante și le rearanjează, sperând să găsească altă semnificație. Încerc chiar să compun iute un poem din ele, dar cuvintele nu vor să se supună. Rămân pur și simplu neclintite, prea grele ca să le pot apuca eu.

Ultima.

Forme legale.

America.

Dusă.

natasha

În mod normal, un lucru ca ăsta – o ceartă în public – m-ar face să mă simt jenată, dar acum abia dacă observ pe cineva în afară de Daniel. Dacă e să fiu sinceră cu mine, așa a fost toată ziua.

Își ia fruntea în palme și părul îi cade peste față ca o perdeă. Nu știu ce ar trebui să spun sau să fac acum. Îmi vine să-mi retrag cuvintele. Îmi vine să mă prefac în continuare. Eu sunt de vină că lucrurile au mers atât de departe. Trebuia să-i fi spus de la început, dar nu m-am gândit că vom ajunge în acest punct. Nu m-am gândit că voi simți atât de mult.

daniel

— Mi-am amânat interviul din cauza ta.

Vorbesc atât de încet, încât nici nu știu dacă vreau să mă audă, dar ea aude.

Face ochii mari. Începe să spună trei lucruri diferite până se hotărăște să zică:

— Stai puțin. E vina mea?

E clar că o acuz de ceva. Nu sunt sigur nici eu de ce anume. Un curier pe bicicletă țâșnește pe trotuar cam prea aproape de noi. Cineva îi strigă că există străzi. Vreau și eu să strig la el. „Respectă regulile”, îmi vine să-i spun.

— Puteai să mă previi, zic eu. Puteai să-mi spui că pleci.

— Te-am prevenit, zice ea, de data asta defensivă.

— Nu suficient. N-ai spus că te muți în altă țară în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

— N-am știut că noi doi vom...

O întrerup.

— Dar știai încă de când ne-am întâlnit ce urmează să se întâmple cu tine.

— Atunci nu era treaba ta.

— Iar acum este?

Chiar dacă situația e disperată, s-o aud spunând că acum e treaba mea îmi dă o rază de speranță.

— Am încercat să te previn, insistă ea din nou.

— Nu suficient. Uite cum se procedează: deschizi gura și spui adevărul. Nu prostii despre cum nu crezi în poezie și în dragoste. Spui: „Daniel, urmează să plec de tot.” Spui: „Daniel, nu te îndrăgosti de mine.”

— Am spus toate lucrurile astea.

Nu strigă, dar nici nu vorbește încet. Un țânc foarte elegant în paltonaș la modă face ochii mari și se agață de mâna tatălui său. Un ciopor de turiști (înarmați cu ghidurile de rigoare) se uită la noi ca la un exponat.

Cobor vocea.

— Da, dar atunci n-am crezut că vorbeai serios.

— Și cine-i de vină? întreabă ea.

N-am ce să răspund la întrebarea asta, așa că ne holbăm unul la altul.

— Nu se poate să te fi îndrăgostit cu adevărat de mine, zice ea, de data asta mai încet.

În voce i se citește ceva între suferință și neîncredere.

Iarăși n-am nimic de spus. Până și eu sunt surprins cât de multe lucruri am simțit toată ziua pentru ea. Problema cu îndrăgostirea este că n-o poți controla.

Încerc să potolesc atmosfera.

— De ce nu se poate să mă fi îndrăgostit de tine? întreb.

Trage tare de bretelele rucsacului.

— Pentru că-i o prostie. Ți-am spus să nu...

Gata, mi-a ajuns. Am stat cu inima pe tavă toată ziua și de-acum s-a cam umplut de vânătași.

— Nemaipomenit! Tu nu simți nimic? M-am sărutat singur acolo?

— Crezi că niște sărutări înseamnă ceva definitiv?

— Cred că sărutările *acelea* au însemnat.

Închide ochii. Când îi deschide din nou, mi se pare că văd în ei milă.

— Daniel... începe ea.

I-o retez. N-am nevoie de milă.

— Nu. Nu contează. Nu vreau s-aud nimic. Am înțeles. Nu simți la fel ca mine. Pleci. Ți doresc o viață frumoasă.

Fac doi pași mari înainte să spună:

— Parcă ești tata.

— Nici măcar nu-l cunosc pe tatăl tău, zic eu, trăgându-mi haina pe mine; pare cumva mai strâmtă.

Ea încrucișează brațele la piept.

— Nu contează. Ești exact ca el. Egoist.

— Ba nu.

De data asta eu sunt defensiv.

— Ba așa ești. Crezi că lumea-ntreagă se învâрте în jurul tău. Al sentimentelor tale. Al visurilor tale.

Ridic brațele în aer.

— Nu-i greșit să ai visuri. Poate că sunt un visător prost, dar măcar visez.

— Și de ce ar fi o calitate? întreabă ea. Voi, visătorii, credeți că universul există numai pentru voi și pasiunea voastră.

— Mai bine așa, decât să nu visezi.

Ea mijește ochii, gata de polemică.

— Serios? De ce?

Nu-mi vine să cred că trebuie să-i explic așa ceva.

— De aceea am fost lăsați pe pământ.

— Nu, zice ea clătinând din cap. Am fost lăsați pe pământ ca să evoluăm și să supraviețuim. Și-atât.

Știam eu că va invoca știința. Dar nu se poate să creadă asta.

— Nu crezi asta, îi spun.

— Nu mă cunoști suficient de bine ca să afirmi așa ceva, zice ea. În plus, visatul e un lux pe care nu și-l permite toată lumea.

— Da, dar tu ți-l permiți. Te temi să nu devii ca tatăl tău. Nu vrei să alegi greșit, așa că nu alegi deloc.

Sunt sigur că există un mod mai potrivit să-i spun asta, dar nu sunt în cea mai bună formă acum.

— Eu știu deja ce vreau să fiu, zice ea.

Nu mă pot împiedica să n-o iau în râs.

— Specialist în prelucrarea și analiza datelor sau așa ceva? Asta nu-i o pasiune. E o slujbă. Visatul n-a omorât pe nimeni vreodată.

— Nu-i adevărat, zice ea. Cum poți fi așa naiv?

— Mai bine să fiu naiv decât orice-oi fi tu. Tu nu vezi decât ce se află fix în fața ta.

— Mai bine decât să văd ce nu există.

Acum am ajuns amândoi într-un impas.

Soarele se ascunde după un nor și un vânt rece suflă spre noi dinspre Central Park. Ne uităm o vreme unul la altul. Arată altfel fără lumina soarelui. Îmi imaginez că și eu arăt

altfel. Mă crede naiv. Mai mult decât atât, mă crede caraghios.

Poate că-i mai bine să punem capăt lucrurilor astfel. Mai bine un sfârșit brusc și tragic decât unul lung și lăăit, în care ne dăm seama că suntem prea diferiți și că doar dragostea nu-i de-ajuns să ne unească.

Gândesc toate aceste lucruri. Nu cred niciunul.

Vântul se stârnește iar. Îi ciufulește puțin părul. Mi-o pot imagina cât se poate de clar cu vârfurile roz. Mi-ar fi plăcut s-o văd.

natasha

— Ar trebui să pleci, îi spun.

— Deci asta-i tot? întreabă el.

Mă bucur că e un ticălos. Asta face lucrurile mai ușoare.

— La mine nu te gândești deloc? „Mă întreb ce-o fi simțind Natasha. Cum de-a ajuns ea să fie imigrant fără acte? Oare vrea să se ducă să locuiască într-o țară pe care n-o cunoaște deloc? Oare n-o fi complet distrusă de ce se întâmplă cu viața ei?”

Citesc pe chipul lui vinovăție. Face un pas spre mine, dar mă trag înapoi. Se oprește.

— Tu aștepti pe cineva care să te salveze. Nu vrei să fii doctor? Atunci, nu te face doctor.

— Nu-i așa de simplu, zice el încet.

Îl privesc cu ochii mișiți.

— O să te citez pe tine cel de-acum câteva minute. Uite cum faci: Deschizi gura și spui adevărul. Spui: „Mamă? Tată? Nu vreau să fii doctor.” Spui: „Vreau să fiu poet, pentru că sunt prost și nu mă duce capul să fac altceva.”

— Știi și tu că nu-i așa simplu, zice el, și mai încet decât înainte.

Mă trag de bretelele rucsacului. E momentul să plec. Nu facem decât să amânăm inevitabilul.

— Știi ce urăsc eu? îl întreb. Urăsc din tot sufletul poezia.

— Da, știu, zice el.

— Taci. O urăsc, dar am citit ceva scris de o poetă pe care o cheamă Warsan Shire²³. Ea spune că nu-ți poți face cămin în alți oameni și că cineva trebuia să-ți fi spus deja asta.

Mă aștept să-mi spună că acest sentiment nu este adevărat. Chiar îmi doresc, dar el nu spune nimic.

²³ Warsan Shire (n. 1988) este o poetă de origine somaleză născută în Kenya și stabilită la Londra.

— Fratele tău avea dreptate. N-avem niciun viitor. În plus, tu nu mă iubești, Daniel. Tu doar cauți pe cineva care să te salveze. Salvează-te singur.

daniel

Adolescent localnic, convins că viața lui este absolut și cu desăvârșire de rahat

Cât de mult vreau să aibă dreptate! Cât de mult vreau să nu mă fi îndrăgostit de ea deloc!

Mă uit după ea cum se îndepărtează și n-o opresc, nici n-o urmăresc. Ce idiot desăvârșit am fost! M-am purtat ca un tâmpit mistic care crede în puterea cristalelor. Nu-i de mirare că se întâmplă asta acum. După toată vorbăria fără sens despre *menire, destin și suntem sortiți unul altuia*.

Natasha are dreptate. Viața este doar o serie de decizii proaste, de indecizii și de coincidențe pe care preferăm să le considerăm sortite să se întâmple. N-au azi la cantina școlii paste tale preferate? Nu poate fi decât din cauza universului care încearcă să te țină la regim.

Mulțumesc, universule!

Ai pierdut trenul? Poate că urma să explodeze în tunel, sau poate că era în el „pacientul zero” al cine știe cărei gripe aviare oribile (a cormoranilor, a găscanilor, a pterodactililor), deci slavă Domnului că nu te-ai urcat în tren.

Mulțumesc, universule!

Dar nu-și bate nimeni capul să urmărească mai departe cum funcționează destinul. Cei de la cantină au găsit totuși o cutie uitată de paste și oricum ți-a dat prietenul tău o felie de tort. Ai spumegat așteptând următorul tren, dar până la urmă a venit unul. În trenul pe care l-ai pierdut n-a murit nimeni. Nici măcar n-a strănutat cineva.

Ne spunem nouă înșine că lucrurile se întâmplă cu un motiv, dar nu facem decât să ne înșirăm povești. Le inventăm. Dar nu înseamnă nimic.

soarta

O poveste

Soarta a ținut mereu de teritoriul zeilor, deși până și zeii se supun ei.

În mitologia greacă, cele trei surori ursitoare învârt roata destinului unei persoane vreme de trei nopți după ce s-a născut. Imaginează-ți copilul tău nou-născut în pătuțul lui. Este întuneric, pufos și cald, undeva între orele două și patru după miezul nopții, unul din acele momente care aparțin exclusiv nou-născuților și muribunzilor.

Prima ursitoare – Clotho²⁴ – își face apariția lângă voi. E o fată subțire, atrăgătoare. Are în mână un fus cu care toarce firul vieții copilului tău.

Lângă ea e Lachesis, mai vârstnică și mai împlinită decât sora ei. Ține în mână toiagul cu care măsoară firul vieții. Lungimea vieții copilului tău și destinul lui se află în mâinile ei.

Ultima stă Atropos – bătrână și zbârcită. Inevitabil. Ține în mână foarfeca înspăimântătoare cu care va tăia firul vieții copilului tău. Ea hotărăște momentul și modul în care fata sau băiatul tău va muri.

Închipuie-ți imaginea uimitoare și terifiantă a celor trei ursitoare adunate laolaltă, aplecate deasupra leagănului, hotărându-i viitorul.

În vremurile moderne, cele trei surori au dispărut din conștiința colectivă, dar ideea de soartă, nu. De ce continuăm să credem în ea? Devine tragedia mai suportabilă dacă știm că n-am fost părtași la producerea ei, că n-o puteam preveni? Mereu a fost așa.

Lucrurile se întâmplă cu un motiv, susține mama Natashei. Vrea să spună că Soarta are un Motiv și, cu toate

²⁴ Cele trei surori ursitoare din mitologia greacă (numite generic Moire) sunt Clotho, Lachesis și Atropos.

că s-ar putea să nu-l cunoști, poți găsi o anumită alinare în gândul că există un Plan.

Natasha este diferită. Ea crede în determinism – o acțiune conduce la o alta și tot așa. Acțiunile tale îți determină soarta. Din acest punct de vedere, ea nu se deosebește de tatăl lui Daniel.

Daniel trăiește în spațiul confuz dintre aceste două poziții. Poate că nu-i era sortit s-o întâlnească astăzi pe Natasha. Poate că a fost până la urmă o întâmplare.

Și totuși.

Odată ce s-au întâlnit, restul, dragostea dintre ei, era inevitabil.

natasha

N-am de gând să las povestea asta cu Daniel să mă împiedice să merg la muzeu. Asta e una dintre zonele mele preferate din oraș. Clădirile de aici nu sunt chiar atât de înalte ca acelea din Midtown. E plăcut să poți vedea porțiuni neîntrerupte de cer.

Zece minute mai târziu mă aflu la muzeu, în secțiunea mea favorită – Sala Meteoritilor. Multă lume trece prin încăperea asta doar pentru că se îndreaptă spre sala de alături, cea cu pietre prețioase și semiprețioase care-ți iau ochii. Dar mie îmi place aici. Îmi place cât este de întunecat, de răcoros și de liber. Îmi place că nu-i aproape nimeni.

Peste tot în jurul camerei, vitrine verticale cu spoturi luminoase expun fragmente mici de meteoriti. Vitrinele au nume precum *Nestemate din spațiu*, *Cum se făuresc planetele* și *Originile sistemului solar*.

Mă îndrept direct spre meteoritul meu preferat – Ahnighito. Este de fapt doar o bucată din mult mai marele meteorit Cape York. Ahnighito înseamnă treizeci și patru de tone de fier și este cel mai mare meteorit expus în muzeu. Mă urc pe platforma care îl susține și îmi trec palmele peste el. Suprafața lui are acea răceală de metal și ciobituri de la milioane de lovituri mărunte. Închid ochii și îmi las degetele să intre și să iasă din scobituri. E greu de crezut că halca asta de fier provine din spațiul cosmic. E și mai greu de crezut că probabil poartă în ea originile sistemului solar. Această încăpere este biserica mea, iar să stau pe această platformă este reazemul meu. Să ating această piatră înseamnă să mă apropiu cel mai mult de credința în Dumnezeu.

Aici l-aș fi adus pe Daniel. I-aș fi spus să scrie poezie despre pietre din spațiu și cratere de impact. Numărul total de acțiuni și reacțiuni de care a fost nevoie pentru formarea sistemului nostru solar, a galaxiei noastre, a universului

nostru este uluitor. Numărul de lucruri care au trebuit să decurgă cu precizie absolută este copleșitor.

Comparativ cu asta, ce înseamnă să te îndrăgostești? Un șir de mici coincidențe despre care spunem că înseamnă totul deoarece vrem să credem că viețile noastre mărunte contează la scara galaxiei. Nici măcar nu ai cum să compari îndrăgostirea cu formarea universului.

Nu seamănă câtuși de puțin.

daniel

Simetrii

Un poem de Daniel Jae Ho Bae

Eu voi
sta pe partea
mea. Iar tu vei
sta pe al-
ta

natasha

Eu și tata am fost cândva apropiați. În Jamaica – și chiar după ce ne-am mutat aici – eram de nedespărțit. De cele mai multe ori, eram eu și tata – visătorii – contra mamei și fratelui meu – nevisătorii.

El și cu mine ne uitam împreună la crichet. Eu eram publicul lui atunci când își repeta replicile pentru audiții. Când avea să ajungă în sfârșit actor faimos pe Broadway, urma să-mi aranjeze să primesc eu toate rolurile grozave pentru fete, zicea. Îi ascultam poveștile despre cum va fi viața noastră după ce va deveni celebru. L-am ascultat mult după ce mama și fratele meu au încetat să-l mai asculte.

Lucrurile au început să se schimbe acum vreo patru ani, când eu aveam treisprezece. Mama s-a săturat să trăiască într-un apartament cu două camere. Toate prietenele ei din Jamaica locuiau în propriile lor case. S-a săturat să audă ce se va întâmpla când îi va veni lui vremea. Totuși, lui nu i-a spus nimic, doar mie.

„Voi, copii, ați ajuns prea mari să dormiți în sufragerie. Aveți nevoie de intimitate.”

„N-o să ajung niciodată să am o bucătărie adevărată și un frigider adevărat. E momentul să termine de-acum cu nebunia asta.”

Și pe urmă tata și-a pierdut serviciul. Nu știu dacă l-au concediat sau a fost vorba de o întrerupere temporară a activității. Mama a spus la un moment dat că ea credea că-și dăduse el demisia, dar nu putea dovedi.

În ziua în care s-a întâmplat asta, el a zis:

— Poate că tot răul e înspre bine. Am mai mult timp să mă ocup de actorie.

Nu știu cu cine vorbea, dar nu i-a răspuns nimeni.

Acum, că nu mai lucra, spunea că o să se ducă la audiții. Rareori o făcea. Exista întotdeauna o scuză:

„Nu sunt potrivit pentru rol.”

„N-o să le placă deloc accentul meu, frate.”

„Sunt bătrân de-acum. Actoria e treabă pentru tineri.”

Când mama se întorcea seara de la muncă, tata îi spunea că se străduiește și el. Dar fratele meu și cu mine știam mai bine.

Încă îmi amintesc prima oară când l-am văzut transpus într-o piesă. Peter și cu mine ne întorceam de la școală. Ne-am dat seama că se petrecea ceva ciudat pentru că ușa de la intrare rămăsese deschisă. Tata era în sufragerie – adică în camera noastră. Nu știu dacă ne-a auzit intrând, dar n-a reacționat. Ținea o carte în mână. Mai târziu mi-am dat seama că era de fapt o piesă – *Struguri în soare*²⁵.

Tata purta cămașă albă, pantaloni negri și rostea replicile. Nu știu de ce mai ținea textul în mână, pentru că îl învățase deja pe de rost. Încă mai țin minte porțiuni din monolog. Personajul spunea ceva despre cum vedea viitorul desfășurat în fața lui și cum el – viitorul – nu era decât un iminent spațiu gol.

Când ne-a observat în sfârșit, tata ne-a certat că ne strecuraserăm pe furiș. La început am crezut că era doar stânjenit. Nimănui nu-i place să fie luat pe nepusă masă. Mai târziu mi-am dat seama, însă, că era mai mult de-atât. Îi fusese rușine, de parcă l-am fi prins mințind sau furând.

După aceea, n-am mai făcut aproape nimic împreună. A încetat să se mai uite la crichet. Mi-a refuzat toate propunerile de a-l ajuta să memoreze replici. Jumătatea lui de dormitor s-a umplut de teancuri de cărți îngălbenite cu piese celebre. Știa toate rolurile, nu numai pe ale personajelor principale, ci și pe cele mărunte.

În cele din urmă, nu s-a mai prefăcut că se ducea la audiții sau că își căuta de muncă. Mama nu s-a mai amăgit că vom avea vreodată o casă sau măcar un apartament cu mai mult de un dormitor. A început să facă ture suplimentare la serviciu ca s-o scoatem la capăt cu cheltuielile. Vara trecută mi-am luat și eu o slujbă la

²⁵ *A Raisin in the Sun* – piesă de teatru de Lorraine Hansberry.

McDonald's, în loc să lucrez ca voluntar la spitalul metodist din New York, ca-n fiecare vară.

Treaba asta durează de trei ani. Venim acasă de la școală și îl găsim pe tata încuiat în dormitor, declamând replici de unul singur. Fragmentele lui preferate sunt monoloagele lungi și dramatice. El e Macbeth sau Walter Lee Younger²⁶. Se plânge cu amărăciune de un actor sau altul și de lipsa lui de talent. Îi ridică în slăvi pe cei pe care îi consideră buni.

Acum două luni, fără să aibă vreun merit, a primit un rol. Cineva pe care îl cunoscuse cu ani în urmă la una dintre audiții punea în scenă *Struguri în soare*. Când i-a spus mamei, primul lucru pe care l-a întrebat ea a fost:

— Cu cât te plătesc?

Nu „Felicitări”. Nu „Sunt foarte mândră de tine”. Nu „Ce rol joci?” Sau „Când va fi spectacolul?” Sau „Nu ești încântat?” Doar „Cu cât te plătesc?”

S-a uitat la el cu ochi lipsiți de expresie. Neimpresionați. Da, era nemulțumită de el de ani de zile, dar acel moment ne-a arătat cât de mult se îndepărtaseră de fapt. Până și Peter, care-i ținea întotdeauna, în orice problemă, partea mamei, a tresărit puțin.

Și totuși. N-o poți învinovăți pe ea. Nu cu adevărat. Tata se pierduse cu anii în visurile lui. Trăia în piesele alea, nu în viața reală. La fel face și-acum. Iar mama n-are timp să mai viseze.

Nici eu.

²⁶ Personaj din *Struguri în soare*, piesa citată mai sus.

samuel kingsley

O poveste despre regret, partea a treia

Îi este puțin frică de Natasha, ca să fim sinceri. Ce o interesează pe ea acum? Chimia, fizica și matematica. De unde au apărut astea? Uneori, când o privește făcându-și temele la masa din bucătărie, i se pare că e fata altcuiva. Lumea ei este mai mare decât el și decât lucrurile pentru care i-a stârnit el interesul. Nu își dă seama când l-a lăsat atât în urmă.

Într-o noapte, după ce ea și Peter se băgaseră în pat, s-a dus în bucătărie după apă. Natasha își lăsase pe masă manualul de matematică și tema. Samuel nu știe ce l-a apucat, dar a aprins lumina, s-a așezat și a răsfoit manualul. Parcă avea în fața ochilor hieroglife, un limbaj străvechi rămas dintr-un timp și de la niște oameni pe care nici măcar nu spera să-i înțeleagă. S-a simțit cumva cuprins de frică. A stat acolo îndelung, trecându-și degetele peste simboluri, dorindu-și să fi avut pielea ca un burete ca să pătrundă prin ea toată cunoașterea și istoria lumii.

După noaptea aceea, de fiecare dată când se uita la Natasha avea sentimentul vag că venise cineva în timp ce el nu era atent și o furase pe fetița lui cea dulce.

Uneori, surprinde totuși un crâmpei din vechea Natasha. Se uită la el așa cum obișnuia să se uite când era mai mică. Este o privire care vrea ceva de la el. O privire care vrea să fie mai mult, să facă mai mult, să iubească mai mult. Îl irită. Uneori îl irită și ea. N-a făcut deja destul? Este primul lui copil. A renunțat deja la toate visurile lui pentru ea.

daniel

Nu știu ce să fac acum cu mine. Trebuia să mă las purtat de vânt, dar nu mai e vânt. Aș vrea să am haine de vagabond și o pancartă atârnată de mine care să zică: „Și-acum ce mai urmează, Universule?” Poate ar fi momentul potrivit să recunosc totuși că universul nu-mi acordă nicio atenție.

E corect să spun că urăsc tot și pe toată lumea.

Universul este un nemernic, la fel ca Charlie.

Charlie.

Mâncătorul de rahat.

Charlie, care i-a spus celei care voiam să-mi fie prietenă că n-avem nicio șansă. Charlie, care a acuzat-o spunând că ar putea fi o hoată. Charlie, care i-a spus că am o puță mică. Charlie, căruia vreau să-i ard un pumn în mustră de unsprezece ani.

Poate că ăsta-i vântul în stare să mă poarte. Ura mea pentru Charlie.

Nu există moment mai potrivit decât prezentul.

Nu mi-a mai rămas nimic de pierdut azi.

natasha

Asistenta judiciară e ceva mai ciufulită când o văd de data asta. O şuviță de păr desprinsă îi cade în ochi. Ochiul îi strălucesc sub luminile de neon și rujul roșu-intens s-a șters. Arată de parcă ar fi fost sărutată.

Verific telefonul, să mă asigur că n-am ajuns nici prea devreme, nici mai târziu, dar sunt exact la ora stabilită.

— Bine ați revenit, domnișoară Kingsley. Haideți cu mine, vă rog.

Se ridică și pornește prin birou.

— Jeremy... adică domnul Fitz... ăă, adică domnul avocat Fitzgerald e chiar dincolo.

Bate încetșor la singura ușă și așteaptă, cu ochii și mai strălucitori decât înainte. Ușa se deschide.

Puteam la fel de bine să nu fi fost acolo, pentru că avocatul Fitzgerald nu mă vede câtuși de puțin. Se uită la asistenta lui într-un fel care mă face să-mi vină să-mi scuz indiscreția. Ea îl privește în același fel.

Îmi dreg glasul zgomotos.

În cele din urmă, avocatul își desprinde privirea de la ea.

— Mulțumesc, domnișoară Winter, zice el.

Putea la fel de bine să-i declare că o iubește.

Îl urmez. Se așază la birou și își apasă tâmpilele cu degetele. Are un pansament mic chiar deasupra sprâncenei și încă unul în jurul încheieturii mâinii. Arată ca o versiune ceva mai bătrână și mult mai hărțuită a fotografiei de pe site. Singurele lucruri neschimbate sunt faptul că e alb și că are ochii verzi.

— Ia loc, ia loc, ia loc, zice el dintr-o singură răsufare. Îmi pare rău pentru întârziere. Am avut un mic accident azi dimineață, iar acum nu avem prea mult timp, așa că, te rog, spune-mi cum s-a întâmplat totul.

Nu sunt sigură de unde să încep. Ar trebui să-i spun acestui avocat întreaga poveste? Ce să includ? Simt că am nevoie să mă întorc în timp ca să-i explic totul.

Ar trebui să-i povestesc despre visurile eșuate ale tatei? Să-i spun că eu cred că visurile nu mor niciodată, chiar dacă sunt moarte? Să-i spun bănuiala mea că tata duce în mintea lui o viață mai bună? În viața aia e renumit și respectat. Copiii lui îl tratează cu considerație. Soția lui poartă diamante și o invidiază bărbați și femei deopotrivă.

Mi-ar plăcea să trăiesc și eu în lumea aia.

Nu știu de unde să încep, așa că încep cu noaptea în care ne-a distrus viețile.

natasha kingsley

Povestea unei fiice

Teatrul era încă și mai mic decât ne așteptam Peter și cu mine. Pe un anunț scria CAPACITATE MAXIMĂ: 40 DE PERSOANE. Biletele costau cincisprezece dolari, încasările urmând să acopere chiria spațiului pentru două ore într-o seară de miercuri. Actorii nu primeau bilete pe care să le dăruiască prietenilor și familiei, așa că el fusese nevoit să cumpere trei pentru noi.

Tatei îi plac mult ritualul și ceremonia, dar are foarte puține ocazii în care să se poarte ritualic sau ceremonios. Acum avea această piesă și aceste bilete. Nu se putea stăpâni. Mai întâi s-a dus și ne-a adus mâncare chinezească la pachet – puiul generalului Tso²⁷ și orez prăjit cu creveți pentru toată lumea.

Ne-a așezat pe toți la măsuța minusculă din bucătărie. Nu mâncam niciodată la masă, fiindcă și pentru trei persoane e înghesuială. În seara aceea, totuși, a insistat să mâncăm împreună ca o familie. Ba chiar ne-a servit el, ceva ce nu se mai întâmplase niciodată până atunci. I-a spus mamei:

— Vezi? Am luat farfurii de carton ca să nu ai tu de spălat mai târziu o grămadă de vase.

A spus asta cu un accent american perfect.

Mama nu i-a răspuns. Ar fi trebuit să luăm asta drept un semn.

Imediat ce am terminat de mâncat, s-a sculat în picioare și a ridicat în aer un plic alb de parcă era un trofeu.

— Să vedem ce avem la desert, a zis el.

S-a uitat lung în ochii fiecăruia dintre noi. Am văzut-o pe mama ferindu-și privirea, înainte ca el să treacă la Peter și apoi la mine.

²⁷ Fel de mâncare chinezesc.

— Draga mea familie, vă rog să-mi faceți marea onoare de a veni să mă urmăriți jucând rolul lui Walter Lee Younger în spectacolul *Struguri în soare* realizat de trupa Village.

Pe urmă a deschis încet plicul, de parcă eram la premiile Oscar și anunța câștigătorul la categoria cel mai bun actor. A scos biletele și ne-a dat fiecăruia câte unul. Părea nespus de mândru. Mai mult decât atât, părea nespus de *prezent*. Pentru câteva minute n-a mai fost pierdut în mintea lui, sau într-o piesă, sau în fantezia vreunui vis. Era exact acolo cu noi și nu voia să fie în altă parte. Uitasem cum era să fie așa. Avea acea privire care te făcea să te simți *văzut*.

Fusese o vreme când însemnam totul pentru tata și îmi era dor de vremea aceea. Și, mai mult, îmi era dor de vremea când tata însemna totul pentru mine și credeam că nu putea greși. Credeam pe-atunci că nu avea nevoie decât de noi, familia lui, ca să fie fericit. Am fotografii de la trei ani când purtam un tricou cu inscripția TATĂL MEU E CEL MAI GROZAV. Avea desenat pe el un tată penguin cu o fiică penguin de mână, înconjurați de inimioare albastre de gheață.

Îmi doream să mai simt la fel. Să crești și să vezi defectele părinților tăi este ca și cum ți-ai pierde credința. Nu mai cred în Dumnezeu. Nu mai cred nici în tata.

Mama a țâțâit din buze când i-a dat biletul. Putea la fel de bine să-l fi pălmuit.

— Tu și prostiile tale, a zis ea și s-a ridicat în picioare. Păstrează-ți biletul. Nu merg nicăieri.

A ieșit din bucătărie. Am ascultat-o făcând cei douăzeci de pași până la baie și trântind ușa cu toată puterea.

Niciunul dintre noi nu știa ce să spună. Peter s-a înfundat în scaun și a lăsat capul în jos, să nu i se vadă fața sub șuvițele rasta. Eu m-am uitat pur și simplu la locul unde fusese mama. Ochii tatei au dispărut în spatele vălului lor himeric. În modul lui tipic în care nega realitatea, a zis:

— Nu vă faceți probleme pentru mama. N-a vorbit serios.

Dar ea vorbise serios. N-a venit cu noi. Nici măcar Peter n-a putut-o convinge. A spus că prețul biletului era o risipă de bani strânși cu greu de ea.

În seara spectacolului, Peter și cu mine am luat metroul singuri până la teatru. Tata plecase înainte ca să se pregătească. Ne-am așezat în primul rând și n-am pomenit nimic despre scaunul gol de lângă noi.

Aș vrea să pot spune acum că tata n-a fost bun. Că talentul lui era mediocru. Asta ar explica toții anii de nesfârșite respingeri. Asta ar explica de ce s-a dat bătut și s-a retras din viața reală în lumea din capul lui. Și nu știu dacă îl văd clar pe tata. Poate că mă uit la el în continuare cu ochii care îl venerau ca pe un erou, dar iată ce am văzut:

Era excelent.

Era transfigurat.

Locul lui era pe scenă mai mult decât fusese vreodată lângă noi.

daniel

Adolescent localnic, foarte sigur că ziua lui nu putea fi mai proastă, află că se înșală

Când intru, tata e cu un client. Citesc în ochii lui că va avea multe să-mi spună mai târziu.

S-ar putea să îi ofer încă și mai multe subiecte despre care să vorbim.

Suntem imediat după năvala de la prânz, așa că magazinul e destul de gol. Nu mai văd decât un singur alt client – o femeie care se uită la foehnuri.

Nu-l văd pe Charlie aranjând sau aprovizionând vreun raft, deci îmi imaginez că lânțezește în magazia din spate.

Nici măcar n-am emoții. Nu-mi pasă niciun pic dacă îmi învinețește mutra, numai să apuc mai întâi să-i spun ce am de spus. Las haina jos la intrarea în magazie și apăs pe clanță, dar e încuiat. N-are de ce să se fi încuiat pe dinăuntru. Probabil că face laba acolo.

Deschide ușa înainte să bubui eu în ea. În locul rânjetului obișnuit, are pe chip o combinație de oboseală și prudență. Probabil a crezut că tata încerca să intre.

Imediat ce mă vede, fața i se umple de zâmbetul lui superior de nemernic. Face un adevărat spectacol din a se uita în jurul și în spatele meu.

— Unde ți-e iubita?

Spune *iubita* în bătaie de joc, cam așa cum spui *mucos*.

Stau și mă uit la el, încercând să înțeleg nu *cum* de suntem rude, ci *de ce*. Trece pe lângă mine, izbindu-mă intenționat cu umărul.

— Ți-a dat papucii deja? întreabă el, după ce se uită repede pe culoarele dintre rafturi ca să verifice dacă chiar nu-i acolo.

Rânjetul de mâncător de rahat nu i se clintește de pe față.

Mă provoacă, știu. Știu și totuși mușc momeala, ca un pește idiot care a mai ajuns de un milion de ori în cârlig și totuși nu s-a prins că toate cârligele îi sunt dușmani.

— Te bag în mă-ta, Charlie, zic eu.

L-am luat prin surprindere. Nu mai zâmbește și mă privește lung. Sunt fără haină și fără cravată. Am cămașa scoasă din pantaloni. Nu arăt ca unul care are peste două ore Cel Mai Important Interviu din viața lui. Arăt ca unul pus pe bătaie.

Se umflă ca un pește-balon. A fost mereu teribil de mândru de cei doi ani și cinci centimetri pe care îi are în plus. Suntem doar noi doi aici în spate, iar asta îl face îndrăzneț.

— De. Ce. Ai. Venit. Aici. Frățioare? întreabă el.

Vine mai aproape de mine, ajungem nas în nas și își împinge fața într-a mea.

Se așteaptă să dau înapoi.

Nu dau înapoi.

— Am venit să-ți pun o întrebare.

Își retrage fața doar o idee.

— Sigur că da, i-aș trage-o, zice el. Asta s-a întâmplat? Mă vrea pe mine în locul tău?

Când ești un pește într-un cârlig, cu cât te zbați mai mult, cu atât rămâi blocat mai tare, asta-i partea proastă. Cârligul se înfige mai adânc și tu mai sângerezi puțin. Nu poți scăpa. Poți doar să treci mai departe. Sau altfel spus: cârligul o să treacă mai departe prin tine și o să te doară de-o să-ți vină să crape.

— De ce ești așa? îl întreb.

Dacă l-am surprins, nu lasă să se vadă. Îi dă înainte cu măgăria-i obișnuită.

— Așa cum? Mai voinic, mai puternic, mai deștept, mai grozav?

— Nu. De ce te porți cu mine ca un nemernic. Ce ți-am făcut?

De data asta nu-și poate ascunde surprinderea. Se îndepărtează de mine, ba chiar se trage un pas înapoi.

— Las-o baltă. De asta ai venit aici? Ca să te vâicărești că sunt rău cu tine?

Mă măsoară din cap până-n picioare.

— Arăți ca un rahat. Azi nu trebuia să încerci să intri la „A doua cea mai bună școală”?

— Nu-mi pasă de chestia asta. Nici măcar nu vreau să merg acolo, zic eu încet, dar chiar și-așa mă simt bine c-o spun.

— Vorbește. Mai. Tare. Frățioare. Nu te-aud.

— Nu vreau să merg acolo, zic eu mai tare, înainte să-mi dau seama că tata nu mai e la casă acum și e destul de aproape încât să mă poată auzi.

Tata dă să spună ceva, dar sună clopoțelul de la intrare. Se răsucesce pe călcâie și se îndepărtează. Mă întorc înapoi spre Charlie.

— Încerc de ani de zile să înțeleg. Poate că ți-am făcut ceva când eram mici și nu-mi aduc aminte.

El pufnește.

— Ce puteai tu să-mi faci? Ești prea demn de milă.

— Deci ești pur și simplu un ticălos? îl întreb. Așa ai fost făcut?

— Sunt mai puternic. Mai deștept. Și mai bun decât tine.

— Dacă ești așa deștept, ce cauți aici, Charlie? O fi sindromul „decât codaș la oraș, mai bine-n satul tău frunțaș”? La Harvard erai doar plevușcă?

Își încleștează pumnii.

— Ai grijă ce vorbești.

Am bănuț bine. Chiar mai bine decât credeam.

— Am dreptate, așa-i? Acolo nu ești cel mai bun. Și se dovedește că nici aici nu ești cel mai bun. Cum te simți să fii fratele-de-pe-locul-doi?

Acum țin eu cârligul. Se înroșește la față și iar se înfoaie. Dacă mai strânge puțin din maxilare, i se vor rupe.

— Vrei să știi de ce nu-mi placi? Pentru că ești exact ca ei, zice arătând cu bărbia în direcția tatei. Tu cu mâncarea ta coreeană, cu prietenii tăi coreeni, tu, care înveți la școală limba coreeană. Patetic! Nu te-ai prins, frățioare? Ești la fel ca toți ceilalți.

Stai așa. Poftim?

— Mă urăști pentru că am prieteni coreeni?

— Nu ești *decât* un coreean, mi-o trântește el. Noi nici măcar nu ne-am născut în țara aia blestemată.

Atunci pricep. Chiar pricep. Uneori mi-e greu să *fiu* în America. Uneori mă simt undeva la jumătatea drumului spre Lună, prins între ea și Pământ.

Îmi trece tot cheful de bătaie. Acum pur și simplu îl compătimeșc, iar asta-i exact lucrul cel mai rău pe care i-l pot face. Vede mila din ochii mei. Îl umple de furie. Mă înșfacă de guler.

— Du-te-n măta! Crezi că dacă ți-ai lăsat părul mare și îți place poezia trebuie să te trateze toată lumea diferit? Sau pentru că aduci încoace o negresă? Sau poate ar trebui să-i spun afro-americană, sau pur și simplu...

Nu-l las să continue ce are de spus. Credeam că va fi nevoie să mă pregătesc cumva, dar nu-i nevoie.

Îl pocnesc fix în fața lui de rahat.

Pumnul îl nimerește în frunte, lângă ochi, așa că încheieturile degetelor mele lovesc mai mult os. Mă doare mai tare decât ar fi normal să mă doară, ținând cont că s-ar zice că eu aplic bătaia. El se duce în spate împleticindu-se, dar nu cade lat, așa ca-n filme.

Sincer, asta mă dezamăgește. Expresia de pe fața lui merită, totuși, toate oasele mele rupte. E clar că l-am făcut să sufere. Vreau să spun că i-am provocat durere fizică, așa cum intenționez. Am vrut să știe că eu, frățiorul lui, pot să și dau, nu numai să încasez. Acum știe că-i pot face rău și că n-am de gând să-i mai înghit mizeriile.

Dar n-am făcut, totuși, destul prăpăd. Văd cum i se schimbă expresia din durere în surpriză, și apoi în furie. Se apropie de mine cu cei cinci centimetri și cele zece kilograme de mușchi în plus.

Întâi mă pocnește în burtă. Jur că îi simt pumnul trecându-mi prin stomac și ieșindu-mi prin șira spinării. Mă îndoi de mijloc și mă gândesc că poate o să rămân în poziția

asta, dar el are altă părere. Mă apucă de guler. Încerc să-mi feresc fața cu mâinile, știu că acolo țintește, dar lovitura încasată în stomac îmi încetinește mișcările.

Pumnul mă nimerește într-unul dintre colțurile gurii. Buzele mi se zdrelesc pe dinăuntru, lovite de dinți. Crapă și pe dinafară, pentru că ticălosul m-a lovit purtând un inel uriaș al nu știu cărei societăți secrete de cretini. O să-mi rămână semn (poate pe vecie).

Încă îmi ține gulerul în pumn, gata să-mi mai ardă una, dar de data asta sunt pregătit. Îmi apăr fața cu mâinile și îi trag una în boașe cu genunchiul – tare, dar nu așa de tare încât să-l împiedic să aibă mai târziu niște progenituri drăcești.

Așa sunt eu, de treabă.

Cade pe podea, îmbrățișându-și bijuteriile de familie pe care tare le-ar dori să nu fie coreene, iar eu mă țin de falcă, încercând să-mi dau seama dacă mai am toți dinții; atunci vine tata.

— *Museun iriya?* zice el.

Adică, în traducere liberă, „CE SE ÎNTÂMPLĂ AICI?”

natasha

Avocatul Fitzgerald ține degetele împreunate și ochii fixați asupra mea. Se apleacă ușurel în față. Nu-mi dau seama dacă mă ascultă, sau doar vrea să pară că ascultă.

Câte povești ca a mea o fi auzit de-a lungul anilor? Sunt surprinsă că nu-mi cere să mă rezum la esențial. Termin prin a-i povesti tot ce s-a petrecut în noaptea cu pricina:

Actorii au ieșit la rampă de trei ori. Ar fi ieșit și a patra oară, dacă publicul n-ar fi început să plece.

Peter și cu mine am rămas pe locurile noastre, așteptându-l pe tata să vină după noi. Am așteptat treizeci de minute până să apară. A ieșit de după cortina groasă, roșie, și s-a dus în mijlocul scenei. A stat acolo un minut întreg, uitându-se pur și simplu la sala de-acum goală.

Eu nu cred în suflete, dar avea sufletul pe chip. Nu-l văzusem niciodată mai fericit. Sunt sigură că nu va mai fi niciodată la fel de fericit.

Peter a rupt vraja, pentru că eu nu eram în stare.

— Ești gata, tată? a strigat el.

Tata s-a uitat în jos spre noi cu ochii lui pierduți. Când ne privește așa, nu știu dacă el este absent, sau noi.

Peter a început să se agite, cum face întotdeauna când îl vede pe tata astfel.

— Tată? Ești gata, omule?

În cele din urmă, când a vorbit, tata nu avea urmă de accent sau de pronunție jamaicană. Vorbea ca un străin.

— Copii, luați-o înainte. Ne vedem mai târziu.

Parcurs rapid restul poveștii. Tata și-a petrecut restul seriei bând cu noii lui prieteni actori. A băut prea mult. În drum spre casă, a dat cu mașina peste o mașină de poliție parcată. În beția lui, i-a spus polițistului toată povestea venirii noastre în America. Îmi imaginez că a fost un fel de monolog pentru un singur spectator. I-a spus polițistului că suntem imigranți fără forme legale și că America nu i-a acordat

niciodată o șansă corectă. Polițistul l-a arestat și a anunțat Serviciul pentru Controlul Imigrației și Normelor Vamale.

Avocatul Fitzgerald încruntă din sprâncene.

— De ce să fi făcut tatăl tău asta? întreabă el.

Este o întrebare căreia eu îi știu răspunsul.

samuel kingsley

Povestea unui tată

PERSONAJE:

Patricia Kingsley, 43 de ani

Samuel Kingsley, 45 de ani

ACTUL DOI

SCENA TREI

Interior de dormitor. Un pat matrimonial cu tăblie domină spațiul. Poate una sau două fotografii înrămate. Pe partea de pat a lui Samuel, podeaua este acoperită de cărți. În dreapta scenei vedem ieșirea spre hol. Fiica adolescentă a lui Samuel și a Patriciei trage cu urechea, dar nici Samuel, nici Patricia nu știu. Nu este clar dacă le-ar păsa, în caz că ar ști.

PATRICIA: Domnul să ne aibă în pază, Kingsley.

Stă pe marginea ei de pat. Are fața în palme, așadar vorbește înăbușit.

SAMUEL: Nu înseamnă nimic, frate. Ne luăm un avocat bun.

Samuel Kingsley e în picioare în partea lui de cameră. Stă adus de spate, cu fața în penumbră. Un spot luminează strălucitor foaia de hârtie pe care o ține în mână.

PATRICIA: Și cum plătim avocatul, Kingsley?

SAMUEL: Doamne, Patsy. Găsim noi cum, frate.

Patricia ridică fața din palme și se uită la soțul ei de parcă l-ar vedea pentru prima dată.

PATRICIA: Îți amintești ziua în care ne-am cunoscut?

Samuel mototolește încet hârtia din mână. Continuă să facă asta pe toată durata scenei.

PATRICIA: Nu-ți amintești, Kingsley? Cum ai intrat în magazin și pe urmă ai continuat să vii în fiecare zi? Ce caraghios erai! Într-o zi cumpărai un lucru și în ziua următoare îl returnai, până când m-ai biruit.

SAMUEL: Nu te-am biruit. Ți-am făcut curte.

PATRICIA: Îți amintești câte promisiuni mi-ai făcut, Kingsley?

SAMUEL: Patsy...

PATRICIA: Mi-ai spus că mi se vor îndeplini toate visurile. Că vom avea copii, bani și o casă mare. Mi-ai spus că fericirea mea e mai importantă decât fericirea ta. Îți amintești asta, Kingsley?

Se ridică din pat, iar reflectorul îi urmărește mișcarea.

SAMUEL: Patsy...

PATRICIA: Dă-mi voie să-ți spun ceva. Nu te-am crezut la început. Dar după o vreme m-ai făcut să-mi schimb gândul. Ești un actor bun, Kingsley, m-ai făcut să cred toate lucrurile frumoase pe care mi le-ai spus.

Hârtia din mâna lui Samuel este complet boțită acum. Lumina i se mută pe chip; nu mai are umerii aduși în față. Este furios.

SAMUEL: Știi ce m-am săturat să aud? M-am săturat să te aud vorbind de visurile tale. Cu ale mele cum rămâne? Dacă nu erați tu și copiii, acum aveam tot ce-mi doream. Te plângi de casă și de bucătărie și că ne mai trebuie o cameră. Dar eu? Eu n-am nimic din ce mi-am dorit. N-am apucat să-mi folosesc talentul dat de Dumnezeu. Regret ziua când am intrat în magazinul ăla. Dacă nu erați tu și copiii, viața mea ar fi fost mai bună. Aș fi făcut lucrul pentru care m-a lăsat Dumnezeu pe lumea asta. Nu vreau să mai aud nimic despre visurile tale. Nu înseamnă nimic pe lângă ale mele.

natasha

Partea asta nu i-o spun avocatului Fitzgerald – că regretul cel mai mare al tatei îl reprezintă soția și copiii lui, pentru că au stat în calea vieții pe care și-o visa.

Îi spun, în schimb:

— La câteva săptămâni după arestarea lui, am primit ordin să ne prezentăm la Departamentul Securității Naționale.

Se uită peste unul dintre formularele pe care le-am completat mai devreme pentru asistenta judiciară și scoate un carnet galben din sertarul biroului.

— Și pe urmă ați fost la audierea preliminară. Ați avut un avocat cu voi?

— S-au dus numai părinții mei, îi spun. Și n-au avut avocat.

Mama și cu mine am vorbit o grămadă înainte de întâlnire. Trebuia să angajăm un avocat pe care nu ni-l permiteam, sau să așteptăm să vedem cum decurge audierea? Citisem pe Internet că nu prea ai nevoie de avocat la prima întâlnire. În momentul acela, tata continua să insiste că totul urma să se rezolve de la sine în mod miraculos. Nu știu. Poate am vrut să credem că era adevărat.

Avocatul Fitzgerald clatină din cap și notează ceva în carnet.

— Iar la audiere, judecătorul le-a spus că pot accepta repatrierea voluntară sau pot face cerere pentru anularea deportării.

Se uită iar la formulare.

— Fratele tău mai mic e cetățean american?

— Da, zic, și îl urmăresc notând și asta. Peter s-a născut la aproape exact nouă luni după ce ne-am mutat aici. Părinții mei încă mai erau fericiți unul cu altul, pe-atunci.

Tata nu a acceptat la audiere plecarea benevolă. În aceeași seară, eu și mama am căutat informații despre cererea de anulare a deportării. Ca să îndeplinim condițiile, tata trebuia

să fi locuit în Statele Unite cel puțin zece ani, să fi dat dovadă de un comportament exemplar și să poată face dovada că deportarea ar reprezenta o dificultate extremă pentru un soț, un părinte sau un copil care să fie cetățean al Statelor Unite. Ne-am gândit că cetățenia lui Peter urma să fie salvarea noastră. Am angajat cel mai ieftin avocat pe care l-am găsit și ne-am dus la audierea decizională înarmați cu noua noastră strategie. Dar se pare că e foarte dificil să dovedești „dificultatea extremă”. Întoarcerea în Jamaica nu pune în pericol viața lui Peter și nu-i pasă nimănui de pericolul psihologic al dezrădăcinării unui copil din mediul familiar, nici măcar lui Peter.

— Și la audierea decizională judecătorul a respins cazul, iar tatăl tău a acceptat repatrierea voluntară, zice pe un ton lipsit de inflexiuni avocatul Fitzgerald, ca și cum urmarea era inevitabilă.

Nu răspund cu voce tare, doar încuviințez din cap. Nu sunt sigură că aș putea vorbi fără să plâng. Simt cum îmi pierd orice speranță.

Am susținut că trebuia să contestăm decizia judecătorului, dar avocatul nostru ne-a sfătuit că mai bine nu. Nu aveam un caz solid și nici alte soluții. Ne-a propus să plecăm de bunăvoie ca să nu ne apară deportarea în cazier, în felul acesta puteam spera să ne întoarcem într-o zi.

Fitzgerald lasă jos stiloul și se reazemă de spătarul scaunului.

— De ce te-ai dus azi la Serviciul de Imigrări? Problema nu mai este de competența lor.

Trebuie să-mi înghit lacrimile adunate în gât, înainte să-i pot răspunde.

— N-am știut ce altceva să fac.

Adevărul este că deși nu cred în minuni, sperasem să se întâmple una.

Avocatul nu mai spune nimic multă vreme.

În cele din urmă nu mai pot suporta.

— Nu contează, zic. Știu că nu mai există nicio soluție. Nici măcar nu știu de ce am venit aici.

Dau să mă ridic, dar el îmi face semn să rămân pe loc. Își împreunează din nou degetele și se uită prin birou. Îi urmăresc privirea până la cutiile nedespachetate stivuite lângă perete chiar în dreapta lui. În spate, o scară se reazemă de o bibliotecă goală.

— Tocmai ne-am mutat, zice el. Constructorii ar fi trebuit să-și termine treaba acum mai multe săptămâni, dar știi cum e cu planurile astea.

Zâmbește și își atinge pansamentul de pe frunte.

— Vă simțiți bine, domnule Fitz...

— N-am nimic, zice el, frecându-se peste pansament.

Ia o fotografie înrămată de pe birou și se uită la ea.

— Țasta-i singurul lucru pe care l-am despacketat deocamdată.

Întoarce fotografia ca s-o pot vedea. Este el împreună cu soția și doi copii. Par fericiți.

Zâmbesc politicos.

O pune la loc și se uită la mine.

— Nu rămâi niciodată fără soluții, domnișoară Kingsley.

Durează o clipă până îmi dau seama că s-a întors la cazul meu. Mă aplec în față.

— Vreți să spuneți că puteți rezolva problema?

— Sunt unul dintre cei mai buni avocați care se ocupă de imigrări din oraș, zice el.

— Dar cum? îl întreb.

Pun palmele pe biroul lui și îmi apăs tare degetele de lemn.

— O să mă întâlnesc cu un judecător care mi-e prieten. El poate anula acordul de repatriere voluntară, așa că măcar nu veți pleca la noapte. Iar după aceea putem face recurs la Consiliul de Apeluri pentru Imigrare.

Se uită la ceas.

— Dă-mi câteva ore.

Deschid gura să-i cer informații mai multe și mai precise. Faptele concrete au darul să mă liniștească. Îmi vine iar în

minte poemul „*Speranța*” este *acel ceva cu pene*. Închid gura la loc. Este a doua oară azi când mă lipsesc de amănunte. Poate că n-am nevoie de ele. E nemaipomenit să pot lăsa pe altcineva să ia povara lor de pe umerii mei pentru ceva vreme.

„*Speranța*” este *acel ceva cu pene*. O simt fâlfâindu-mi în inimă.

daniel

Tata mă măsoară cu privirea din creștet până-n tălpi, iar eu mă simt ca un trântor de duzină, așa cum mă crede el dintotdeauna. Voi fi mereu pentru el cel de-al doilea fiu, indiferent ce-ar face Charlie. Arăt, cu siguranță, și mai rău decât arătam când am intrat aici. Nasturele de sus de la cămașă mi s-a rupt când m-a înșfăcat Charlie de guler. Am chiar și-o pată de sânge de la buza spartă. Sunt transpirat și părul mi se lipește de obraji. Material de Yale de cea mai bună calitate, ce mai!

— Ia-ți niște gheață să-ți pui pe buză și treci imediat înapoi, îmi poruncește el.

Urmează Charlie.

— Ai dat în fratele tău mai mic? Asta ai învățat de la America? Să-ți lovești familia?

Aproape că-mi vine să rămân și să ascult unde duce discursul lui, dar buza mea umflată se umflă și mai tare. Mă duc în camera din spate, iau o cutie de Coca-Cola și mi-o țin apăsată pe buză.

Nu mi-a plăcut niciodată încăperea asta. Este prea mică și mereu înțesată de cutii golite doar pe jumătate. Nu-i niciun scaun aici, așa că mă așez pe jos cu spatele rezemat de ușă, ca să nu poată intra nimeni. Am nevoie de cinci minute pauză ca să-mi pot relua viața.

Buza îmi pulsează în ritmul inimii. Mă întreb dacă am nevoie de copci. Apăs cutia rece și mai tare și aștept să simt (sau să nu simt) cum amorțește.

Iată cu ce m-am ales lăsându-mă în voia sorții – bătut, fără prietenă și fără viitor. Oare de ce mi-am amânat interviul? Sau, și mai rău, de ce am lăsat-o pe Natasha să plece?

Poate că avea dreptate. Nu fac decât să caut pe cineva care să mă salveze. Caut pe cineva care să mă scoată de pe direcția pe care a apucat-o viața mea, pentru că nu știu cum s-o fac singur. Caut să fiu copleșit de *dragoste* și *așa-i sortit*

să fie și *destin* ca să nu-mi asum eu deciziile legate de viitor. N-o să-mi sfidez eu părinții. Soarta o să fie responsabilă.

Doza de cola își face treaba. Deja nu-mi mai simt buza. Bine că Natasha nu-i aici, pentru că nu mai sunt în stare să sărut pe nimeni, cel puțin azi. Iar cu ea, ziua de mâine nu există.

Nu că m-ar mai fi lăsat s-o sărut vreodată.

De cealaltă parte a ușii, tata îmi poruncește să ies de acolo. Pun cutia de suc înapoi în frigider și îmi bag cămașa în pantaloni.

Deschid ușa și îl găsesc stând acolo singur. Se apleacă spre mine.

— Am o întrebare pentru tine, zice el. De ce crezi că contează ce vrei tu?

Tonul pe care întreabă e de parcă ar fi tulburat de emoție la modul cel mai sincer. Ce înseamnă *doresc* și *vreau* despre care vorbesc eu? Înțelesul cuvintelor îl nedumerește.

— Cui îi pasă *ce vrei* tu? Nu contează decât ce este bine pentru tine. Mama ta și cu mine ne gândim *numai* la ce este bine pentru tine. Te duci la școală, te faci doctor, reușești în viață. Și atunci nu trebuie să muncești niciodată într-un magazin ca ăsta. Ai bani, ești respectat și pe urmă vor veni toate lucrurile pe care le vrei. Găsești o fată bună, ai copii și trăiești Visul American. De ce să-ți ratezi viitorul pentru lucruri trecătoare pe care ți le dorești acum?

Este cel mai lung discurs pe care mi l-a ținut vreodată tata. Nici măcar nu e furios. Vorbește ca și cum ar încerca să mă învețe ceva fundamental. Unu și cu unu fac doi, fiule.

Voiam să am o astfel de discuție cu el încă de când a cumpărat culorile în ulei pentru *omma*. Voiam să aflu de ce vrea pentru noi lucrurile pe care le vrea. De ce sunt atât de importante pentru el. Vreau să-l întreb dacă crede că viața ar fi fost mai bună pentru *omma* dacă ar fi continuat să picteze. Vreau să știu dacă îi pare rău că ea a renunțat la pictură pentru el și pentru noi.

Poate că acest moment dintre mine și tata reprezintă scopul zilei de azi. Poate că reușesc să încep să-l înțeleg. Poate că începe și el să mă înțeleagă pe mine.

— *Appa...* încep eu, dar el ridică mâna cerându-mi să tac și rămâne cu ea ridicată.

Aerul din jurul nostru este nemișcat și metalic. Se uită la mine, prin mine și dincolo de mine la un alt timp.

— Nu, zice el. Lasă-mă să termin. Poate că am făcut să vă fie vouă, băieților, prea ușor. Poate că este vina mea. Nu vă cunoașteți istoria. Nu știți ce înseamnă sărăcia. Eu nu vă spun pentru că mi se pare mai bine așa. Mai bine să nu știți. Poate că greșesc.

Sunt foarte aproape. Sunt pe punctul să-l cunosc. Suntem pe punctul să ne cunoaștem unul pe celălalt.

Am de gând să-i spun că eu nu vreau lucrurile pe care le dorește el pentru mine. Am de gând să-i spun că mă voi descurca oricum.

— *Appa...* încep eu din nou, dar iar ridică mâna.

Sunt redus la tăcere din nou. El știe ce-am de gând să spun și nu vrea să audă.

Tata este croit de amintirea unor lucruri pe care eu nu le voi cunoaște niciodată.

— Destul. Dacă nu te duci la Yale să te faci doctor, îți cauți de lucru și-ți plătești singur facultatea.

Se întoarce în camera din față, în magazin.

Recunosc că mi se pare cumva reconfortant să mi se expună totul atât de direct. Cu viitor sau Fără viitor.

Haina mea de costum încă zace mototolită la ușă. O adun de pe jos și mă îmbrac. Reverul aproape că acoperă pata de sânge.

Mă uit după Charlie, dar nu-l văd nicăieri.

Mă duc spre ușă. Tata e în spatele casei de marcat, se uită în gol. Când sunt gata să plec, mai spune un ultim lucru, cel pe care tot aștepta să-l spună.

— Am văzut cum te uitai la fata aia, zice el. Asta nu se poate.

— Cred că te înșeli, zic eu.

— Nu contează ce crezi tu. Faci cum se cuvine.

Ne privim în ochi și rămânem așa. Faptul că se uită în ochii mei îmi arată că nu știe sigur ce am de gând să fac.

Nici eu nu sunt.

dae hyun bae

Povestea unui tată

Dae Hyun Bae deschide și închide sertarul casei de marcat. Îl deschide și îl închide iar. Poate că într-adevăr el este de vină că fii săi sunt așa cum sunt. Nu le-a spus nimic despre trecutul lui. N-a făcut-o pentru că este un tată care-și iubește fiii nespun de mult, iar asta a fost modul lui de a-i proteja. El se gândește la sărăcie ca la o boală contagioasă, nu vrea ca băieții să afle de ea și cu atât mai puțin să se molipsească.

Deschide casa și adună bancnotele mari în borseta cu încasări. Charlie și Daniel cred că banii n-au legătură cu fericirea. Nu știu ce înseamnă să fii sărac. Nu știu că sărăcia este un cuțit tăios care cioplește din tine. Nu știu ce-i face sărăcia unui corp. Ce-i face unei minți.

Când Dae Hyun avea treisprezece ani și încă trăia în Coreea de Sud, tatăl lui a început să-l pregătească să preia mica afacere cu pescuit de crabii a familiei. Aproape toată copilăria lui, Dae Hyun n-a avut niciodată vreo îndoială că el se va ocupa în cele din urmă de afacere. Era cel mai mare dintre cei trei fii. Acela era locul lui. Familia înseamnă destin.

Încă își amintește ziua în care în mintea lui a încolțit scânteia unei mici revolte. Tata îl luase pentru prima dată pe barca de pescuit. Lui Dae Hyun nu i-a plăcut deloc. Prinși în coșurile de sârmă, crabii se strâneau într-o coloană furibundă și contorsionată a suferinței. Se zbăteau și își croiau drum cu cleștii unul deasupra altuia, încercând să ajungă în vârf și să scape.

Chiar și-acum încă îi mai revine pe neașteptate amintirea acelei prime zile. Dae Hyun își dorește s-o fi putut uita. Și-a imaginat că venirea în America ar putea-o șterge. Dar amintirea revine mereu. Crabii aceia nu se dădeau bătuți

- NICOLA YOON -

niciodată. Luptau până mureau. Ar fi făcut orice să scape de-acolo.

natasha

Mi-e greu să-mi dau seama ce să simt acum. Nu mă încred cu adevărat în ce s-a întâmplat, sau poate că n-am avut destul timp să reflectez.

Îmi verific telefonul. Bev mi-a scris până la urmă. Îi place, îi place, îi place enorm la Berkeley. Spune că destinul ei e să meargă acolo. Iar băieții din California sunt drăguți în alt fel decât cei de la New York. În ultimul mesaj mă întreabă ce fac eu, urmat de un șir de inimi frânte. Mă hotărâsc s-o sun și să-i povestesc ce mi-a spus avocatul Fitzgerald, dar ea nu răspunde.

sună-mă, îi scriu.

Împing ușa rotativă și ies în curte, apoi mă opresc pur și simplu. O mână de oameni își iau prânzul pe băncile de lângă fântână. Diverse grupuri de persoane îmbrăcate în costum intră și ies din clădire în pas alert. Un șir de limuzine negre așteaptă lângă trotuar, în timp ce șoferii fumează și pălăvrăgesc unii cu alții.

Cum poate fi asta aceeași zi? Cum își pot vedea toți acești oameni de viețile lor, ignorând cu desăvârșire ce se întâmplă cu a mea? Uneori, universul ți se zguduie atât de tare, încât îți imaginezi cu greu că nu simte toată lumea asta.

Așa a fost când am primit notificarea de deportare. Și tot așa m-am simțit când mi-am dat seama că Rob mă înșela.

Scot iarăși telefonul și caut numărul lui Rob, apoi îmi amintesc că l-am șters. Dar mintea mea reține numerele, deci îl formează din memorie. Nu-mi dau seama de ce-l sun până ce nu mă trezesc cu el la telefon.

— Heeeei, Nat, lălăie el.

N-are nici măcar eleganța să se prefacă surprins.

— Nu mă cheamă Nat, zic eu.

Acum, că vorbim, nu mai sunt sigură că vreau să vorbesc cu el.

— Nu-i deloc ca lumea ce-ați făcut azi tu și tipul tău cel nou.

Vorbește cu glas profund, rar și lenevos, la fel ca de obicei. Ciudat cum lucruri care ți se păreau cândva fermecătoare pot deveni anoste și iritante. Credem că dorim să ne petrecem tot timpul din lume cu oamenii pe care-i iubim, dar poate că avem nevoie de exact opusul. Un timp limitat, ca să rămânem în continuare cu impresia că cealaltă persoană e interesantă. Poate că nu avem nevoie de actul doi și trei. Poate că dragostei îi priește cel mai bine primul act.

Nu-i bag în seamă bombăneala și trec peste impulsul de a puncta că *el* era cel care fura din magazin și prin urmare *el* nu era „ca lumea”.

— Vreau să te întreb ceva, zic.

— Dă-i drumul, zice el.

— De ce m-ai înșelat?

Ceva cade pe jos acolo la el și începe să bâiguie trei răspunsuri diferite.

— Liniștește-te, îi spun. Nu te-am sunat să mă cert cu tine și în niciun caz nu vreau să fim iarăși împreună. Vreau numai să știu. De ce nu te-ai despărțit de mine pur și simplu? De ce m-ai înșelat?

— Nu știu, zice el, reușind să nu se poticnească la două cuvinte simple.

— Haide, insist eu. Trebuie să existe un motiv.

Tace și se gândește.

— Chiar nu știu.

Nu spun nimic.

— Tu ești grozavă, zice el. Și Kelly e grozavă. N-am vrut să suferi și n-am vrut să sufere nici ea.

Pare sincer, iar eu nu știu ce să fac cu răspunsul lui.

— Dar probabil că ea ți-a plăcut mai mult, din moment ce m-ai înșelat, nu-i așa?

— Nu. Vă voiam pe amândouă.

— Așa simplu? îl întreb. N-ai vrut să alegi?

— Așa simplu, zice el, ca și cum ar fi suficient.

Răspunsul ăsta e atât de jalnic, atât de incredibil de nesatisfăcător, încât îmi vine să-i închid telefonul. Daniel n-ar simți niciodată așa. Inima lui alege.

— Încă o întrebare. Crezi în dragostea adevărată și așa mai departe?

— Nu. Mă cunoști prea bine. Și nici tu nu crezi, îmi amintește el.

Nu cred?

— Bine. Mulțumesc.

Sunt gata să închid, dar mă oprește.

— Pot măcar să-ți spun că-mi pare rău? întreabă el.

— Dă-i drumul.

— Îmi pare rău.

— Bine, zic eu. Să n-o înșeli și pe Kelly.

— Nu, zice el, și cred că vorbește serios.

Mi-aș putea suna părinții ca să le spun despre avocatul Fitzgerald, dar nu-mi vine să vorbesc cu ei chiar acum. Daniel. Pe el trebuie să-l găsesc și să-i spun.

Rob spune că nu cred în dragostea adevărată. Și are dreptate. Nu cred.

Dar s-ar putea să vreau să cred.

daniel

Ies de la noi din magazin. O violonistă stă în picioare pe o ladă de plastic în fața magazinului de alături. Este palidă, costelivă și zdrențăroasă într-un mod poetic, de parcă ar fi ieșit din *David Copperfield*. Spre deosebire de ea, vioara e imaculată. O ascult câteva secunde, dar nu-mi dau seama dacă-i bună de ceva. Știu că există un mod obiectiv de a judeca astfel de lucruri. Oare cântă toate notele în mod corect și în armonie?

Dar mai există un mod de a judeca: muzica pe care o cântă aici și acum contează pentru cineva?

Hotărâsc că pentru mine contează. Dau fuga până la ea și îi las un dolar în pălărie. Are o pancartă alături, pe care n-o citesc. Nu vreau cu adevărat să-i știu povestea. Vreau doar muzica și clipa.

Tata a spus că Natasha și cu mine nu vom putea fi niciodată împreună. Poate are dreptate, dar nu din motivele pe care le crede el. Ce idiot am fost! Ar trebui să fiu cu ea în clipa asta, chiar dacă nu avem decât ziua de azi. Mai ales dacă avem numai ziua de azi.

Trăim în epoca telefoanelor mobile, dar eu nu am numărul ei. Nu-i știu nici măcar numele de familie. Tastez pe Google ca un idiot „Natasha Facebook New York City” și îmi apar 5.780.000 de rezultate. Apăs pe vreo sută dintre link-uri și, cu toate că Natashele sunt adorabile majoritatea, niciuna dintre ele nu-i Natasha *mea*. Cine ar fi crezut că numele ei e atât de răspândit?

Este ora patru și un sfert după-amiaza și străzile încep să se umple iar de navetiști care se îndreaptă către stațiile de metrou. Arată, ca și mine, destul de ponosiți. Alerg pe lângă bordură ca să nu mă poată încetini pietonii.

Nu am niciun plan în afară de faptul că vreau s-o găsesc iar. Singurul lucru de făcut este să mă duc în ultimul loc știut – cabinetul avocatului de pe Strada 52 – și să sper că Soarta e de partea mea și ea e încă acolo.

natasha

O pereche, amândoi cu creste de un albastru intens, se ceartă în fața intrării de metrou de pe Strada 52. Fac chestia aia cu răstit în șoaptă pe care o practică perechile când se ceartă în public. Nu aud ce spun, dar gesturile lor sunt elocvente. Ea este indignată din cauza lui. El este exasperat din cauza ei. Se vede clar că nu sunt la începutul relației. Par amândoi sătui de ea. Le vezi lunga istorie numai după cum se uită unul la celălalt. Să fie asta ultima lor ceartă? Să fie cea care pune capăt la tot?

Mă întorc și îi privesc după ce trec. Cândva, demult, sigur au fost îndrăgostiți. Poate că mai sunt încă, dar nu se vede când te uiți la ei.

daniel

Cobor în stație și mă rog zeilor metroului (da, sunt mai mulți), ca drumul cu trenul să fie ferit de pene de curent și de mecanici cu viziuni religioase.

Dacă ajung prea târziu? Dacă a plecat deja? Dacă faptul că m-am oprit să-i dau un dolar violonistei a stârnit un lanț de evenimente care mă vor face să n-o mai găsesc?

Oprim în stație. Pe partea cealaltă a peronului, trenul dinspre sud oprește în același timp. Ușile noastre se închid, dar trenul nu se clintește.

Pe peron apare un grup de vreo douăzeci de oameni îmbrăcați în costume mulate viu colorate. Arată ca niște păsări tropicale pe fundalul cenușiului metroului. Se aliniază și înlemnesc așa, așteptând un semnal.

Este un flashmob. Trenul de pe cealaltă parte a peronului nu se mișcă nici el. Unul dintre dansatori, un tip în costum albastru electric impresionant de dotat, apasă pe butonul de pornire al unui casetofon.

La început, totul pare cam haotic, fiecare dansează în legea lui, dar pe urmă îmi dau seama că sunt decalați cu numai câteva secunde unii de alții. Parcă ar cânta în canon, numai că ei dansează. Încep cu mișcări de balet, apoi trec la disco și pe urmă la breakdance, până să intervină poliția de la metrou. Dansatorii se împrăstie și ceilalți pasageri aplaudă frenetic.

Pornim, dar acum atmosfera din tren s-a schimbat complet. Oamenii își zâmbesc și vorbesc despre ce grozav a fost.

Durează cel puțin treizeci de secunde până să-și reia fiecare masca de apărare care spune sunt-într-un-tren-plin-de-străini. Mă întreb dacă asta a fost intenția dansatorilor – să ne facă pe toți să ne interconectăm pentru o clipă.

natasha

Stau cu spatele la peron, așa că nu văd cum începe. Îmi dau seama că se petrece ceva neobișnuit numai pentru că tot vagonul pare să se uite undeva în spatele meu. Mă întorc și văd că pe peron e un flashmob. Toți dansatorii poartă haine viu colorate și dansează disco.

„Numai în New York se poate”, mă gândesc eu și scot telefonul să fac câteva fotografii. Ceilalți călători aplaudă și ovaționează. Un tip începe să se miște și el în legea lui.

Dansul nu durează mult pentru că intervin polițiștii de la metrou. Se aud câteva huiduieli, înainte ca pasagerii să redevină nerăbdători să se pună trenul în mișcare.

În mod normal, m-aș fi întrebat ce urmăreau oamenii ăia. Nu aveau slujbe sau ceva mai bun de făcut? Dacă ar fi Daniel aici, ar zice că poate asta era treaba lor. Poate că dansatorii urmăreau să aducă puțină uimire în viețile noastre. Nu-i ăsta un scop la fel de valabil ca oricare altul?

daniel

Țâșnesc afară din stația de pe Strada 52 și aproape că mă izbesc de o pereche care se sărută ca și cum nu le-ar păsa de nimeni. Ar fi greu să nu-i observi, chiar dacă n-ar avea părul albastru, pentru că sunt practic sudați unul de celălalt din creștet până-n tălpi. Le trebuie o cameră, și încă imediat. Pe bune. Parcă ar urma să și-o tragă de urgență chiar aici pe trotuar. Fiecare ține strâns fundul celuilalt. Strânsoare reciprocă de fese.

Un bărbat cu față ascuțită țățâie dezaprobat din buze trecând pe lângă ei. Un băiețel îi privește cu gura căscată. Tatăl lui îi acoperă ochii.

Să-i văd mă face incredibil de fericit. Cred că clișeul este adevărat. Oamenii îndrăgostiți vor ca toată lumea să fie îndrăgostită. Sper ca relația celor doi să dureze o veșnicie.

natasha

O iau la dreapta pe bulevardul Martin Luther King și mă îndrept spre magazinul lui Daniel. La ușa prăvăliei vecine, o fată stă pe o ladă de plastic și cântă la vioară. E albă și are părul lung și negru nespălat de multă vreme. Are o față incredibil de slabă – nu pentru că așa-i la modă, ci slabă de foame. Este o apariție atât de tristă și de ciudată, încât trebuie să mă opresc.

Pe cartonul de lângă pălăria ei scrie VĂ ROG SĂ MĂ AJUTAȚI. AM NEVOIE DE \$\$\$ SĂ-MI RECUPEREZ VIOARA DE LA CĂMĂTARI. O săgeată groasă de pe pancartă arată spre magazinul de amanet. Nu-mi pot imagina cum a adus-o viața în acest loc, dar scot un dolar și i-l arunc în pălărie, ridicându-i totalul cumulat la doi dolari.

Ușa amanetului se deschide și un tip uriaș alb într-un trening alb iese și vine spre noi. E tot numai fălci și încruntături.

— Gata, ți-a expirat timpul, zice el, întinzând spre ea o mână enormă.

Fata se oprește imediat din cântat și sare jos de pe ladă. Adună banii din pălărie și i-i dă lui. Îi dă chiar și pălăria.

Bărbatul în trening bagă banii în buzunar și pune pălăria pe cap.

— Cât a mai rămas? întreabă ea.

El scoate din buzunar un carnețel și un creion și scrie ceva.

— O sută cincizeci și unu și douăzeci și trei de cenți.

Pocnește din degete spre vioară.

Ea strânge vioara la piept înainte să se despartă de ea.

— Mă întorc mâine. Promiți să n-o vinzi? întreabă ea.

El mormăie un fel de aprobare.

— Dacă apari, n-o vând, consimte el.

— Promit să fiu aici, zice ea.

— Promisiunile nu fac doi bani, zice el și pleacă.

- NICOLA YOON -

Fata se uită la fațada prăvăliei multă vreme. Nu-mi pot da seama după chipul ei dacă e de acord cu el sau nu.

daniel

Chiar dacă Natasha ar mai fi încă aici, n-aș ști unde să mă duc în monstruoșitatea asta de clădire din sticlă. Mă uit la tabelul cu firmele, încercând să ghicesc unde s-ar fi putut duce. Știu că trebuia să se întâlnească cu un avocat, dar lista nu este foarte clară. Nu scrie pe ea, de exemplu, „Avocatul Cutare, expert în problemele imigrării fetelor jamaicane de șaptesprezece ani pe care le cheamă Natasha.” Mă tot frământ, dar nu-mi vine nicio idee.

Scot telefonul să mă uit la ceas. Mai am doar o oră și-un pic până la întâlnirea cu Destinul. Îmi trece prin minte că ar trebui să verific adresa pe care mi-a dat-o recepționera mai devreme. Dacă-i prea departe, am scuza perfectă să mă fofilez.

Dar după Google Maps, sunt deja la locul potrivit. Ori Google trece printr-o criză existențială, ori eu. Verific adresa și pe urmă mă uit din nou la tabelul din hol.

Iaca poznă! Interviuul meu urmează să aibă loc chiar în clădirea asta.

Sunt deja acolo unde trebuia să fiu.

natasha

Împing ușa și clopoțelul sună vesel și optimist. Eu nu sunt la fel de optimistă în legătură cu ce șanse am aici. Dar sunt datoare să încerc.

Mă aștept să-l văd pe tatăl lui Daniel în spatele tejghelei, dar în locul lui stă Charlie. Tastează ceva pe telefon și abia dacă ridică privirea. Mă întreb cu cine aș avea mai mult noroc – cu Charlie, sau cu tatăl lui? N-am de ales, însă, pentru că tatăl nu se vede nicăieri.

Mă apropiu de tejghea.

— Salut, zic eu.

El continuă să mai scrie câteva secunde, înainte să pună telefonul pe tejghea. Probabil că nu-i modul cel mai potrivit să întâmpini un potențial client.

— Cu ce pot să te-ajut? mă întreabă, când ridică în sfârșit privirea.

Văd cu uimire că are un ochi roșu și umflat. Măine dimineață va avea acolo o vânătaie neagră-albăstruie. Ridică mâna și își atinge ochiul jenat. Are și încheieturile degetelor zdrelite.

Îi ia o secundă să mă recunoască.

— Stai puțin. Tu nu ești iubițica lui Daniel?

Cred că-și exersează în oglindă rânjetul disprețuitor. E ceva ce-i iese de minune.

— Ba da, zic eu.

Se uită în spatele meu, căutându-l pe Daniel.

— Unde-i căcănarul?

— Nu știu. Speram să... încep eu.

Mă întrerupe zâmbindu-mi încet din ce în ce mai larg. Cred că încearcă să fie sexy. Îmi dau seama că ar putea funcționa, dacă nu-l cunoști deloc. Dar eu îl cunosc cât de cât, iar zâmbetul ăsta mă face să-mi vină să-l pocnesc și-n celălalt ochi.

— Te-ai întors pentru fratele mai bun, înțeleg.

Îmi face cu ochiul suferind și pe urmă se strâmbă de durere.

Fapt observabil: Eu nu cred în karma. Dar s-ar putea să încep s-o fac.

— Ai numărul lui de mobil? întreb.

Se reazemă de spătarul scaunului și ia telefonul de pe tejghea.

— Voi doi v-ați certat sau ceva?

Oricât de mult aș vrea să nu-i spun nimic, sunt nevoită să păstrez o atmosferă cordială.

— Ceva de genu', zic. Îl ai?

Își tot învârte telefonul și zice:

— Ai un fetiș pentru băieții coreeni sau care-i treaba?

Rânjește mulțumit, dar mă urmărește foarte atent.

Inițial cred că doar mă întărâtă – dar îmi dau seama că m-a întrebat serios. Îl interesează răspunsul meu. Nici nu sunt sigură dacă știe cât de mult îl interesează.

— De ce trebuie să fie un fetiș? întreb. De ce nu se poate ca fratele tău să-mi placă pur și simplu?

Râde batjocoritor.

— Te rog. Ce-ar putea să-ți placă? Pe tipii ca el îi cumperi la grămadă.

În acel moment îmi dau seama care-i problema lui Charlie cu Daniel. Urăște faptul că Daniel nu se urăște. Cu toate incertitudinile lui, Daniel se simte mai bine în propria piele decât se va simți vreodată Charlie.

Îmi pare rău pentru el, dar nu las să se vadă.

— Te rog să mă ajuti.

— Spune-mi de ce-aș face-o.

Nu mai zâmbește, nu mai rânjește, nu mai râde superior. El are puterea și o știm amândoi. Nu-l cunosc destul de bine ca să pot face apel la ce e bun în el. Nici măcar nu sunt sigură dacă are ceva bun în el.

— Gândește-te cât de multe neazuri o să-i aduc fratelui tău, zic eu. S-a îndrăgostit de mine. Nu va renunța la mine

indiferent ce-ar spune sau ar face părinții tăi. Vei putea să te relaxezi și să te bucuri de spectacol.

Dă capul pe spate și râde. Chiar nu-i deloc un om bun. Adică, poate are totuși niște părți bune. Cred că majoritatea oamenilor au. Sunt sigură că există motive întemeiate pentru care este Charlie așa cum este, dar apoi decid că motivele nu contează.

Unii oameni există în viața ta ca s-o facă mai bună. Alți oameni există ca s-o facă mai rea.

Și totuși, face un lucru bun pentru fratele lui: îmi dă numărul de telefon.

daniel

Îmi sună telefonul și e cât pe ce să-mi alunece din mână, de parcă ar avea un drac în el. Nu recunosc numărul, dar răspund totuși.

— Alo?

— Daniel?

— Natasha? Întreb, deși știu că-i ea.

— Da, eu sunt. Vocea ei zâmbeste. Fratele tău mi-a dat numărul.

Acum încep să bănuiesc că-i o farsă de-a fratelui meu. Nici vorbă să fi făcut el așa ceva.

— Cine-i la telefon? vreau eu să știu.

— Daniel, eu sunt. Chiar eu.

— Ți-a dat el numărul meu?

— Poate că nu-i așa câinos, până la urmă, zice ea.

— Ei, nu, îi răspund și râdem amândoi.

Am găsit-o.

De fapt, ea m-a găsit pe mine.

Nu-mi vine să cred.

— Unde ești?

— Tocmai am plecat de la magazinul vostru. Tu unde ești?

— Sunt la clădirea cu biroul avocatului tău.

— Poftim? De ce?

— Este singurul loc unde m-am putut gândi că te-aș găsi.

— Mă căutai?

Vocea îi sună timid.

— Mă ierți c-am fost un ticălos mai devreme.

— Nu contează. Trebuia să-ți fi spus.

— Nu era treaba mea.

— Ba era, zice ea.

Nu sunt cele două cuvinte pe care îmi doresc să le aud de la ea, dar sunt al naibii de aproape.

natasha

Stă pe una dintre băncile din fața fântânii și scrie în carnet. Știam că mă voi bucura să-l văd, dar nu mă așteptam chiar să devin zglobie. Mă stăpânesc să ȝopăi și să bat din palme, ba poate chiar să fac o piruetă.

Zglobie.

Nu-mi stă în fire.

Așa că n-o arăt.

Dar zâmbetul de pe fața mea poate fi măsurat în kilometri, nu în centimetri.

Mă strecor pe bancă și îl lovesc cu umărul. El își duce carnetul la față și-și acoperă gura, apoi se întoarce spre mine. Are ochii mari și jucăuși. Nu știu să fi fost cineva vreodată mai fericit să mă vadă cum este Daniel acum.

— Salut, zice el din spatele carnetului.

Mă întind să dau carnetul deoparte, dar el se trage înapoi și se ferește.

— Care-i treaba? întreb eu.

— S-ar putea să mă fi băgat într-o mică bătaie, zice el.

— Te-ai băgat într-o mică bătaie iar acum eu nu mai pot să-ți văd fața?

— Am vrut să te avertizez mai întâi.

Mă întind din nou. De data asta mă lasă să trag carnetul în jos. Partea dreaptă a buzei e umflată și vânătă. Arată ca după un meci de box.

— Te-ai bătut cu fratele tău, zic eu, făcând legătura.

— El a început.

Chipul îi rămâne neutru; își înăbușă sentimentele din grijă față de mine.

— Nu credeam că poeții se bat.

— Glumești? Suntem cei mai răi.

Îmi zâmbește, dar apoi se strâmbă de durere.

— Sunt bine, zice el, uitându-se la mine. Arată mai rău decât e.

— De ce v-ați bătut? întreb.

— Nu contează.

— Ba contează...

— Ba nu.

Își ține buzele lipite și rigide. Orice s-o fi întâmplat, n-are de gând să-mi spună.

— A fost vorba despre mine? întreb, cu toate că știu răspunsul.

Dă din cap că da.

Mă hotărâsc să nu insist. Îmi ajunge să știu că el crede că merit să se bată pentru mine.

— Am fost destul de furioasă pe tine mai devreme, zic eu.

Trebuie s-o spun, înainte să mergem mai departe.

— Știu. Îmi pare rău. Pur și simplu nu mi-a venit să cred.

— Că nu ți-am spus? întreb.

— Nu. Că după toate câte au trebuit să se întâmple ca să ne întâlnim azi, există și ceva care vrea să ne despartă.

— Ești incorigibil.

— Se poate, zice el.

Îmi las capul pe umărul lui și-i povestesc despre cum m-am dus la muzeu, despre Ahnighito și despre toate celelalte lucruri care au trebuit să se întâmple într-un anume fel ca să se formeze sistemul nostru solar, galaxia și universul. Îi spun că prin comparație, să te îndrăgostești pare doar un șir de coincidențe mărunte. El nu-i de acord, iar eu mă bucur. Mă întind din nou și îi ating buza. Îmi prinde mâna, își lasă fața în palma mea și o sărută drept în mijloc. N-am înțeles niciodată până acum expresia „există chimie între ei”. La urma-urmei, totul este chimie. Totul presupune combinație și reacție.

Atomii din corpul meu se aliniază cu atomii din corpul lui. În felul ăsta am știut și eu mai devreme că mai era încă în hol.

Îmi sărută din nou podul palmei, iar eu oftez. Atingerea lui înseamnă ordine și haos, ca și cum aș fi asamblată și dezasamblată în același timp.

— Ai spus că ai vești bune, zice el.

Citesc speranța pe chipul lui care n-ar ascunde nimic. Dacă nu s-ar fi rezolvat? Cum am fi supraviețuit să fim smulși unul de lângă celălalt? Pentru că acum mi se pare imposibil – să nu fim noi sortiți unul altuia? Dar apoi mă gândesc că am fi supraviețuit cumva. Despărțirea nu e ceva mortal.

Și totuși, sunt bucuroasă că nu e nevoie să aflăm cum ar fi fost.

— Avocatul e de părere că poate să rezolve problema. Crede că voi putea rămâne, zic eu.

— Cât de sigur e? întreabă el.

În mod surprinzător, se arată mai sceptic decât mine.

— Nu-ți face griji. Părea foarte sigur, zic eu și dau drumul lacrimilor de fericire.

De data asta nu mă jenez să plâng.

— Vezi? zice el. Suntem sortiți unul altuia. Hai să sărbătorim.

Mă trage mai aproape. Îi scot cravata peste cap și îmi trec degetele prin părul lui. El își îngroapă palmele în părul meu și se apleacă să mă sărute, dar îi pun un deget pe buze și îl opresc.

— Păstrează sărutul ăsta, zic.

Îmi trece prin minte că vreau să dau un telefon. E un impuls caraghios, dar Daniel aproape că mă face să cred în ce e scris să fie.

Tot acest șir de evenimente a început cu agenta de pază care m-a ținut în loc azi dimineață. Dacă nu mi-ar fi pipăit ea lucrurile, aș fi ajuns la timp. Și atunci n-ar mai fi existat nici Lester Barnes, nici avocatul Fitzgerald. Și nici Daniel.

Scormonesc în rucsac și scot cartea de vizită a lui Lester Barnes. Apelul e preluat direct de mesageria vocală. Las un mesaj dezlânat, mulțumindu-i că m-a ajutat și rugându-l să-i mulțumească și agentei de pază în locul meu.

— Are părul lung și castaniu, ochii triști și atinge obiectele tuturor, zic eu încercând s-o descriu. Chiar înainte să închid,

îmi amintesc numele ei: Cred că o cheamă Irene. Vă rog să-i transmiteți mulțumirile mele.

Daniel mă privește întrebător.

— Îți explic mai târziu, zic eu și mă cuibăresc din nou în brațele lui. Ne întoarcem la *norebang*? îl întreb, cu buzele lipite de ale lui.

Inima încearcă să-mi evadeze din piept.

— Nu, zice el. Am o idee mai bună.

daniel

— Vrei să știi ceva trăsnet? o întreb, conducând-o înapoi în clădire. Interviuul meu urmează să aibă loc tot aici.

— Nu se poate, zice ea și se oprește pentru o clipă din mers.

Zâmbesc larg, murind să știu cum se va împăca mintea ei științifică cu acest nivel nemaîntâlnit de coincidențe.

— Care erau șansele?

Ea râde.

— Te bucuri, nu?

— Vezi? Am avut dreptate toată ziua. Ne-a fost scris să ne întâlnim. Dacă nu ne întâlneam dimineață, poate că ne-am fi întâlnit acum.

Logica mea este cât se poate de ușor de combătut, dar ea nu mă combate. În loc de asta, își strecoară mâna în mâna mea și zâmbește. Se poate s-o fi convins deja să creadă în soartă.

Planul meu este să mergem pe acoperiș ca să ne putem săruta în voie. Semnăm la recepție că intrăm pentru întâlnirea mea. Paza ne conduce spre lifturi. Cel în care ne urcăm e probabil pentru vizitatori – oprește practic la fiecare etaj. Oameni în costum urcă și coboară din el, vorbind tare despre lucruri Foarte Importante. În ciuda celor spuse de Natasha mai devreme, n-aș putea lucra în veci într-o astfel de clădire. Ajungem în cele din urmă la ultimul etaj. Coborâm din lift, găsim casa scării și mai urcăm un etaj până la o ușă gri încuiată, pe care scrie ACCESUL PE ACOPERIȘ INTERZIS.

Refuz să cred. E clar că în spatele ușii se află acoperișul. Apăs pe clanță, sperând la o minune, dar ușa rămâne încuiată.

Îmi reazem fruntea de anunțul cu interdicția.

— Sesam, deschide-te! zic eu către ușă.

Ca prin minune, ușa se deschide.

— Ce naiba?

Dau împleticindu-mă în față peste același agent de pază din holul de la intrare. Spre deosebire de noi, probabil că a luat un lift expres.

— Voi, copii, n-aveți voie aici, mormăie el.

Miroase a fum de țigară.

O trag pe Natasha pe ușă odată cu mine.

— Voiam să admirăm priveliștea, zic eu, cu un ton cât se poate de respectuos – doar puțin rugător, dar fără văicăreală.

El ridică sceptic din sprâncene și dă să zică ceva, dar îl oprește un acces de tuse care îl face să se încovoie și să se lovească cu pumnul în piept, peste inimă.

— Vă simțiți bine? întreabă Natasha.

El rămâne ușor încovoiat, cu amândouă mâinile sprijinite de coapse. Natasha îi pune o mână pe umăr.

— M-a apucat tusea asta, zice el printre accesele de tuse.

— N-ar trebui să fumați, îi spune ea.

Paznicul se îndreaptă de spate și își șterge ochii.

— Vorbești ca nevastă-mea.

— Are dreptate, zice Natasha, fără să-l slăbească deloc.

Încerc să-i arunc o privire care spune „nu te certa cu paznicul cu probleme la plămâni, pentru că altfel n-o să ne lase să stăm aici ca să ne sărutăm”, dar chiar dacă m-o fi înțeles corect, nu mă bagă în seamă.

— Am fost voluntară într-un salon de boli pulmonare. Tusea asta nu sună bine deloc.

Ne uităm amândoi la ea. Eu, pentru că mi-o imaginez în costum de soră medicală, și pe urmă fără el. Sunt destul de sigur că asta va deveni fantezia mea nocturnă.

El nu știu de ce o privește. Sper că nu din același motiv.

— Dați-mi-le mie, zice Natasha și întinde mâna după pachetul lui de țigări. Trebuie să vă lăsați de fumat.

Nu știu cum reușește să sune atât de sincer preocupată și atât de autoritară în același timp.

El scoate pachetul din buzunarul hainei.

— Crezi că n-am încercat? întreabă.

Îl privesc din nou. Este prea bătrân să facă munca asta. După cum arată, ar trebui să fie pensionat și să-și răsfete nepoții undeva în Florida.

Natasha rămâne cu mâna întinsă până când paznicul îi întinde pachetul.

— Ai grijă cu fata asta, îmi spune el mie, zâmbind.

— Da, domnule.

Își îmbracă haina.

— De unde știi că nu mă duc chiar acum să-mi iau alt pachet? o întreabă el pe Natasha.

— N-am de unde să știu, ridică ea din umeri.

Paznicul o privește lung.

— Viața nu merge întotdeauna așa cum o planifici, zice el.

Îmi dau seama că ea nu-l crede. Își dă seama și el, dar nu insistă.

— Nu vă apropiați de margine, zice el, făcându-ne cu ochiul. Distracție plăcută.

joe

O poveste planificată

Fata i-a amintit puțin de Beth a lui. Directă, dar dulce. Mai mult decât orice, de asta îi lasă să stea pe acoperiș. E perfect conștient că singura priveliște pe care o vor admira sunt ei înșiși. Nu-i nimic rău în asta, crede el.

El și Beth a lui erau la fel. Și nu numai la începutul căsniciei, ci tot timpul. Câștigaseră la loterie când se aleseseră unul pe altul, așa le plăcea să spună.

Beth a murit anul trecut. La șase luni după ce s-au pensionat amândoi. Aveau atâtea planuri! O croazieră în Alaska să vadă aurora boreală (ea). La Veneția, să bea grappa²⁸ și să vadă canalele (el).

Asta îl dă gata pe Joe chiar și acum. Toate planurile pe care le-au făcut. Toate economiile. Tot așteptatul momentului perfect.

Și pentru ce? Pentru nimic.

Fata are dreptate, evident. N-ar trebui să fumeze. După ce a pierdut-o pe Beth, a început să lucreze din nou și s-a apucat iarăși de fumat. Ce mai contează dacă muncește până moare? Ce mai contează dacă fumează până moare? Nu i-a mai rămas nimic pentru care să trăiască, nu i-a mai rămas nimic de planificat.

Se uită pentru ultima oară la fată și la băiat, înainte să închidă ușa. Se privesc de parcă n-ar vrea să fie nicăieri în altă parte. El și Beth a lui erau la fel cândva.

Poate că totuși o să se lase de fumat. Poate că o să-și facă niște planuri noi.

²⁸ Rachiu din struguri, băutură specific italiană.

natasha

Daniel se apropie de marginea acoperișului și se uită la oraș. Părul lăsat liber îi fâlfâie în bătaia vântului și are înfățișare de poet. Cu partea fără vânătaie a feței zâmbește.

Mă duc lângă el și-mi strecor palma într-a lui.

— N-ai de gând să scrii ceva, poetule? îl tachinez.

El zâmbește și mai larg, dar nu se întoarce să mă privească.

— Arată atât de diferit de sus, nu? mă întreabă.

Ce vede când se uită în jos? Eu văd kilometri întregi de acoperișuri, majoritatea goale. Câteva sunt populate cu lucruri demult abandonate: sisteme de aer condiționat stricate, mobilă de birou deteriorată. Unele au grădini și mă întreb cine le îngrijește.

Acum, Daniel scoate carnetul, iar eu mă duc puțin mai aproape de margine.

Înainte ca aceste clădiri să devină clădiri, n-au fost decât scheletele lor. Înainte să fie scheletele, n-au fost decât grinzi și bârne. Metal, sticlă și beton. Iar înainte de asta, au fost proiecte de construcții. Și mai înainte, au fost planuri arhitecturale. Iar și mai înainte, doar ideea cuiva de a construi un oraș.

Daniel lasă carnetul și mă trage în spate de lângă margine. Mă ia de talie.

— Ce scrii acolo, de fapt? îl întreb.

— Planuri, zice el.

Are ochii veseli și se uită țintă la buzele mele, iar mie îmi vine greu să gândesc. Fac un mic pas înapoi, dar el vine după mine, ca și cum am dansa.

— Doamne, așa de sexy ai fost toată ziua? îl întreb.

Râde și roșește.

— Mă bucur că mă consideri sexy.

Privirea lui este ațintită tot asupra buzelor mele.

— O să te doară dacă te sărut? întreb.

— Va fi o durere plăcută.

Îmi pune și cealaltă mână pe talie, de parcă m-ar ancora de el. Inima mea pur și simplu nu se potolește. Să-l sărut nu poate fi la fel de grozav precum îmi amintesc. La primul sărut, credeam că-l sărut pentru ultima oară. Sunt sigură că asta l-a făcut mai intens. Sărutul de acum va fi normal. Fără focuri de artificii și abis, doar doi oameni care se plac mult și se sărută.

Mă ridic pe vârfuri și mă apropii mai mult de el. În cele din urmă, ochii lui îi întâlnesc pe ai mei. Își ia mâna de pe talia mea și mi-o pune pe inimă. Bate sub palma lui ca și cum ar bate pentru el.

Buzele ni se ating și încerc să țin ochii deschiși cât de mult pot. Încerc să nu cedez entropiei nebunești a acestei chestii dintre noi. N-o înțeleg. De ce acest om? De ce Daniel și nu oricare dintre băieții dinaintea lui. Dacă nu ne întâlneam? Aș fi avut o zi cât se poate de oarecare și n-aș fi știut că îmi lipsea ceva?

Îi înconjur gâtul cu brațele și mă reazem de el, dar parcă nu pot ajunge destul de aproape. Îmi revine senzația de neastâmpăr și de haos. Vreau lucruri pe care le pot numi și unele pe care nu le pot numi. Vreau ca acest moment să dureze pentru totdeauna, dar nu vreau să pierd toate celelalte momente care vor veni. Vreau tot viitorul nostru împreună, dar îl vreau aici și acum.

Mă simt oarecum copleșită și întrerup sărutul.

— Pleacă. De. Aici, zic și subliniez fiecare cuvânt cu o sărutare.

Îi arăt un loc departe de mine, afară din raza unde putem ajunge să ne sărutăm.

— Aici? întreabă el și se dă înapoi cu un singur pas.

— Măcar încă cinci pași.

Zâmbește, dar se supune.

— Nu vor fi așa toate săruturile noastre, nu? îl întreb.

— Așa, cum?

— Știi tu. Nebunești.

— Îmi place cât ești de directă, zice el.

- Pe bune? Mama zice că merg prea departe.
- Poate. Dar mie tot îmi place.
- Plec privirea și nu răspund.
- Cât timp mai ai până la interviu?
- Patruzeci de minute.
- Mai sunt întrebări în chestionarul ăla?
- Nu te-ai îndrăgostit deja de mine?
- Are vocea plină de o neîncredere ghidușă.
- Nu, zic eu și îi zâmbesc.
- Nu-ți face griji, zice el. Avem timp.

daniel

Mi se pare un miracol că am ajuns să stăm pe acest acoperiș, de parcă am fi o parte din cerul secret al orașului. Soarele se retrage încet în spatele clădirilor, dar încă nu e întuneric. Se va întuneca în curând, însă deocamdată nu-i decât o idee de întunecime.

Natasha și cu mine stăm cu picioarele încrucișate, rezemați de peretele de lângă ușa care dă spre casa scării. Ne ținem de mână, iar ea își lipește capul de umărul meu. Îi simt părul moale pe obraz.

— Ești gata pentru întrebarea cu invitatul de la cină?

— Adică pe cine aș invita?

— Da.

— Nu prea. Răspunde tu primul, zice ea.

— E ușor, zic eu. Pe Dumnezeu.

Își ia capul de pe umărul meu și mă privește.

— Chiar crezi în Dumnezeu?

— Chiar cred.

— Adică într-un tip din cer? Cu superputeri?

Neîncrederea ei nu-i batjocoritoare, doar întrebătoare.

— Nu exact așa, zic eu.

— Dar cum?

O strâng de mână.

— Vezi cum ne simțim acum? Legătura asta dintre noi, pe care n-o înțelegem, dar nu vrem să ne părăsească? Ți-a dat Dumnezeu.

— Pe toți dracii! exclamă ea. Voi, băieții poeți, sunteți periculoși.

Îmi ia mâna și și-o pune în poală, ținând-o strâns.

Las capul pe spate și mă uit la cer, încercând să identific forme alcătuite de nori.

— Uite ce cred eu, zic. Cred că suntem cu toții conectați, toți cei de pe pământ.

Îmi mângâie încheieturile degetelor.

— Chiar și oamenii răi?

— Da. Orice om are în el cel puțin un grăunte de bine.

— Nu-i adevărat, zice ea.

— Bine, cedez eu. Dar orice om a făcut măcar un lucru bun în viața lui. Cu asta ești de acord?

Se gândește și pe urmă încuviințează încetișor.

Continui.

— Cred că toate părțile bune din noi sunt conectate la un anumit nivel. Partea care împarte ultimul fursec cu ciocolată, sau donează unei fundații de caritate, sau îi dă un dolar unui muzicant stradal, sau face voluntariat la spital, sau plânge la reclamele Apple, sau spune „te iubesc” ori „te iert”. Eu cred că asta înseamnă Dumnezeu. Dumnezeu este legătura dintre cele mai bune părți din noi.

— Și tu crezi că legătura asta are conștiință?

— Da, și o numim Dumnezeu.

Râde încetișor.

— Așa ești mereu? Atât de...

— Erudit? o întrerup eu.

Acum râde mai tare.

— Voiam să spun sentimental.

— Da. Sunt cunoscut pretutindeni pentru sentimentalismul meu.

— Glumesc, zice ea, lovindu-mă cu umărul. Îmi place mult că te-ai gândit la toate astea.

Chiar m-am gândit. Nu-i prima oară când îmi trec prin minte astfel de gânduri, dar este prima dată când sunt cu adevărat în stare să le articulez. Când sunt cu ea, ceva mă face să fiu cel mai bun eu al meu.

Îi duc mâna la buze și îi sărut degetele.

— Dar tu? o întreb. Tu nu crezi în Dumnezeu?

— Îmi place ideea ta despre el. Categoric, nu cred în cel cu flăcări și pucioasă.

— Dar crezi în ceva?

Se încruntă, nesigură.

— Chiar nu știu. Cred că mă interesează mai mult *de ce* simt oamenii că trebuie să creadă în Dumnezeu. De ce nu în

știință? Știința este nemaipomenită. Cerul nopții? Uimitor. Interiorul unei celule umane? Incredibil. Ceva care ne spune că ne-am născut răi și de care oamenii se folosesc ca să-și justifice toate prejudecățile lor mărginite și toate grozăviile? Nu știu. Eu cred în știință, probabil. Știința e de-ajuns.

— Aha, zic eu.

Lumina soarelui se reflectă în clădiri și aerul din jur capătă o nuanță portocalie. Mă simt ca într-un cocon chiar și în spațiul ăsta larg deschis.

— Știi că aproape douăzeci și șapte la sută din univers este materie întunecată? zice ea.

Nu știam, dar ea știa, desigur.

— Ce este materia întunecată?

Expresia de pe chipul ei e toată numai încântare. Își trage mâna dintr-a mea, își freacă palmele și se pune pe explicat.

— Ei bine, oamenii de știință nu sunt absolut siguri, dar este diferența dintre masa unui obiect și masa calculată pe baza acțiunii câmpului gravitațional.

Ridică din sprâncene așteptând un efect, de parcă ar fi spus ceva profund, în stare să mă facă să mă-nfior.

Eu sunt profund neînțeles.

Ea oftează. Dramatic.

— Poeții, murmură ea, dar are un zâmbet pe buze. Cele două mase ar trebui să fie egale. Ridică degetul și începe să-mi explice: *Ar trebui* să fie egale, dar nu sunt în cazul unor obiecte foarte mari precum planetele.

— Aha, interesant, zic eu și vorbesc serios.

— Nu-i așa?

Mă privește radioasă, iar eu sunt deja mort după fata asta.

— S-a mai dovedit, zice ea, că masa vizibilă a unei galaxii nu are destulă gravitație ca să fie explicabil de ce nu se împrășteie.

Clatin din cap ca să-i arăt că nu înțeleg. Ea continuă:

— Dacă vom aduna forțele gravitaționale ale tuturor obiectelor pe care le putem detecta, nu-i de-ajuns ca galaxiile și stelele să rămână laolaltă și să orbiteze unele în jurul

altelor. Asta înseamnă că trebuie să existe mai multă materie decât putem vedea. Materie întunecată.

— Da, am înțeles, zic eu.

Mă privește sceptică.

— Nu, serios, zic eu. Am înțeles. Materia întunecată reprezintă douăzeci și șapte la sută din univers, ai spus?

— Aproximativ.

— Și datorită ei obiectele nu se prăbușesc în abisul spațiului? E ceea ce ne ține legați laolaltă?

Scepticismul ei se transformă în suspiciune.

— La ce concluzie a ajuns mintea ta smintită de poet?

— O să mă urăști.

— Poate, aprobă ea.

— Materia întunecată este dragostea. Este forța de atracție.

— Of, Doamne, nu! Bleah! Căh! Ești oribil!

— Ba nu, sunt bun, zic eu și răd tare.

— Ești absolut îngrozitor, zice ea, dar se împinge în mine și râdem tare amândoi.

— Am absolută dreptate, zic eu triumfător și o iau din nou de mână.

Ea se lamentează iar, dar îmi dau seama că se gândește la ce-am spus. Poate că nu suntem într-un dezacord atât de mare cum crede ea.

Derulez mai departe întrebările pe telefon.

— Uite încă una. Completează următoarea propoziție: Suntem amândoi într-o cameră și simt că...

— Simt că fac pe mine, zice ea zâmbind.

— Chiar nu-ți place deloc să vorbești despre treburi serioase, așa-i?

— Ai simțit vreodată că te scapi pe tine? întreabă ea. Este o treabă serioasă. Îți poți vătăma grav vezica dacă...

— Chiar ai nevoie la toaletă? întreb eu.

— Nu.

— Răspunde la întrebare, spun.

N-am de gând s-o las să scape cu-o glumă.

— Tu primul, zice ea oftând.

— Fericit, excitat și plin de speranță.

— Foarte poetic. Frumos.

— E rândul tău și trebuie să fii sinceră, îi spun. Scoate limba spre mine.

— Derutată. Speriată.

Îi trag mâna la mine în poală.

— De ce ești speriată?

— A fost o zi grea. Dimineată credeam că voi fi deportată. Mă pregăteam pentru asta de două luni. Acum se pare că voi putea rămâne aici.

Se întoarce să se uite la mine.

— Și mai ești și tu. Dimineată nici nu te cunoșteam, iar acum parcă nici nu-mi amintesc cum era să nu te cunosc. Este puțin cam mult. Simt că n-am control asupra lucrurilor.

— Și de ce e asta atât de rău?

— Îmi place să știu ce urmează să se întâmple. Îmi place să fac planuri din timp.

Înțeleg. Chiar înțeleg. Suntem programați să plănuim lucrurile. Face parte din ritmul nostru. Soarele răsare în fiecare dimineată și lasă în fiecare seară locul lunii.

— Vorba paznicului de mai devreme – nu iese întotdeauna așa cum plănuiești.

— Așa crezi că e? Eu cred că de cele mai multe ori poți planifica. Majoritatea lucrurilor nu apar din senin și te dau peste cap.

— La fel credeau și dinozaurii, probabil, și uite ce-au pățit, o tachinez eu.

Zâmbește așa de larg, încât simt nevoia să-i ating fața. Își întoarce capul în mâna mea și îmi sărută palma.

— În ciuda evenimentelor de distrugere în masă, cred că se poate plănui din timp, zice ea.

— Eu te-am dat peste cap, îi amintesc, iar ea nu neagă.

— În orice caz, zic, până acum ai pomenit doar două lucruri – derutată și speriată.

— Bine, bine. Îți fac pe plac și spun „fericită”.

Oftez teatral.

— Puteai să-ncepi cu asta.

— Îmi place suspansul, zice ea.

— Nici vorbă!

— Ai dreptate, urăsc suspansul.

— Fericită datorită mie? întreb.

— Și pentru că nu voi fi deportată. Dar mai ales datorită
ție.

Trage spre buze mâinile noastre împreunate și o sărută pe-
a mea. Aș putea rămâne aici o veșnicie, să ne întrerupem
discuțiile cu sărutări și sărutările cu discuții.

— Când facem chestia aia cu uitatul unul în ochii
celuilalt? o întreb.

Dă ochii peste cap exact când voiam să mă uit în ei.

— Mai târziu. După interviul tău, zice ea.

— Nu-ți fie frică, o tachinez eu.

— De ce să-mi fie frică? Nu e de văzut decât iris și pupilă.

— Ochii sunt fereastra sufletului, o contrazic eu.

— Prostii, zice ea.

Mă uit la ceasul de pe telefon, deși n-am nevoie s-o fac.
Știu că e aproape ora la care am interviul, dar vreau să mai
zăbovesc o vreme aici, lângă cerul orașului.

— Hai să mai răspundem la câteva întrebări, zic eu.
Răspunsuri fulger. Care e cea mai dragă amintire a ta?

— Prima oară când am mâncat înghețată la cornet și nu la
cupă, zice ea fără să stea pe gânduri.

— Câți ani aveai?

— Patru. Înghețată de ciocolată în timp ce purtam o
rochiță de Paște albă ca zăpada.

— A cui a fost ideea? întreb.

— A tatei, zice ea zâmbind. Pe vremea aia mă considera cel
mai grozav lucru din lume.

— Acum nu mai crede la fel?

— Nu, zice ea.

Aștept să continue, dar trece mai departe.

— Și amintirea ta preferată?

— Când aveam șapte ani, ne-am dus toată familia la Disney World. Charlie voia mult de tot să meargă să se dea în „muntele spațial”, dar mama era de părere că eu m-aș speria, iar singur nu voia să-l lase. Și niciunul dintre părinți nu voia să se dea.

Mă strânge mai tare de mână, ceea ce-i tare drăguț, ținând cont că se vede clar că am supraviețuit acelei experiențe.

— Și ce s-a întâmplat?

— Am convins-o pe mama că nu-mi era deloc frică. I-am spus că abia așteptam să mă dau.

— Și nu era adevărat? întreabă ea.

— Nu. Făceam pe mine de frică. M-am dat numai pentru Charlie.

Mă lovește cu umărul.

— Deja îmi placi, mă tachinează ea. Nu-i nevoie să mă convingi că ești un sfânt.

— Tocmai că nu. Nu făceam pe sfântul. Cred că știam că relația dintre noi n-avea să dureze. Dar încercam să-l conving că merit atenția lui. Și a avut efect. Mi-a spus că am fost curajos și m-a lăsat să-i termin popcornul.

Las capul pe spate și mă uit la nori. Abia dacă se mișcă pe cer.

— Nu ți se pare ciudat că amândouă amintirile noastre preferate sunt despre oamenii care acum ne plac cel mai puțin? întreb eu.

— Poate că tocmai de asta nu ne plac, zice ea. Distanța dintre cum erau și cum sunt acum este atât de mare, încât nici nu putem spera să ne apropiem din nou de ei.

— Poate, zic eu. Știi care-i partea cea mai rea din toată povestea asta?

— Care?

— Din cauza excursiei ăleia urăsc caruselurile până în ziua de azi.

Ea râde și râd și eu cu ea.

ochi

O poveste evolutivă

Oamenii de știință au teorii cum că primul „ochi” nu era mai mult decât o pată pigmentată sensibilă la lumină de pe pielea unui animal străvechi. Pata aceea îi dădea posibilitatea să deosebească lumina de întuneric – un avantaj, din moment ce întunericul putea indica apropierea unui animal de pradă care bloca lumina. Din acest motiv, animalele respective au supraviețuit mai mult, s-au reproduș mai mult și au transmis această caracteristică și urmașilor. Mutații întâmplătoare au dus la producerea unei adâncituri tot mai mari în pata sensibilă la lumină. Această adâncitură a făcut vederea să devină puțin mai bună și, în consecință, specia a supraviețuit mai mult. În timp, pata sensibilă la lumină a evoluat devenind ochiul uman.

Cum am ajuns de la ochi ca mecanism de supraviețuire la ideea de dragoste la prima vedere? Sau la ideea că ochii sunt ferestrele sufletului? Sau la clișeul îndrăgostiților care se privesc neconștient în ochi?

Cercetările au arătat că pupilele oamenilor care se simt atrași unul de altul se dilată datorită prezenței dopaminei. Alte cercetări sugerează că filamentele din ochi pot indica anumite tendințe de personalitate și că ochii chiar ar putea fi într-un fel ferestre ale sufletului.

Cum rămâne cu îndrăgostiții care petrec ore în șir uitându-se unul în ochii celuilalt? Reprezintă o dovadă de încredere? *Te voi lăsa să te apropii și voi avea încredere că nu-mi faci rău în timp ce mă aflu în această poziție vulnerabilă.* Iar dacă încrederea este unul dintre fundamentele iubirii, poate că uitatul în ochi devine o cale de a clădi și a întări acest fundament. Sau poate că-i mai simplu de-atât.

O simplă căutare a unui contact.

Să vezi.

- ȘI SOARELE E O STEA -

Să fii văzut.

daniel

Ușa avocatului Fitzgerald este la capătul unui coridor lung, cenușiu și aproape complet inexpressiv. Încerc (și nu reușesc) să nu iau asta drept un semn legat de viitorul meu. Nu există niciun nume pe ușă, doar un număr. Nu-mi răspunde nimeni când bat. Poate că și-a terminat treaba pe ziua de azi și a plecat deja? Asta ar fi ideal. Atunci n-aș mai fi eu de vină că n-am ajuns să merg la Yale și să mă fac doctor. Nu contează că am întârziat zece minute de la atâta sărutat. Nu regret nimic.

Apăs pe clanță și dau direct de o femeie care hohotește. Nici măcar nu plânge cu fața ascunsă în palme, ca mai toți oamenii. Stă în picioare în mijlocul camerei și înghite hulpav aer, în timp ce lacrimile îi șiroiesc pe față. Rimelul îi curge pârlăiașe pe obraji și are ochii umflați și roșii, ca și cum ar plânge de multă vreme.

Când își dă seama că sunt acolo, se oprește din plâns și-și șterge fața cu dosul palmelor. Asta face totul și mai rău, acum i-a ajuns rimei până pe nas.

— Vă simțiți bine? o întreb eu.

E cea mai tâmpită întrebare care-mi poate trece prin minte. Se vede limpede că nu se simte bine.

— Sunt bine, zice ea.

Își mușcă buza de jos și încearcă să-și netezească părul, dar înrăutățește mai mult toată treaba.

— Sunteți Daniel Bae, zice ea. Ați venit pentru interviul de admitere.

Fac un pas spre ea.

— Să vă aduc un pahar cu apă sau un șervețel?

Văd pe biroul ei o cutie goală de șervețele lângă o cană de cafea pe care scrie ASISTENTELE JUDICIARE O FAC MAI IEFTIN.

— Nu-mi trebuie absolut nimic. El e dincolo, zice ea, arătând o ușă din spate.

— Sigur sunteți... încep eu, dar ea mi-o retează.

— Trebuie să plec. Spuneți-i că e cel mai minunat om pe care l-am cunoscut vreodată, dar că trebuie să plec.

— Bine, zic, deși n-o să-i spun nimic din toate astea.

Încăperea e destul de mică. Probabil că auzit și el declarația.

Femeia se întoarce la birou și ia cana cu ASISTENTELE JUDICIARE.

— Și mai spuneți-i că eu vreau să rămân, dar nu pot. E mai bine așa pentru amândoi.

Pe urmă începe iar să plângă. De data asta simt că mi se umplu și mie ochii de lacrimi. Nu-i bine deloc. Ea se oprește din hohotit și mă privește fix.

— Plângeți? mă întreabă, îmi șterg ochii.

— E o chestie tâmpită care mi se-ntâmplă. Încep să plâng când văd pe altcineva plângând.

— Ce frumos!

Acum, că nu mai este înecată în lacrimi, vocea ei sună cumva muzical.

— De fapt, e cam de rahat.

— Aveți grijă cum vorbiți, zice ea încruntându-se.

— Scuzați-mă.

Ce fel de om obiectează la un cuvânt nevinovat precum „rahat”?

Îmi acceptă scuzele dând ușor din cap.

— Tocmai ne-am mutat în biroul ăsta și de-acum n-o să-l mai văd.

Se smiorcăie din nou, apoi își șterge nasul.

— Dacă știam cum se termină povestea asta, n-aș mai fi început-o nici într-o mie de ani.

— Toată lumea ar vrea să poată prezice viitorul, zic eu.

Ochii i se umplu iar de lacrimi, cu toate că dă din cap aprobator.

— Când eram mică, basmele erau cărțile mele preferate, pentru că știai cum se terminau înainte să le deschizi. „Au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.”

Se uită la ușa închisă din spatele ei, închide ochii, apoi îi deschide din nou.

— În basme, prințesa nu greșește niciodată.

Ușa biroului din spate se deschide. Mă întorc, curios să văd cum arată cel mai minunat om din lume. În afară de faptul că are un bandaj pe ochiul drept, arată cât se poate de normal.

— Daniel Bae? întreabă el, uitându-se numai la mine.

Nu i se mișcă ochii spre femeie nici măcar pentru o secundă.

Îi întind mâna.

— Domnule Fitzgerald, mă bucur să vă cunosc.

Nu-mi strânge mâna.

— Ai întârziat, zice și intră la loc în biroul lui.

Mă întorc să-i spun la revedere secretarei, dar deja nu mai e acolo.

natasha

Scot telefonul din rucsac. Niciun apel și niciun mesaj din partea lui Bev. Poate că mai vizitează vreun loc. Țin minte că mi-a spus că voia să ajungă și la Universitatea California din San Francisco.

Ar trebui s-o sun pe mama. Probabil că ar fi trebuit s-o sun de mai multe ori azi. Ea a mai încercat să mă sune de trei ori când eram pe acoperiș cu Daniel.

Îi scriu din nou mesaj: *vin curând acasă.*

Telefonul vibrează aproape imediat. Cred că aștepta un cuvânt de la mine.

încerc să dau de tine de 2 ore.

scuze! răspund.

Ea trebuie să aibă mereu ultimul cuvânt, așa că îi aștept inevitabila replică.

deci nicio veste? sper că nu ți-ai făcut prea mari speranțe.

Îndes telefonul în rucsac fără să răspund.

Uneori cred că spaima cea mai mare a mamei este să nu fie dezamăgită. O combate încercând din răspuseri să nu-și facă speranțe niciodată și insistând ca toată lumea să procedeze la fel.

Nu reușește de fiecare dată. Odată i-a adus tatei acasă un fluturaș despre castingul la un spectacol off-off-off-Broadway. Nu știu unde l-a găsit și nici măcar despre ce rol era vorba. Tata l-a luat și chiar i-a mulțumit, dar sunt destul de sigură că n-a sunat niciodată la numărul de pe el.

Mă hotărâsc să aștept telefonul final de la avocatul Fitzgerald, înainte să-i spun ei ceva. Mama a îndurat deja prea multe dezamăgiri.

Problema când speranțele tale sunt undeva foarte sus este că drumul până jos e foarte lung.

samuel kingsley

O poveste despre regret, partea a patra

Unii oameni sunt născuți pentru măreție. Dumnezeu le dă câtorva mai norocoși dintre noi niște talent și pe urmă ne trimite pe pământ să-l folosim.

Eu l-am folosit pe-al meu numai de două ori în viață. Acum două luni, când am jucat în *Struguri în soare* în Manhattan, și acum zece ani, când am jucat aceeași piesă în Montego Bay.

E ceva cu mine și cu piesa asta. În Jamaica, ziarul *Daily* a numit interpretarea mea „miraculoasă”. Am primit ovații în picioare.

Eu. Nu ceilalți actori. Eu singur.

Ce caraghios! Piesa asta m-a trimis în America și acum tot ea mă trimite înapoi în Jamaica.

Patricia mă întreabă cum am putut să-i spun polițistului totul despre noi. „Nu-i preot”, zice ea. „Nu erai la spovedanie”, zice. Îi spun că eram doar beat și ieșisem de pe scenă amețit. Cel mai amețitor lucru cu puțință este să faci lucrul pentru care te-a trimis Dumnezeu pe pământ.

Îi spun că n-am vrut. Și e adevărat ce-i spun, dar poate că-i adevărat și invers. Poate că am făcut-o intenționat. Nu știu dacă așa e. Zic numai că gândul e acolo, în mintea mea. Poate că am făcut-o intenționat. Nici măcar n-am putut umple toată sala la spectacol.

America a terminat cu mine și eu am terminat cu ea. Seara aia mi-a amintit asta mai mult decât orice. În Jamaica am primit ovații în picioare. În America n-am avut spectatori.

Nu știu. Poate c-am făcut-o intenționat. Te poți rătăci în mintea ta ca și cum ai fi într-o țară străină. Toate gândurile sunt în altă limbă și nu poți înțelege semnele, deși sunt peste tot în jurul tău.

daniel

Primul lucru pe care îl văd pe biroul lui este un dosar cu numele Natashei. „Natasha Kingsley” scrie pe el. Ea trebuie să fie, nu? Câte Natasha Kingsley pot exista? Nu numai că întâlnirile noastre erau în aceeași clădire, dar avocatul ei și interviewerul meu să fie aceeași persoană? Șansele sunt infime, nu? Abia aștept să văd ce mutră face când îi spun.

Mă uit la el, apoi prin birou, căutând alte indicii.

— Sunteți un avocat care se ocupă de imigrări? îl întreb.

Ridică privirea din ceea ce bănuiesc că este cererea mea.

— Da. De ce?

— Cred că vă cunosc una dintre cliente, zic și ridic dosarul.

El îl ia și îl dă deoparte.

— Nu-l atinge. E confidențial.

Îl pune cât mai departe cu putință de mine. Îi zâmbesc larg și Fitzgerald îmi răspunde încruntându-se.

— Da, scuze, zic. Doar că mi-ați salvat viața.

— Ce vrei să spui?

Flexează încheietura mâinii drepte și remarcă că are un bandaj. Îmi amintesc acum că asistenta lui mi-a spus că a suferit un accident de mașină.

Arăt spre dosar.

— Abia am cunoscut-o – pe ea, pe Natasha – azi.

El continuă să se încrunte, nu pricepe.

— Când ne-am cunoscut, urma să fie deportată, dar pe urmă s-a întâlnit cu dumneavoastră, ați făcut o vrăjitorie de avocat și acum urmează să rămână aici.

Își odihnește mâna bandajată pe birou.

— Și cum ți-a salvat asta viața *ție*?

— Ea e Aleasa, zic eu.

Se încruntă iar.

— Nu spuneai că abia azi ai cunoscut-o?

— Ba da.

Nu pot să fac nimic împotriva zâmbetului mare de pe fața mea.

— Și ea este Aleasa?

Nu pune ghilimele în aer când spune „Aleasa”, dar i le aud în voce. Ghilimele vocale (cu nimic mai bune decât ghilimelele desenate în aer).

Își împreunează degetele și mă privește îndelung.

— De ce ai venit aici? întreabă.

Să fie o întrebare capcană?

— Pentru interviul de admitere?

Se uită la mine apăsător.

— Nu, serios. De ce te afli acum la mine în birou? Este cât se poate de clar că nu-ți pasă de interviu. Ai apărut arătând ca după o încăierare. Te întreb serios. De ce ai venit aici?

N-am cum să-i răspund decât cinstit.

— M-au trimis părinții.

— Câți ani ai?

— Șaptesprezece.

Se uită la dosarul meu.

— Aici scrie că te interesează cursurile pregătitoare pentru medicină. Te interesează?

— Nu prea, zic eu.

— Nu prea sau nu?

Avocaților le place precizia.

— Nu.

— Facem progrese, zice el. Vrei să mergi la Yale?

— Nici măcar nu știu dacă vreau să merg la facultate.

Se apleacă în față. Mă simt de parcă m-ar interoga.

— Și care este marele tău vis?

— Să fiu poet.

— Aha, bun, zice el. Ceva practic.

— Credeți sau nu, am mai auzit asta.

Se apleacă și mai mult.

— Te mai întreb o dată. De ce ești aici?

— Pentru că așa trebuie.

— Nu trebuie, ripostează el. Poți să te ridici și să ieși pe ușă.

— Le datorez asta părinților.

— De ce?

— N-ați înțelege.

— Pune-mă la-ncercare.

Scot un oftat (din acela lung și dureros).

— Părinții mei sunt imigranți. S-au mutat în această țară pentru o viață mai bună. Muncesc neconținut pentru ca fratele meu și cu mine să trăim Visul American. Iar în Visul American nu se spune nicăieri că poți să sari peste facultate și să te faci artist muritor de foame.

— Se spune ce vrei tu să se spună.

Pufnesc.

— Nu și la mine în familie. Dacă nu fac ce zic ei, mă lasă de izbeliște. Nu primesc bani pentru altă facultate. Nu primesc nimic.

Această mărturisire reușește măcar să oprească tirul întrebărilor. Avocatul se reazemă de spătarul scaunului.

— Chiar ar face asta? întreabă el.

Știu răspunsul, dar nu mă pot convinge să-l rostesc imediat. Mă gândesc cum arăta chipul tatei astăzi, mai devreme. Este teribil de hotărât ca Charlie și cu mine să ducem o viață mai bună ca a lui. Va face absolut orice ca să ne-o asigure.

— Da, zic. Ar face-o.

Dar nu din cauză că ar fi un om rău. Și nu din cauză că ar fi părintele coreean tipic. Ci pentru că nu poate vedea dincolo de povestea lui personală, ca să ne poată lăsa să avem propriile noastre povești.

O mulțime de oameni sunt așa.

Fitzgerald fluieră încetisor.

— Înseamnă că ar trebui să fii sigur că treaba cu poezia merită cu adevărat.

E rândul meu să mă aplec spre el.

— N-ai făcut niciodată ceva numai pentru că erai obligat? Pentru că ai promis?

Își desprinde ochii dintr-ai mei. Din cine știe ce motiv, această întrebare schimbă dinamica dintre noi. Acum parcă suntem amândoi în aceeași barcă.

— Să-ți îndeplinești obligațiile reprezintă definiția maturității, băiete. Dacă ai de gând să greșești și să încalci promisiuni, acum e momentul.

Tace, își îndoaie încheietura și se strâmbă.

— Dă-o în bară acum, când consecințele nu sunt atât de mari. Crede-mă. Mai târziu e mai greu.

Uneori, oamenii îți spun lucruri fără să-ți spună lucruri. Trag cu ochiul la mâna lui stângă și îi văd verigheta.

— Asta vi s-a întâmplat? întreb.

Desface degetele și răsuțește verigheta pe inelar.

— Sunt bărbat însurat cu doi copii.

— Și aveți o aventură cu asistenta dumneavoastră judiciară.

Își freacă bandajul de deasupra ochiului.

— A început azi.

Se uită spre ușa închisă, de parcă ar spera s-o vadă pe ea stând acolo.

— Și s-a terminat tot azi, zice el încet.

Nu mă așteptam să recunoască, iar acum nu știu ce să spun.

— Crezi că sunt un om rău, zice el.

— Cred că sunteți cel cu care dau interviul, răspund eu. Poate că-i mai bine pentru noi să revenim pur și simplu la interviu.

Își acoperă ochii cu palmele.

— Am întâlnit-o prea târziu. Întotdeauna am avut probleme cu sincronizarea.

Nu știu ce să-i spun. Nu că ar aștepta vreun sfat de la mine. În mod normal, i-aș spune să facă ce simte. Dar este bărbat însurat. La mijloc nu sunt doar sentimentele lui.

— Și ce-o să faceți? O lăsați să plece? întreb.

Se uită la mine îndelung, adâncit în gânduri.

— Și tu va trebui să faci la fel, zice el în cele din urmă.

Trage de sub cot dosarul Natashei.

— N-am reușit să fac nimic. Am crezut că pot, dar n-am putut.

— N-ați putut ce? întreb.

— Să împiedic deportarea ei.

Trebuie să-mi vorbească clar și răspicat, pentru că nu înțeleg ce spune.

— Natasha ta urmează să fie totuși deportată la noapte. N-am putut împiedica să se întâmple asta. Judecătorul n-a vrut să revoce repatrierea voluntară.

Nu știu ce înseamnă repatriere voluntară, dar nu mă pot gândi decât că este o greșeală. Categorical e o greșeală. Acum sper cu adevărat să fie vorba despre altă Natasha Kingsley.

— Îmi pare rău, băiete, zice el.

Împinge dosarul spre mine, de parcă ar putea ajuta la ceva dacă mă uit la el. Îl deschid. Are înăuntru un fel de formular oficial. Nu văd decât numele ei: Natasha Katherine Kingsley. Nu-i știam cel de-al doilea nume. Katherine. I se potrivește.

Închid dosarul și i-l împing înapoi.

— Trebuie să puteți face ceva.

Împreunează degetele iar și ridică din umeri.

— Am încercat deja totul.

Ridicatul lui din umeri mă scoate din sărite. Asta nu-i un fleac. Nu-i ceva de genul: „O, n-ai ajuns la întâlnire, vino mâine.” Este vorba despre viața Natashei. Și-a mea.

Mă ridic în picioare.

— Nu v-ați străduit destul, îl acuz.

Aș putea să pun pariu că aventura lui cu asistenta are legătură cu treaba asta. Pun pariu că și-a petrecut ziua călcându-și făgăduielile față de soție și copii. Și față de Natasha.

— Uite, știu că ești supărat.

Vorbește egal și monoton, ca și cum ar încerca să mă calmeze.

Dar eu nu vreau să fiu calm. Mă sprijin cu palmele de birou și mă aplec spre el.

— Trebuie să puteți face ceva. Nu-i vina ei că are un tată dus cu capul.

Își împinge scaunul de la birou în spate.

— Îmi pare rău. Departamentului Securității Naționale nu-i place să stai aici mai mult decât ai viză.

— Dar ea nu era decât un copil. N-avea de ales. Nu se putea duce să le spună: „Mamă, tată, ne-a expirat viza. Ar fi bine să ne întoarcem în Jamaica.”

— Nu contează. Legea trebuie să traseze niște limite. Ultimul lor apel a fost respins. Singura speranță rămânea judecătorul. Dacă pleacă la noapte, îi rămâne o mică șansă să poată cere din nou viză peste câțiva ani.

— Dar America este casa ei, strig eu. Nu contează unde s-a născut.

Nu mai spun și restul, că locul ei e lângă mine.

— Aș vrea să fi putut face ceva, zice el.

Își pipăie din nou bandajul de deasupra ochiului și chiar pare să regrete sincer. Poate că mă înșel în privința lui. Poate chiar a încercat.

— Intenționez s-o sun după ce terminăm noi doi, zice el.

„După ce terminăm.” Am uitat cu totul că întâlnirea asta trebuia să fie despre admiterea mea la Yale.

— Vreți s-o sunați și să-i spuneți la telefon?

— Contează cum află? întrebă el, încruntându-se.

— Sigur că da.

Nu vreau să audă la telefon cea mai proastă veste din viața ei, de la cineva pe care abia dacă îl cunoaște.

— O anunț eu, zic. Îi spun eu.

Clatină din cap.

— Nu te pot lăsa să faci asta. E datoria mea.

Stau acolo pur și simplu, fără să știu ce să fac. Buza îmi pulsează. Coastele, acolo unde m-a pocnit Charlie, mă dor, locul din inima mea unde e Natasha mă doare.

— Îmi pare rău, băiete, zice el din nou.

— Și dacă nu se urcă în avion? Dacă rămâne pur și simplu?

Sunt disperat. Încălcarea legii mi se pare un preț mic ca Natasha să rămână. Clatină iar din cap.

— Nu recomand așa ceva. Nici ca avocat, nici în altă calitate.

Trebuie să ajung la ea și să-i spun eu primul. Nu vreau să fie singură când află vestea.

Ies din birou în recepția goală. Asistenta judiciară nu s-a întors.

El vine după mine.

— Asta-i tot? mă întreabă. Gata cu interviul?

Continui să merg.

— Ați spus-o singur. Nu mă interesează cu adevărat să ajung la Yale.

Îmi pune o mână pe umeri și sunt nevoit să mă întorc cu fața la el.

— Uite, știu că am spus că ar trebui s-o dai în bară acum, cât ești încă un puști, dar Yale este ceva foarte important. Mersul acolo îți poate deschide foarte multe uși. Mie mi-a deschis.

Poate că are dreptate. Poate sunt orb.

Mă uit prin birou. Cât va dura până ce constructorii vor termina? mă întreb. Cât va dura până va angaja o nouă asistentă judiciară?

Arăt cu bărbia spre biroul lui.

— Ați făcut tot ce trebuia să faceți și tot nu sunteți fericit?

Își freacă din nou bandajul de pe frunte și nu se uită la birou. E obosit, dar e vorba de genul de oboseală care nu se poate rezolva prin somn.

— Dacă nu plec acum, voi regreta mereu, îi spun.

— Ce mai contează o jumătate de oră ca să terminăm interviul? insistă el.

Chiar are nevoie să-i spun că fiecare secundă contează? Că propriul nostru univers a prins viață într-un răstimp cât durează o răsuflare?

- NICOLA YOON -

— Timpul contează, domnule Fitzgerald.

Se îndepărtează în sfârșit de mine și se uită la biroul gol.

— Dar știți deja asta, adaug.

jeremy fitzgerald

O poveste cu zâne, partea a doua

Jeremy Fitzgerald nu i-a spus lui Daniel adevărul. Motivul pentru care nu putuse împiedica deportarea Natashei era că nu ajunsese la întâlnirea de la tribunal cu judecătorul care ar fi putut anula acordul de repatriere voluntară. Nu ajunsese pentru că era îndrăgostit de Hannah Winter și, în loc să se ducă la judecător, își petrecuse după-amiaza cu ea la un hotel.

Singur în biroul lui gata doar parțial, Jeremy se va gândi adesea la Daniel în săptămâna următoare. Își va aminti cum i-a spus băiatul că timpul contează. Își va aminti foarte clar buza lui spartă și cămașa plină de sânge, își va aminti că nimic nu se putea compara cu devastarea totală de pe chipul lui Daniel atunci când aflate vestea despre Natasha. Ca și cum cineva i-ar fi înmănat o grenadă care îi aruncase viața în aer.

Cândva în decursul lunii următoare, Jeremy îi va spune soției lui că n-o mai iubește. Că ar fi mai bine pentru ea și pentru copii ca el să plece. O va suna pe Hannah Winter, îi va face promisiuni și le va respecta pe toate.

Fiul lui nu-și va găsi liniștea niciodată, nu se va căsători, nu va avea copii și nu-i va ierta trădarea tatălui său. Fiica lui se va mărita cu prima ei iubită, Marie. Își va petrece cea mai mare parte din această primă căsnicie anticipându-i și apoi provocându-i sfârșitul. N-o va mai iubi nimeni niciodată la fel de mult ca Marie. Cu toate că se va mai căsători de două ori, nu va mai iubi nici ea pe nimeni la fel de mult ca pe Marie.

Copiii lui Jeremy și ai lui Hannah vor crește iubindu-i pe ceilalți în felul firesc și necomplicat al oamenilor care au știut dintotdeauna de unde vine iubirea și nu se tem s-o piardă.

Toate aceste lucruri nu spun că Jeremy Fitzgerald a procedat bine sau a procedat greșit. Toate aceste lucruri spun că dragostea schimbă întotdeauna totul.

- NICOLA YOON -

hannah winter

O poveste cu zâne, partea a doua

Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

natasha

Acum, că soarele a apus, aerul s-a făcut mult mai rece. Nu-i greu să-ți dai seama că iarna pândește după colț. Va trebui să-mi dezgrop canadiana matlasată neagră și ghetete. Strâng mai bine haina în jurul meu și mă gândesc să mă duc în hol, unde e mai cald. Mă îndrept într-acolo fix când iese Daniel pe ușile glisante de sticlă.

Mă vede și mă aștept la un zâmbet, dar e posomorât. Cât de prost putea să meargă interviul?

— Ce s-a întâmplat? îl întreb imediat ce ajung lângă el.

Îmi imaginez ce poate fi mai rău, că s-a bătut cu interviewerul și i se interzice de-acum să se mai înscrie la orice facultate, că viitorul îi e distrus.

Își atinge obrazul cu palma.

— Chiar te iubesc, zice el.

Nu glumește. N-are nicio legătură cu pariul nostru prostesc. O spune așa cum i-o spui cuiva aflat pe moarte sau pe care nu te aștepti să-l mai vezi din nou.

— Daniel, ce s-a întâmplat?

Îi iau palma de pe fața mea, dar îl țin de mână.

— Te iubesc, zice el din nou și îmi cuprinde fața cu cealaltă mână. Nu contează dacă îmi răspunzi la fel. Vreau numai să știi.

Îmi sună telefonul. E biroul avocatului.

— Nu răspunde, zice Daniel.

Sigur c-o să răspund!

Îmi atinge mâna ca să mă oprească.

— Nu, te rog, zice el.

Acum sunt de-a dreptul alarmată. Resping apelul.

— Ce-ai pățit acolo, înăuntru?

Închide ochii strâns. Când îi deschide din nou, sunt plini de lacrimi.

— Nu poți rămâne aici, zice el.

Inițial nu înțeleg.

— De ce? S-a terminat programul și se închide clădirea?

Mă uit după paznici care să ne ceară să plecăm.

Lui Daniel îi curg lacrimi pe obraji. Încep să conștientizez anumite lucruri nedorite. Îmi trag mâna din mâna lui.

— Cum îl chema pe cel cu care ai avut interviul? șoptesc.

El încuviințează din cap.

— Cel cu care am avut interviul e avocatul tău.

— Fitzgerald?

— Da.

Scot telefonul și mă uit din nou la număr, încă refuzând să înțeleg ce-mi spune.

— Așteptam să mă sune. A spus ceva despre mine?

Știu deja răspunsul. Îl știu.

Are nevoie de câteva încercări ca să poată rosti cuvintele.

— A spus că n-a putut obține anularea deportării.

— Dar a zis că o poate face, insist eu.

Mă strânge de mână și încearcă să mă tragă mai aproape, dar mă împotrivesc. Nu vreau alinare. Vreau să înțeleg.

Mă îndepărtez de el.

— Ești sigur? Cum ați ajuns să vorbiți despre mine?

Își trece palma peste față.

— Se întâmpla o întreagă tărășenie între el și asistenta judiciară, iar dosarul tău era pe birou.

— Asta nu explică...

Mă ia din nou de mână. De data asta o trag cu forță.

— Încetează! Te rog să încetezi! urlu eu.

— Iartă-mă, zice el și îmi dă drumul.

Mai fac un pas înapoi.

— Spune-mi exact ce-a spus.

— A spus că ordinul de deportare rămâne valabil și că ar fi mai bine ca tu și familia ta să plecați la noapte.

Mă întorc cu spatele și ascult mesajul vocal de pe telefon. E el – avocatul Fitzgerald. Spune că ar trebui să-l sun. Că are vești regretabile.

Închid și mă uit la Daniel fără să scot o vorbă. El începe să spună ceva, dar eu vreau să se oprească. Vreau să se oprească lumea toată. Sunt prea multe părți în mișcare pe

care nu le pot controla. Mă simt ca într-o mașinărie Rude Goldberg²⁹ proiectată de altcineva. Nu cunosc mecanismul care o declanșează. Nu știu ce urmează să se întâmple. Știu doar că totul năvălește în cascadă și că, odată pornit, mecanismul nu se mai oprește.

²⁹ Dispozitiv tehnic complicat care antrenează o serie de obiecte printr-o reacție în lanț și care face, de fapt, lucruri foarte simple. Rude Goldberg este inventatorul acestui tip de mașinărie.

daniel

*Inimile nu se frâng.
E doar o altă vorbă a poezilor.
Inimile nu sunt făcute
Din sticlă
Din os
Sau din orice alt material în stare
Să se spargă,
Să se rupă
Sau să se sfărâme.
Inimile nu
Se fac cioburi.
Nu se desfac în bucăți.
Inimile nu se frâng.
Ele doar se opresc din bătut.
Un ceas vechi din alte vremuri, imposibil de reparat.*

natasha

Stăm lângă fântână și Daniel mă ține de mână. Am pe umeri haina lui de la costum.

Este cu adevărat un tip bun de păstrat. Numai că nu-l pot păstra eu.

— Trebuie să mă duc acasă, îi spun.

Este primul lucru pe care-l zic în ultima jumătate de oră.

Mă trage din nou spre el. În sfârșit sunt pregătită să-l las. Are umerii atât de largi și de fermi. Îmi odihnesc capul pe unul dintre ei. Mă potrivesc acolo. Am știut asta azi dimineată și o știu și acum.

— Ce facem mai departe? șoptește el.

Există e-mailuri și Skype și SMS-uri și chat și poate chiar și vizite în Jamaica. Dar chiar în timp ce mi le enumăr în gând, știu că nu voi lăsa să se întâmple asta. Avem de dus vieți separate. Nu-mi pot lăsa inima aici, când viața mea va fi acolo. Și nu-i pot lua inima cu mine când tot viitorul lui e aici.

Ridic capul de pe umărul lui.

— Restul interviului cum a fost?

Mă mângâie pe obraz și îmi pune capul la loc.

— A spus că mă va recomanda.

— Grozav, zic eu fără pic de entuziasm.

— Da, zice el cu la fel de mult entuziasm.

Mi-e frig, dar nu vreau să mă mișc. Dacă mă clintesc din loc, declanșez reacția în lanț care se finalizează cu mine în avion.

Mai trec cinci minute.

— Chiar trebuie să mă duc acasă, zic. Avionul e la zece.

Scoate telefonul să se uite la ceas.

— Încă trei ore. Ți-ai făcut deja bagajele?

— Da.

— Vin cu tine.

Îmi sare inima din piept. Pentru o clipă nebunească mă gândesc că vrea să vină cu mine în Jamaica.

Îmi citește gândul în ochi.

— La tine acasă, adică.

— Am înțeles ce vrei să spui, i-o retez eu.

Sunt ranchiunoasă. Sunt ridicolă.

— Nu cred că e o idee bună. Părinții mei sunt acolo și am prea multe de făcut. O să ne stai în cale.

Se ridică în picioare și îmi întinde mâna ca să mă ridic și eu.

— Uite ce n-o să facem. N-o să ne certăm. N-o să ne prefacem că nu-i cel mai oribil lucru din lume, pentru că este. N-o vom lua fiecare pe drumul lui până când nu vom fi obligați. Vin cu tine acasă la părinții tăi. O să-i cunosc, ei o să mă placă și eu n-o să-i trag pumni tatălui tău. În loc de asta, o să văd dacă semeni mai mult cu el sau cu mama ta. Fratele tău mai mic se va purta ca un frate mai mic. Poate că voi reuși în sfârșit să aud accentul ăla jamaican pe care l-ai ascuns de mine toată ziua. O să văd unde dormeai, unde mâncai și unde trăiai și o să-mi doresc să fi știut măcar puțin mai devreme că erai chiar aici.

Dau să-l întrerup, dar el vorbește mai departe.

— O să merg cu tine acasă și apoi o să luăm un taxi până la aeroport, numai noi doi. Pe urmă mă voi uita cum te urci în avion și voi simți cum mi se sfâșie inima în piept, iar după aceea mă voi întreba tot restul vieții ce s-ar fi întâmplat dacă ziua de azi n-ar fi decurs exact așa cum a decurs.

Se oprește să respire.

— De acord? zice.

daniel

Ea spune da. Nu sunt gata să-mi iau rămas-bun. Nu voi fi gata niciodată. O iau de mână și pornim spre metrou în tăcere.

Poartă rucsacul pe un umăr și pot vedea din nou inscripția DEUS EX MACHINA. Oare chiar ne-am cunoscut abia azi dimineață? În dimineața asta când voiam să mă las purtat de vânt? Ce n-aș da să fie cu adevărat un Dumnezeu în mașinărie.

Titlu: Adolescent localnic înfruntă Autoritatea Vamală și de Imigrare a Departamentului Securității Naționale și trăiește fericit până la adânci bătrâneți alături de iubirea lui adevărată, grație unui portite legale la care nu s-a gândit nimeni până în ultimul moment, iar acum vom avea parte de o cursă contra cronometru prin care încearcă s-o oprească să se urce în avion

Dar nu se va întâmpla așa.

Toată ziua am crezut că suntem sortiți unul altuia. Că toți oamenii, toate locurile și toate coincidențele ne-au împins să fim împreună pentru totdeauna. Dar poate că nu-i adevărat. Dacă toată povestea dintre noi e sortită să dureze doar această zi? Dacă suntem doar niște etape intermediare, o haltă în drumul nostru spre altundeva? Dacă suntem doar o paranteză în povestea altcuiva?

natasha

— Știi că Jamaica este pe locul șase în lume în ce privește rata criminalității? îl întreb.

Suntem în trenul Q, în drum spre Brooklyn. E plin de navetiști de seară și stăm în picioare, agățați de o bară. Daniel ține o mână pe spatele meu. N-a încetat să mă atingă de când am plecat din clădirea de birouri. Dacă mă ține așa în continuare, poate că n-o să-mi iau zborul.

— Care sunt cele cinci țări dinaintea ei? întreabă el.

— Honduras, Venezuela, Belize, El Salvador și Guatemala.

— Aha, zice.

— Și mai știi că Jamaica este în continuare membră oficială a Commonwealthului Britanic?

Nu aștept să-mi răspundă.

— Sunt supusă a reginei.

Dacă aș avea loc să fac o reverență, aș face-o.

Trenul scârțâie și oprește. Urcă mai multă lume decât coboară.

— Ce pot să-ți mai spun? Are o populație de 2,9 milioane de locuitori. Între unu și zece la sută dintre ei se prezintă drept rastafarieni. Douăzeci la sută dintre jamaicani trăiesc sub limita sărăciei.

Se trage mai lângă mine, acum aproape că mă înconjoară de tot.

— Spune-mi un lucru bun pe care ți-l amintești tu de-acolo, zice el. Nu informații.

Nu vreau să fiu optimistă. Nu vreau să mă adaptez la acest nou viitor.

— Am plecat când aveam opt ani. Nu-mi amintesc mare lucru.

El insistă.

— Nu-ți amintești familia? Verișori? Prieteni?

— Îmi amintesc că-i am, dar nu-i cunosc. Mama ne silește să vorbim cu ei la telefon în fiecare an de Crăciun. Ei se distrează pe seama accentului meu american.

— Un lucru bun, zice el.

Acum are ochii căprui-închis, aproape negri.

— De ce ți-a fost cel mai dor după ce te-ai mutat aici?

Nu trebuie să mă gândesc prea mult ca să răspund.

— De plajă. Aici, oceanul e ciudat. Are o nuanță greșită de albastru. E rece. E prea agitat. Jamaica se află în Marea Caraibilor. Apa are o culoare albastră-verzuie și e foarte liniștită. Poți merge multă vreme și nu-ți trece de brâu.

— Sună plăcut, zice el.

Îi tremură puțin vocea. Mă tem să mă uit la el ca să nu ne punem amândoi pe plâns în tren.

— Vrei să terminăm întrebările din categoria a treia? îl întreb.

Scoate telefonul.

— Numărul 29. „Povestește-i partenerului un moment jenant din viața ta.”

Trenul oprește iar și de data asta mai multă lume coboară decât urcă. Avem mai mult loc, dar Daniel rămâne lângă mine de parcă n-am avea.

— Azi, mai devreme, la magazinul de discuri, a fost destul de jenant cu Rob, zic eu.

— Serios? Nu mi s-a părut că erai stânjenită.

— Îmi controlez bine expresia feței, spre deosebire de un cunoscut de-al meu, zic și îl înghiontesc cu umărul.

— Dar de ce să fii stânjenită?

— M-a înșelat cu ea. De fiecare dată când îi văd împreună, simt că poate n-am fost suficient de bună.

— Tipul ăla este pur și simplu un tip care înșală. N-are nicio legătură cu tine.

Mă ia de mână și mă ține strâns. Îmi place cumva sinceritatea lui.

— Știu. L-am sunat mai devreme ca să-l întreb de ce a făcut-o.

Îl iau prin surprindere.

— L-ai sunat? Și ce-a spus?

— Ne-a vrut pe amândouă.

— Un măgar. Dacă-l mai văd vreodată, îi rup picioarele.

— Ai prins gustul sângelui după prima ta bătaie, așa-i?

— Sunt un luptător, nu un îndrăgostit, zice el, citându-l pe dos pe Michael Jackson. Părinții tăi au avut vreo părere vizavi de faptul că era alb?

— Nu l-au întâlnit.

Nu mi-am imaginat că l-aș fi putut duce să-l cunoască pe tata. Ar fi fost o tortură să-i urmăresc vorbind. Și nici n-am vrut să vadă cât de mic era apartamentul nostru. Până la urmă, probabil că n-am vrut cu adevărat să mă cunoască.

Cu Daniel, lucrurile stau puțin altfel. Vreau să mă vadă cu totul.

Luminile pâlpâie, se sting și se aprind imediat la loc.

— Părinții mei vor să ieșim numai cu fete coreene.

— Nu ești un copil prea ascultător, îl tachinez eu.

— Ei, nu e ca și cum m-aș fi întâlnit cu o grămadă de fete. Doar cu una, coreeană. Dar Charlie parcă ar fi alergic la fetele care nu sunt albe.

Trenul ne zguduie și mă prind de bară cu ambele mâini.

— Vrei să știi secretul fratelui tău?

Își pune mâna peste a mea.

— Care-i secretul lui?

— Nu prea se place pe sine.

— Așa crezi? zice el căzând pe gânduri.

Vrea să existe un motiv pentru care Charlie e așa cum e.

— Ai încredere, știu ce zic.

Trecem scrâșnind din roți printr-o curbă lungă. Mă ajută să nu-mi pierd echilibrul punându-mi o mână pe spate și o lasă acolo.

— De ce vor părinții tăi numai fete coreene? întreb.

— Cred că pe fetele coreene le vor înțelege. Chiar și pe cele crescute aici.

— Dar fetele acelea sunt deopotrivă americane și coreene.

— Nu spun că are sens, zice el zâmbind. Dar tu? Părinților tăi le pasă cu cine te întâlnești?

Ridic din umeri.

— Nu i-am întrebat niciodată. Bănuiesc că ar prefera totuși să mă mărit cu un negru.

— De ce?

— Din același motiv ca și ai tăi. L-ar înțelege poate mai bine. Și el i-ar înțelege mai bine la rândul lui.

— Dar nu toți negrii sunt la fel, zice el.

— Nici toate coreenele.

— Părinții sunt destul de proști.

Glumește doar pe jumătate.

— Probabil se gândesc că așa ne protejează, zic eu.

— De ce anume? Sincer, cine dă doi bani pe treaba asta? Ar trebui să știm deja mai bine.

— Copiii noștri poate că vor ști, zic eu.

Regret cuvintele imediat ce-mi zboară de pe buze.

Luminile se sting din nou și ne oprim de tot între stații. Mă concentrez pe strălucirea luminilor de siguranță din tunel, galbene-portocalii.

— N-am vrut să spun copiii mei și-ai tăi, zic eu pe întuneric. Mă refer la următoarea generație de copii.

— Am înțeles ce-ai vrut să zici, răspunde el încet.

Acum, că am gândit-o și-am spus-o, n-o mai pot dezgândi și dezspune. Cum ar arăta copiii noștri? Simt că am pierdut ceva ce nici măcar nu știam că vreau.

Intrăm în stația Canal Street, ultima stație înainte să traversăm podul Manhattan. Ușile se închid și ne întoarcem cu fața spre fereastră. Când ieșim din tunel, văd mai întâi podul Brooklyn. Abia a trecut de amurg și luminile instalate de-a lungul cablurilor de suspensie sunt aprinse. Privirea mea le urmărește arcurile înalte profilate pe cer. Podul arată superb noaptea, dar ce mă uluiește de fiecare dată este conturul clădirilor orașului. Parcă ar fi o sculptură gigantică din sticlă luminoasă și metal, o instalație artistică. De la distanță, orașul pare ordonat și organizat. Ca și cum ar fi fost creat totul dintr-odată, pentru un anume scop. Când ești în el, însă, ți se pare haos.

Mă gândesc cum a fost mai devreme pe acoperiș. Mi-am imaginat orașul construindu-se. Acum mi-l imaginez într-un viitor apocaliptic. Luminile pălesc și sticla se sparge, lăsând doar scheletele metalice ale clădirilor. Până la urmă ruginesc și ele și se fărâmițează. Străzile sunt năpădite de vegetație, înverzesc și le cutreieră animale sălbatice. Orașul este frumos și ruinat.

Intrăm la loc în tunel. Știu sigur că voi compara peisajul clădirilor oricărui oraș cu a New Yorkului. La fel cum voi compara orice băiat cu Daniel.

daniel

— Dar care-i cel mai jenant moment din viața ta? întreabă ea când podul dispare din raza noastră vizuală.

— Glumești, nu? Ai asistat la el. Când tata ți-a spus să-ți întinzi părul și frate-meu a glumit pe seama penisului meu.

Ea râde.

— A fost destul de urât.

— O mie de vieți de-aș trăi și tot va rămâne cel mai jenant moment care mi s-a întâmplat.

— Nu știu. Tatăl tău și Charlie ar putea găsi o cale să-l depășească.

Scot un geamăt și îmi frec ceafa.

— Ar trebui să ne naștem toți cu niște permise să ne schimbăm familia. Să putem evalua situația când împlinim șaisprezece ani și să hotărâm dacă rămânem în familia prezentă, sau o luăm de la capăt în alta.

Îmi trage mâna de la ceafă și o ține în mâna ei.

— Ai avea voie să-ți alegi noua familie? întreabă ea.

— Nu. Îți asumi niște riscuri.

— Adică într-o bună zi apari pur și simplu la ușa unor necunoscuți?

— N-am pus la punct toate detaliile, îi spun. Poate că după ce te hotărăști, te naști pur și simplu din nou în altă familie?

— Și vechea familie crede că ai murit?

— Da.

— Ce cruzime! zice ea.

— Bine, bine. Poate că uită pur și simplu că ai existat. Oricum, nu cred că multă lume ar face schimbarea.

Ea clatină din cap.

— Nu sunt de acord. Cred că mulți ar încerca. Există destule familii rele pe lumea asta.

— Tu ai face-o? întreb.

Nu spune nimic o vreme, iar eu ascult zgomotul ritmic al trenului cât timp se gândește ea. Nu mi-am mai dorit niciodată până acum ca un tren să meargă mai încet.

— Aș putea ceda permisul meu cuiva care are cu adevărat nevoie?

Știu că se gândește la tatăl ei. O sărut pe păr.

— Dar tu? Tu ai rămâne cu familia ta? mă întreabă ea.

— Pot în schimb să-l dau afară pe Charlie?

Râde.

— Poate că permisele astea nu-s o idee chiar așa de grozavă. Îți imaginezi ce-ar ieși dacă toată lumea ar avea puterea să dea peste cap viețile tuturor celorlalți? Haos!

Dar, evident, exact asta-i problema. Avem deja această putere unii asupra altora.

natasha

E ciudat să fiu la mine în cartier împreună cu Daniel. Încerc să văd locul prin ochii lui. După bogăția relativă din centrul Manhattanului, bucata mea de Brooklyn pare și mai săracă. Multe prăvălii de același fel se întind de-a lungul străzii pe care străbat de obicei cele șase cvartale până acasă. Restaurante tradiționale jamaicane, restaurante chinezești blindate, magazine blindate de băuturi, magazine de haine la reduceri și saloane de înfrumusețare. Fiecare cvartal are cel puțin o combinație de băcănie și aprozar, cu vitrinele acoperite aproape în totalitate de afișe cu reclame la bere și țigări. Fiecare cvartal are cel puțin o dugheană unde se încasează cecuri. Prăvăliile sunt toate înghesuite, se luptă pentru același petic imobiliar.

Îi sunt recunoscătoare întunericului că Daniel nu poate vedea cât de dărăpănat e totul. Mă rușinez imediat de mine pentru că mi-a trecut prin minte un astfel de gând.

Mă ia de mână și mergem în tăcere câteva minute. Simt priviri curioase îndreptate asupra noastră. Îmi dau seama că asta ar fi devenit ceva la ordinea zilei pentru noi.

— Lumea se holbează la noi, zic eu.

— Din cauză că ești tu atât de frumoasă, răspunde el imediat.

— Ai remarcat și tu? marșez eu.

— Sigur că am remarcat.

Mă opresc în cadrul luminat al ușii unei spălătorii cu autoservire. Ne învăluie miros de detergent.

— Știi de ce se holbează, nu?

— Ori pentru că eu nu sunt negru, ori pentru că tu nu ești coreeană.

Are fața umbrită, dar îi simt zâmbetul în voce.

— Vorbesc serios, zic eu nemulțumită. Nu te deranjează?

Nu sunt sigură de ce insist. Poate vreau o dovadă că dacă aveam șansa să continuăm, am fi rezistat poverii privirilor.

Îmi ia amândouă mâinile, așa că acum stăm față în față.

— Poate mă deranjează, zice el, dar numai tangențial. Ca bâzâitul unei muște, înțelegi? Te supără, dar nu-ți pune viața în pericol.

— Dar de ce crezi că se poartă așa?

Vreau un răspuns.

Mă trage și mă îmbrățișează.

— Îmi dau seama că pentru tine este important și aș vrea să-ți ofer un motiv temeinic. Dar adevărul e că nu-mi pasă de ce. Poate că sunt naiv, dar nu dau nici două parale pe părerea oricui despre noi. Nu-mi pasă dacă reprezentăm o noutate pentru ei. Nu-mi pasă ce semnificație politică are. Nu-mi pasă dacă părinții tăi sunt de acord și nu-mi pasă deloc, dar deloc, de părerea alor mei. Nu-mi pasă decât de tine și sunt sigur că dragostea ne este suficientă ca să depășim toate prostiile. Iar asta *este* o prostie. Atâta cerneală irosită. Atâta preocupare, atâta vorbărie despre ciocnirea dintre culturi sau păstrarea culturii proprii și ce-o să se întâmple cu copiii. Toate sunt sută la sută prostie pură iar eu refuz să-mi pese de așa ceva.

Zâmbesc la pieptul lui. Poetul meu cu coadă de cal. Nu m-am mai gândit niciodată că să nu-ți pese poate fi o faptă revoluționară.

Cotim de pe strada principală pe o străduță rezidențială, încerc în continuare să văd cartierul prin ochii lui Daniel. Trecem pe lângă rânduri de case lipite una de alta și acoperite cu șindrilă. Sunt mici și vechi, dar colorate și bine îngrijite. Verandele par și mai doldora de fleacuri și de plante agățătoare decât mi le aminteam.

A fost o vreme când mama își dorea cu disperare o astfel de casă. La începutul anului, înainte să înceapă tot tâmbălăul, chiar ne-a luat pe Peter și pe mine la o vizionare. Casa avea trei dormitoare și o bucătărie spațioasă. Avea un subsol pe care mama se gândea că l-ar putea subînchiria ca să mai câștige un ban. Pentru că o adoră pe mama și știa că nu ne puteam permite casa, Peter s-a prefăcut că nu-i place. I-a căutat nod în papură.

„Curtea din spate e prea mică și toate plantele au murit”, s-a plâns el. A rămas tot timpul lângă ea, iar când am plecat, mama nu era mai tristă decât la sosire.

Mai trecem pe o stradă cu case asemănătoare, apoi cartierul se schimbă din nou și suntem înconjurați în mare de blocuri din cărămidă cu apartamente. Astea sunt doar de închiriat.

Îl avertizez pe Daniel.

— E dezordine de la făcutul bagajelor.

— Bine, încuviințează el.

— Și e mic.

Nu-i spun că are un singur dormitor. Va vedea singur în curând. În plus, nu mai e casa mea decât pentru câteva ore.

Fetițele de la apartamentul 2C stau pe treptele de la intrare, când ajungem. Prezența lui Daniel le face sfioase. Lasă capetele în jos și nu flecăresc cu mine ca de obicei. Mă opresc la șirul de cutii poștale prinse de perete. Nu avem corespondență, doar meniul de livrări al unui restaurant chinezesc îndesat în cutie. E de la locul preferat al tatei, cel de unde a comandat mâncarea și când ne-a dat biletele pentru spectacol.

Cineva mereu gătește câte ceva, iar pe hol miroase delicios, a unt, a ceapă, a curry și alte mirodenii. Apartamentul meu e la etajul trei, așa că o iau pe scări. Ca de obicei, lumina la unu și la doi e arsă. Înaintăm tăcuți prin întuneric până ajungem la etajul trei.

— Am ajuns, zic eu când stăm în sfârșit în fața apartamentului 3A.

Cumva este mult prea devreme să-i prezint lui Daniel casa și familia mea. Dacă aveam mai mult timp, ar fi știut deja toate micile mele anecdote. Ar fi știut despre perdeaua din sufragerie care desparte „camera” lui Peter de a mea. Ar fi știut că harta astrală este bunul meu cel mai de preț. Ar fi știut că dacă mama îi oferă ceva de mâncare, trebuie să mănânce pur și simplu tot, indiferent cât de sătul ar fi.

Nu știu cum să-i transmit toată această istorie. Îi spun, în schimb, din nou:

— E dezordine la noi.

E un soi de contradicție ciudată să-l văd stând aici, în fața ușii mele. Parcă se potrivește și nu se potrivește în același timp. Îl cunosc dintotdeauna și abia ne-am întâlnit.

Istoria noastră e prea comprimată. Încercăm să înghesuim o viață într-o zi.

— Ar trebui să-mi scot haina? întreabă el. Mă simt ca un idiot în costum.

— Nu trebuie să fii emoționat, zic eu.

— Urmează să-ți cunosc părinții. E un moment cât se poate de potrivit să am emoții.

Își descheie haina, dar n-o dezbracă.

Îi ating vânătaia de pe buză.

— Partea bună e că poți s-o dai în bară oricât de tare. Probabil că n-o să-i mai vezi niciodată.

Zâmbește slab și trist. Încerc să profit cât pot de mult de situația noastră și el știe.

Scot cheia din rucsac și deschid ușa.

Toate luminile sunt aprinse și Peter ascultă muzică reggae mult prea tare. Simt bătaile tobelor în piept. Trei valize gata făcute așteaptă chiar după ușă. Încă una zace deschisă într-o parte.

O observ imediat pe mama.

— Oprește muzica, îi spune ea lui Peter când mă vede.

El se conformează, iar liniștea care se lasă brusc e stridentă.

Mama se întoarce spre mine.

— Doamne, Tasha. Te sun și iar te sun de...

Îi ia o secundă să-l observe pe Daniel. Când îl vede, tace și se uită de la el la mine vreme îndelungată.

— Cine-i ăsta? întreabă ea.

daniel

Natasha mă prezintă mamei ei.

— Un prieten de-al meu, zice ea.

Sunt destul de sigur că am auzit o ezitare înainte de „prieten”. Mama ei a auzit-o și ea, și acum mă studiază ca pe o gânganie extraterestră.

— Îmi pare rău că ne cunoaștem în astfel de împrejurări, doamnă Kingsley.

Îi întind mâna. Ea îi aruncă Natashei o privire (din gama „cum poți să-mi faci una ca asta”), dar pe urmă își șterge palma de rochie și îmi strânge mâna scurt, zâmbindu-mi și mai scurt.

Natasha mă duce din micul hol în care ne-am înghesuit în sufragerie. Sau cel puțin așa cred, că-i o sufragerie. O pânză de un albastru intens zace mototolită pe jos, iar camera e împărțită în două de o sfoară. Observ apoi că sunt câte două din toate – două canapele, două comode, două birouri. Asta-i camera ei. O împarte cu Peter. Când Natasha mi-a spus că apartamentul lor e mic, nu mi-am dat seama că voia să spună că sunt săraci.

Există încă foarte multe lucruri pe care nu le știu despre ea.

Fratele ei vine spre mine cu mâna întinsă și zâmbind. Are șuvițe rasta și cel mai prietenos chip pe care l-am văzut vreodată.

— Tasha n-a mai adus niciodată vreun băiat aici, zice el.

Zâmbetul lui molipsitor devine și mai larg.

Zâmbesc și eu și-i strâng mâna. Natasha și mama ei ne urmăresc în mod fâțiș.

— Tasha, trebuie să vorbesc cu tine, zice mama ei.

Natasha nu-și dezlipește privirea de la Peter și de la mine. Mă întreb dacă își imaginează un viitor în care vom deveni prieteni. Eu așa fac.

Se întoarce spre mama ei.

— E vorba despre Daniel? întreabă ea.

Buzele deja ținuguiate ale mamei nu s-ar putea țuguia mai tare. (Da, chiar așa!)

— Tasha...

Până și eu ghicesc în tonul ei avertismentul „mama începe să-și piardă răbdarea”, dar Natasha nu-l ia în seamă.

— Dacă-i vorba despre Daniel, putem vorbi chiar aici. Este iubitul meu.

Îmi aruncă o scurtă privire întrebătoare, iar eu încuviințez din cap.

Chiar în acel moment, tatăl ei intră pe ușa din cealaltă parte a camerei.

Datorită unei anomalii în fluxul spațio-temporal, tații din zonă apar azi exact la momentul potrivit.

— Iubit? zice el. De când ai tu iubit?

Mă întorc și îl studiez. Acum am răspunsul la întrebarea cu cine seamănă Natasha. Este leit tatăl ei, doar că într-o formă minunată de fată.

Mai puțin încruntătura. N-am văzut în viața mea o încruntătură mai adâncă decât cea de pe fața lui.

Vorbește cu un accent jamaican pronunțat și procesez cuvintele cu o oarecare întârziere după ce le rostește.

— Cu asta te-ai ocupat tu toată ziua în loc să-ți ajuți familia la împachetat? întreabă tatăl, înaintând în cameră.

În afară de puținul pe care mi l-a spus Natasha, nu prea știu povestea relației lor, însă o citesc acum pe chipul ei. Văd furie acolo, și durere, și neîncredere. Dar împăciuitorul din mine nu vrea să-i vadă certându-se. Îi ating curbura spatelui cu palma.

— Sunt bine, îmi spune ea încet.

Îmi dau seama că se pregătește pentru ceva. Îl privește direct în față.

— Nu. Mi-am petrecut toată ziua încercând să repar greșelile tale. Am încercat să împiedic expulzarea familiei noastre din țară.

— Eu n-aș zice că de-asta te-ai ocupat, ripostează el.

Se întoarce spre mine și mai încruntat.

— Știi situația?

Sunt prea surprins că vorbește cu mine ca să pot răspunde, așa că doar încuviințez din cap.

— Atunci știi că nu-i momentul potrivit să avem persoane străine aici, zice el.

Spatele Natashei se îndreaptă sub palma mea.

— El nu-i o persoană străină, zice ea. Este invitatul meu.

— Iar asta-i casa mea, zice tatăl îndreptându-și și el spatele.

— Casa ta?

Vocea Natashei răsună acum tare și întrebarea e pusă pe un ton neîncrezător. Orice rezervă ar fi avut înainte, acum a dispărut. Se duce în mijlocul camerei, deschide brațele larg și face o piruetă.

— Apartamentul ăsta în care locuim de nouă ani pentru că tu crezi că azi-mâine îți va surâde și ție norocul este casa ta?

— Puiule, n-are rost să reluăm discuția acum, zice mama ei din ușă.

Natasha deschide gura să spună ceva, dar o închide la loc. O văd cum se dezumflă.

— Bine, mamă, zice ea, renunțând la orice avea de spus.

Mă întreb de câte ori a făcut asta pentru mama ei.

— Nu, frate, zice tatăl ei. Nu, frate. Eu vreau să aud ce are să-mi spună.

Îndreaptă umerii și-și încrucișează brațele la piept. Natasha procedează la fel și se înfruntă ca doi luptători, fiecare imaginea în oglindă a celuilalt.

natasha

M-aș fi dat bătută, pentru mama. Mereu fac asta. Chiar noaptea trecută a spus că noi patru trebuie să facem front comun.

„La început o să ne fie greu”, a spus ea. Vom locui cu mama ei până când vom avea destui bani să închiriem ceva al nostru. „N-am crezut niciodată că viața mea o să ajungă așa”, a zis ea înainte să se culce.

M-aș fi dat bătută dacă nu l-aș fi cunoscut pe Daniel. Dacă n-ar fi crescut semnificativ numărul lucrurilor pe care le pierd azi. M-aș fi dat bătută dacă tata n-ar fi vorbit cu accentul lui jamaican gros și forțat. Nu-i decât actorie. Dacă îl auzi, ai crede că n-a plecat niciodată din Jamaica, că ultimii nouă ani nici n-au existat. El chiar crede că viețile noastre sunt doar fantezie. M-am săturat de prefăcătoria lui.

— Am auzit ce i-ai spus mamei după piesă. I-ai spus că noi suntem cel mai mare regret al tău.

Se gârbovește și îi dispare încruntarea. Nu pot defini emoția care o înlocuiește, dar este sinceră. În sfârșit. Un lucru adevărat din partea lui.

Dă să spună ceva, dar eu încă n-am terminat.

— Îmi pare rău că viața nu ți-a oferit toate bucuriile pe care le voiai.

În timp ce spun asta, îmi dau seama că o cred cu adevărat. Acum știu ce înseamnă dezamăgirea. Acum înțeleg că poate dura toată viața.

— N-am vorbit serios, Tasha. Au fost doar vorbe. Totul a fost doar...

Ridic mâna și îi opresc scuzele. Nu asta vreau de la el.

— Vreau să știi că ai fost cu adevărat fantastic în piesă. Incredibil. Extraordinar.

Acum are lacrimi în ochi. Pentru că l-am lăudat, pentru că regretă sau din altă cauză – nu sunt sigură.

— Poate c-ai avut dreptate, continui eu. Nu-ți era menit să ne ai pe noi. Poate chiar ai fost tras pe sfoară.

Clatină din cap, respingându-mi vorbele.

— Au fost doar vorbe, Tasha, frate. N-am vrut să spun așa ceva.

Ba sigur că a vrut. A vrut și n-a vrut. Amândouă. În același timp.

— Nu contează dacă ai vrut sau nu. Asta-i viața pe care o trăiești. Nu e ceva temporar, nu e o simulare și n-o poți lua de la capăt.

Vorbesc ca Daniel. Partea cea mai rea din faptul că am auzit discuția dintre ei este că mi-a stricat toate amintirile frumoase legate de tata. Oare regreta că exist și când ne uitam împreună la crichet? Dar când m-a ținut strâns în brațe la aeroport, după ce în sfârșit ne reuniserăm? Sau ziua în care m-am născut?

Pe față îi curg lacrimi. Să-l văd plângând mă doare mai mult decât am crezut vreodată. Și totuși, mai am ceva să-i spun.

— Nu ai tu dreptul să regreti că ne-ai avut.

Îi scapă un sunet, iar eu înțeleg cum sună o durere de-o viață.

Oamenii fac greșeli tot timpul. Unele mici, cum ar fi să te așezi la coadă la casa greșită. La cea unde ai în față doamna care plătește cu o sută de bonuri care trebuie completate.

Uneori faci greșeli mijlocii. Te duci la facultatea de medicină în loc să-ți urmezi pasiunea.

Alteori faci greșeli mari. Te dai bătut de tot.

Mă așez pe canapeaua mea. Sunt mai obosită decât îmi putea da seama, dar nu atât de furioasă pe cât credeam.

— Când ajungem în Jamaica, trebuie măcar să încerci. Să te duci la audiții. Și să te porți mai frumos cu mama. Ea a făcut totul și a obosit, iar tu ne ești dator. De-acum înainte nu trebuie să mai trăiești în mintea ta.

Mama deja plânge. Peter se refugiază în brațele ei. Tata se duce să-i îmbrățișeze pe amândoi, iar mama îl lasă. Se întorc la unison spre mine, făcându-mi semn să mă alătur lor. Mă

- NICOLA YOON -

întorc mai întâi spre Daniel. El mă îmbrățișează atât de strâns, încât parcă ne-am lua deja rămas-bun.

daniel + natasha

Șoferul pune valiza Natashei în portbagaj. Peter și părinții lui au plecat deja spre aeroport cu alt taxi.

În mașină, Natasha își lasă capul pe umărul lui Daniel. Părul ei îl gădilă la nas. Este o senzație cu care ar vrea să fi avut mai mult timp să se obișnuiască.

— Crezi că până la urmă am fi reușit? îl întreabă ea.

— Da, răspunde el fără ezitare. Dar tu crezi?

— Da.

— În sfârșit ești de acord cu mine.

În vocea lui se ghicește un zâmbet.

— Cât de greu ar fi fost pentru părinții tăi? întreabă ea.

— Le-ar fi luat multă vreme să se obișnuiască. Tatei mai ales. Nu cred că ar fi venit la nunta noastră.

În mintea Natashei răsare o imagine a acelei zile din viitor. Vede un ocean. Pe Daniel arătos în smoching. Mâna ei pe fața lui ca să alunge tristețea absenței părinților. Bucuria care îi înflorește pe chip când ea spune în cele din urmă „da”.

— Câți copii vrei? întreabă ea, după ce se stinge suferința acelei viziuni.

— Doi. Tu?

Ea ridică ușor capul de pe umărul lui, șovăind, apoi îi mărturisește:

— Eu nu sunt sigură dacă îmi doresc copii. Ai putea să te împaci cu asta?

El nu se aștepta la acest răspuns și îi ia un timp să-l accepte.

— Cred că da. Nu știu. Poate că te-ai răzgândi. Sau m-aș răzgândi eu.

— Trebuie să-ți spun ceva, zice ea lăsându-și capul la loc pe umărul lui.

— Ce?

— N-ar trebui să te faci doctor.

El întoarce capul și zâmbetul îi e ascuns în părul ei.

— Parcă trebuia să-ți alegi o meserie practică?

— Meseriile practice sunt supraestimate, zice ea.

— Dar tu tot te faci analist de date?

— Nu știu. Poate că nu. Ar fi frumos să mă pasioneze ceva.

— Ce mult contează o zi, zice el.

Nu mai vorbește niciunul dintre ei, căci ce-ar mai fi de spus? A fost o zi lungă.

Natasha rupe tăcerea lor posacă.

— Câte întrebări ne-au mai rămas?

El scoate telefonul.

— Încă două din a treia categorie. Și mai trebuie să ne privim în ochi timp de patru minute.

— Putem face asta, sau putem să ne sărutăm chiar aici.

De pe locul din față, Miguel, șoferul lor, îi întrerupe.

— Voi doi credeți că eu nu vă aud, așa-i? Se uită în oglinda retrovizoare. Vă și văd, să știți. Pe urmă izbucnește într-un râs zdravăn. Unii se urcă în taxi și se prefac că sunt surd și orb, dar nu-s. Asta ca să știți.

Râde iarăși zdravăn, iar Natasha și Daniel nu se pot abține și i se alătură.

Dar râsul amândurora se stinge, pentru că realitatea momentului se impune din nou. Daniel ia fața Natashei în palme și se sărută blând. Chimia este încă acolo. Sunt amândoi prea înfierbântați, prea nesiguri ce să facă cu mâinile, care par destinate doar să-l atingă pe celălalt.

Miguel nu spune nimic. A avut și el inima frântă. Știe ce înseamnă să pierzi pe cineva.

Daniel vorbește primul.

— Întrebarea treizeci și patru. Ce-ai salva dintr-un incendiu?

Natasha se gândește. Chiar așa simte, ca și cum i s-ar năruî întreaga lume. Iar singurul lucru pe care ar vrea să-l salveze, nu poate.

Lui Daniel îi spune:

— Încă nu-mi vine nimic în minte, dar mă voi gândi.

— Bine și-așa, zice el. La mine-i simplu. Carnetul.

Își atinge buzunarul hainei ca să se asigure că-l mai are încă acolo.

— Ultima întrebare, zice el. Dintre toți oamenii din familia ta, moartea cui te-ar tulbura mai mult și de ce?

— A lui tati.

Daniel observă că-i spune pentru prima oară „tati” și nu „tata”.

— De ce? întreabă el.

— Pentru că încă nu și-a terminat treaba. Dar pe tine?

— A ta, zice el.

— Dar eu nu fac parte din familia ta.

— Ba da, faci, zice el, gândindu-se la ce-a spus Natasha mai devreme despre universurile multiple.

În alt univers sunt căsătoriți, poate au doi copii, poate n-au niciunul.

— Nu trebuie să zici ceva. Am vrut doar să știi, adaugă el.

Sunt lucruri pe care Natasha ar vrea să i le spună, dar nu știe cum, nu știe de unde să înceapă. Poate că de-asta vrea Daniel să fie poet, ca să poată găsi cuvintele potrivite.

— Te iubesc, Daniel, zice ea în cele din urmă.

El îi zâmbeste larg.

— As zice că chestionarul a avut efect.

Zâmbeste și ea.

— Ah, știința!

Trece o clipă.

— Știu, zice în cele din urmă Daniel. Știu deja.

patru minute

O poveste de iubire

Daniel fixează cronometrul telefonului la patru minute și ia amândouă mâinile Natashei în mâinile lui. Trebuie oare să se țină de mână în timpul acestei părți a experimentului? Nu știe sigur. Conform cercetării, acesta este ultimul pas al îndrăgostirii. Ce se întâmplă însă dacă te-ai îndrăgostit deja?

La început se simt amândoi destul de caraghios. Natasha vrea să spună cu voce tare că partea asta e o tâmpenie. Zâmbete neajutorate, aproape stânjenite le înfloresc pe fețe. Natasha se uită în altă parte, dar Daniel o strânge de mână. „Rămâi cu mine”, vrea el să-i transmită.

În al doilea minut, sunt mai puțin jenați. Zâmbetele dispar și fiecare explorează chipul celuilalt.

Natasha se gândește la cursul de biologie, la ce știe despre ochi și despre funcționarea lor. O imagine optică a feței lui este trimisă spre retina ei. Retina convertește imaginile în semnale electrice. Nervul optic transmite aceste semnale cortexului vizual. Știe acum că nu va uita niciodată această imagine a feței lui Daniel. Va ști exact când ochii căprui și luminoși au devenit preferații ei.

În ce-l privește, Daniel încearcă să găsească cuvintele potrivite cu care să-i descrie ochii. Sunt luminoși și întunecați în același timp. Ca și cum cineva ar fi tras o perdea neagră, groasă peste o stea strălucitoare.

În al treilea minut, Natasha re trăiește ziua și toate momentele care i-au condus aici. Vede clădirea SCISU, pe ciudata agentă de pază care i-a mângâiat telefonul, bunătatea lui Lester Barnes, pe Rob și Kelly furând din magazin, întâlnirea cu Daniel, Daniel salvându-i viața, întâlnirea cu tatăl și cu fratele lui Daniel, *norebangul*, sărutatul, muzeul, acoperișul, sărutat din nou, chipul lui Daniel când i-a spus că nu putea rămâne, fața tatei plângând, plină de regret, momentul de acum din taxi.

Daniel nu se gândește la evenimentele trecute, ci la cele viitoare. Există ceva care i-ar putea readuce împreună?

În timpul ultimului minut, în oase li se insinuează durerea. Le ia cu asalt corpurile, se împrăștie în țesuturi, în mușchi, în sânge, în celule.

Cronometrul anunță că timpul s-a terminat. Își șoptesc promisiuni pe care bănuiesc că nu vor fi în stare să le respecte – telefoane, e-mailuri, mesaje și chiar zboruri internaționale, naiba să le ia de cheltuieli.

— Ziua asta nu poate fi tot, zice Daniel o dată, apoi încă o dată.

Natasha nu spune ce bănuiește ea. Că *sortiți unul altuia* nu înseamnă *pentru totdeauna*.

Se sărută, și se sărută iar. Când în cele din urmă se despart, știu ceva în plus. Își dau seama că durata unei zile este variabilă și că nu poți ști niciodată sfârșitul de la început. Își dau seama că dragostea transformă toate lucrurile, tot timpul.

Pentru asta există dragostea.

natasha

Mama mă ține de mână în timp ce mă uit pe geam. *Totul va fi bine, Tasha*, zice ea. Știm amândouă că asta e mai mult o speranță decât o garanție, dar o accept oricum.

Avionul urcă, iar lumea cunoscută mie pălește. Luminile orașului devin cât niște gămălii de ac, până când încep să semene cu niște stele pământene. Una dintre aceste stele este Daniel. Îmi reamintesc că stelele sunt mai mult decât poezie.

Dacă e nevoie, poți să-ți găsești drumul cu ajutorul lor.

daniel

Sună telefonul. Părinții mei mă caută pentru a mia oară. Vor fi supărați când voi ajunge acasă, dar e în ordine.

Anul viitor pe vremea asta voi fi în altă parte. Nu știu unde, dar nu aici. Nu sunt sigur că facultatea e pentru mine. Cel puțin nu Yale. Cel puțin nu încă.

Fac o greșeală? Poate. Dar eu o fac.

Mă uit în sus spre cer și îmi imaginez că văd avionul Natashei.

Orașul New York e mult prea plin de lumini. Asta ne împiedică să vedem stelele, sateliții, asteroizii. Uneori, când ne uităm în sus, nu vedem absolut nimic.

Dar iată un adevăr: aproape tot ce există pe cerul nopții dă lumină. Chiar dacă noi n-o vedem, lumina continuă să fie acolo.

timp și distanță

O poveste măsurată

Natasha și Daniel încearcă să păstreze legătura și o vreme reușesc. Schimbă e-mailuri, telefoane și mesaje.

Dar timpul și distanța sunt dușmanii naturali ai dragostei. Iar zilele devin pline.

Natasha se înscrie la școală în Kingston. Clasa ei se numește „anul șase” în loc de „an terminal”. Ca să se poată înscrie la universitate, trebuie să învețe pentru bacalaureatul din Caraibe. Banii sunt puțini, așa că-și ajută familia lucrând ca chelneriță. Simulează un accent jamaican fals până când acesta devine adevărat. Își găsește o familie de prieteni. Învăță să-i placă și pe urmă să iubească țara în care s-a născut.

Nu că Natasha ar vrea să se desprindă de Daniel; dar trebuie s-o facă. Nu poate să trăiască în două lumi în același timp, într-una cu inima, în cealaltă cu trupul. Se detașează de Daniel ca să nu fie sfâșiată în două.

În ce-l privește pe Daniel, el termină liceul, dar refuză să se ducă la Yale. Se mută din casa părinților, își ia două servicii și urmează cursurile cu frecvență redusă ale Colegiului Hunter. Se specializează în engleză și scrie poeme scurte, triste. Chiar și cele care nu sunt despre ea, tot despre ea sunt.

Nu că Daniel ar vrea să se desprindă de Natasha. Se agață tare de ea cât de mult poate. Dar îi aude încordarea din vocea venită de departe. În noul ei accent, aude ritmul în care se îndepărtează de el.

Trec mai mulți ani. Natasha și Daniel intră în lumea adultă a lucrurilor practice și a responsabilităților.

Mama Natashei se îmbolnăvește la cinci ani după întoarcerea în țară. Moare înainte de al șaselea an. La câteva luni după înmormântare, Natasha se gândește să-l sune pe

Daniel, dar a trecut prea multă vreme. Nu mai are încredere în amintirile ei despre el.

Lui Peter, fratele ei, îi merge bine în Jamaica. Își face prieteni și își găsește în sfârșit locul. Cândva în viitor, la multă vreme după moartea mamei, se va îndrăgosti de o jamaicană și se va însura cu ea. Vor avea o fiică pe care o va chema Patricia Marley Kingsley.

Samuel Kingsley se mută de la Kingston la Montego Bay. Joacă într-o companie de teatru comunitar locală. După moartea Patriciei, înțelege în sfârșit că a ales corect atunci, în ziua aceea din magazin.

Mama și tatăl lui Daniel vând magazinul unui cuplu afroamerican. Cumpără un apartament în Coreea de Sud și-și petrec jumătate de an acolo, jumătate la New York. În cele din urmă, încetează să mai spere că fii lor vor fi exclusiv coreeni. La urma-urmei, s-au născut în America.

Charlie își reia studiile și termină Harvardul *summa cum laudae*. După absolvire, rareori mai vorbește cu vreun membru al familiei lui. Daniel umple golul din inimile părinților cum poate și el. Lui nu-i lipsește Charlie câtuși de puțin.

Mai trec alți ani, iar Natasha nu mai știe ce înseamnă ziua aceea din New York. Ajunge să creadă că și-a imaginat vraja de a fi cu Daniel. Când se gândește la acea zi, e sigură că a romanțat-o, așa cum faci cu primele iubiri.

Un lucru bun se naște din timpul petrecut de ea cu Daniel. Își caută o pasiune și o găsește în studiul fizicii. În unele nopți, în momentele dulci de abandon dinaintea venirii somnului, își amintește discuția lor de pe acoperiș despre dragoste și materia întunecată. El spusese că dragostea și materia întunecată sunt același lucru – singurul lucru care împiedică universul să se dezintegreze. Inima îi bate mai tare de fiecare dată când se gândește la asta. Pe urmă zâmbește pe întuneric și pune amintirea pe un raft în locul cu lucruri de demult, sentimentale, imposibile.

Până și Daniel nu mai știe ce înseamnă ziua aia, ziua care cândva însemna totul. Își amintește toate micile coincidențe care i-au făcut să se întâlnească și să se îndrăgostească. Mecanicul de tren cel religios. Natasha în comuniune cu muzica pe care o asculta. Haina cu inscripția DEUS EX MACHINA. Fostul iubit furând din magazin. Șoferul de BMW care a încălcat regulile de circulație. Paznicul care fuma pe acoperiș.

Bineînțeles că dacă Natasha i-ar putea auzi amintirile, ar sublinia faptul că n-au ajuns să rămână împreună și că aceleași lucruri care au mers bine au mers totodată și prost.

Își amintește alt moment: când tocmai se regăsiseră după ce se certaseră. Ea a vorbit despre numărul de evenimente care trebuiseră să se petreacă întocmai și precis pentru ca universul lor să se formeze. A spus că îndrăgostitul nu se putea compara nici pe departe cu asta.

El a crezut mereu că ea se înșela.

Pentru că, văzut de aproape, totul pare haos. Daniel crede că este o problemă de proporții. Dacă te dai suficient de în spate și aștepți suficient de mult, se reinstaurează ordinea.

Poate că universului lor îi ia pur și simplu mai mult timp să se formeze.

epilog

Irene: o poveste alternativă

Au trecut zece ani, dar Irene n-a uitat niciodată momentul – sau fata – care i-a salvat viața. Lucra ca agent de pază la clădirea SCISU din New York. Unul dintre ofițerii de caz – Lester Barnes – s-a oprit la postul ei. I-a spus că o fată îi lăsase un mesaj vocal pentru ea. Fata îi mulțumea. Irene n-a știut niciodată pentru ce i se mulțumea, dar mulțumirea a venit exact la momentul potrivit. Pentru că Irene plănuiise să se sinucidă la sfârșitul zilei.

Scrisese biletul de adio la prânz. Parcursese în minte drumul până pe acoperișul blocului ei.

Dar revenind la acel mulțumesc.

Faptul că cineva *o văzuse* a fost începutul.

În seara aceea a ascultat din nou albumul trupei Nirvana, în vocea lui Kurt Cobain, Irene a auzit o perfectă și minunată nefericire, o voce întinsă la maximum și subțiată de singurătate, dornică să se frângă. Dar vocea lui nu se frângea, ba chiar era un fel de bucurie în ea.

S-a gândit la fata care făcuse efortul să sune și să lase un mesaj numai pentru ea. Asta a schimbat ceva înăuntrul lui Irene. Nu destul cât s-o vindece, dar destul cât s-o facă să sune la o linie de urgență pentru prevenirea sinuciderilor. Telefonul a condus-o spre terapie. Terapia a condus-o spre un tratament medicamentos care îi salvează viața zi de zi.

La doi ani după noaptea aceea, Irene și-a părăsit slujba de la SCISU. Și-a amintit că în copilărie visase să devină stewardesă. Acum viața ei este simplă și fericită, trăiește în avioane. Pentru că știe că avioanele pot fi locuri singuraticice și pentru că știe cât de disperată poate fi singurătatea, le acordă pasagerilor o atenție deosebită. Are grijă de ei cu o seriozitate mai mare ca a oricărui alt însoțitor de zbor. Îi consolează pe cei care zboară singuri acasă pentru înmormântări, cu tristețea emanând prin fiecare por. Îi ține

de mână pe cei care suferă de acrofobie sau de agorafobie. Irene se gândește la ea ca la un înger păzitor cu aripi de metal.

Iată-o în acest moment făcând ultima verificare dinainte de decolare, căutând pasageri care au nevoie de puțin ajutor. Tânărul de pe locul 7A scrie într-un carnețel negru. Este asiatic, cu păr negru tuns scurt și ochi blânzi, dar gravi. Molfăie vârful stiloului, se gândește, scrie, apoi molfăie din nou. Irene îi admiră detașarea. Se poartă de parcă ar fi singur pe lume.

Ochii ei se mută pe tânăra negresă de pe locul 8C. Are căști în urechi și un păr mare, afro, cu capetele firelor vopsite roz. Irene înlemnește. Cunoaște chipul acela. Căldura pielii femeii, genele ei lungi. Buzele pline, roz. Intensitatea. N-are cum să fie aceeași fată. Cea care i-a salvat viața? Cea căreia vrea să-i mulțumească de zece ani?

Căpitanul anunță că avionul va decola și Irene este silită să-și ocupe locul. Din scaunul ei se uită la femeie până când nu mai are nicio îndoială.

Imediat ce avionul ajunge la altitudinea de croazieră, se duce la femeie și se lasă în genunchi pe culoar, lângă ea.

— Domnișoară, zice fără să-și poată opri vocea să tremure.

Femeia își scoate căștile din urechi și îi zâmbeste ezitant.

— Știu că va suna ciudat, începe Irene.

Îi povestește femeii despre ziua aceea din New York – coșul gri, husa de telefon cu Nirvana, cum o văzuse în fiecare zi.

Femeia o urmărește circumspectă, fără să spună nimic. Pe chip i se așterne o umbră de durere. Există o poveste acolo, în spate.

Totuși, Irene continuă.

— Mi-ați salvat viața.

— Dar nu înțeleg, zice femeia.

Are un accent, caraibian și încă cumva. Irene ia mâna femeii. Femeia se încordează, dar o lasă. De peste tot le urmăresc ochi curioși.

— Ați lăsat un mesaj pentru mine în care îmi mulțumeați. Nici măcar nu știu pentru ce.

Tânărul de pe locul 7A se uită printre scaune. Irene îl vede și se încruntă. El se retrage. Ea își întoarce iar atenția spre femeie.

— Vă amintiți de mine? întreabă Irene.

Dintr-odată devine foarte important pentru ea ca fata asta, acum femeie, să-și amintească de ea. Întrebarea i se desprinde de pe buze și devine fosta Irene – singură și speriată. Tulburată, iar nu tulburătoare.

Timpul se contractă scurt și Irene se simte sfâșiată între două universuri. Își imaginează avionul dezintegrându-se, mai întâi podeaua, apoi locurile, apoi carcasa metalică. Ea și pasagerii rămân suspendați în aer, fără nimic care să-i susțină în afară de posibilitate. Pe urmă, pasagerii înșiși tremură și se dematerializează. Unul câte unul pâlpaie și dispar, fantome ale unei povești diferite.

Nu mai rămân decât Irene și această femeie.

— Îmi amintesc, zice femeia. Mă cheamă Natasha și îmi amintesc de dumneavoastră.

Tânărul de pe locul A7 se uită pe deasupra spătarului scaunului.

— Natasha, zice el. Are chipul ca o carte deschisă și lumea lui e plină de iubire.

Natasha ridică privirea.

Timpul se adună la loc. Avionul și scaunele se recompun. Pasagerii redevin din carne. Și din sânge. Și din oase. Și din inimă.

— Daniel, zice ea. Și încă o dată: Daniel.

SFÂRȘIT

mulțumiri

Să imigrezi într-o țară este un act de speranță, curaj și, uneori, de disperare. Vreau să le mulțumesc mult tuturor oamenilor care au făcut lungi călătorii spre țărături îndepărtate, din orice motiv ar fi făcut-o. Fie să găsiți ce căutați. Să țineți minte că țara spre care vă îndreptați devine mai bună dacă vă are și pe voi.

Vreau să le mulțumesc apoi părinților mei imigranți. Sunt, amândoi, niște visători. Tot ce am realizat li se datorează.

Echipelor de la Alloy Entertainment și Random House Children's Books: vă mulțumesc că ați crezut în această carte imposibilă. Vă mulțumesc că ați riscat cu mine. Wendy Loggia, Joelle Hobeika, Sara Shandler, Josh Bank și Jillian Vandali, sunteți echipa mea de vis. Cu voi în colțul meu, sunt cea mai norocoasă scriitoare din lume. Mulțumiri enorme și lui John Adamo, Elaine Damasco, Felicia Frazier, Romy Golan, Beverly Horowitz, Alison Impey, Kim Lauber, Barbara Marcus, Les Morgenstein, Tamar Schwartz, Tim Terhune, Krista Vitola și Adrienne Waintrau. Nimic nu se întâmplă fără voi.

Unul dintre lucrurile cele mai grozave când ești scriitor este că ajungi să-ți cunoști cititorii. Fiecărui om care mi-a citit cărțile, care a venit la o sesiune de autografe, care mi-a trimis un e-mail sau m-a căutat prin intermediul rețelelor de socializare; fiecărui bibliotecar, profesor, proprietar de librărie sau librar, fiecărui blogger: MULȚUMESC, MULȚUMESC, MULȚUMESC. Datorită vouă am ajuns să am slujba la care visam. Vă mulțumesc pentru dragostea și sprijinul vostru.

În ultimii ani am cunoscut câțiva scriitori care mi-au devenit prieteni minunați: David Arnold, Anna Carey Charlotte Huang, Caroline Kepnes, Kerry Kletter, Adam Silvera și Sabaa Tahir, vă mulțumesc pentru sprijinul vostru generos și pentru prietenie. N-aș fi rezistat acestei aventuri nebunești fără voi. Le mulțumesc grupului scriitorilor din

Los Angeles, precum și grupului de debut de la Fearless Fifteeners. Ce an nebun a fost 2015! Mă bucur că v-am cunoscut pe toți. La cât mai mulți ani de scris cărți!

Mulțumiri speciale și pline de afecțiune lui Yoon Ho Bai, Jung Kim, Ellen Oh și David Yoon pentru că au răspuns nenumăratelor mele întrebări despre Coreea și cultura coreean-americană. Ideile și îndrumarea voastră au fost de neprețuit.

Mai rămân minunații mei David și Penny. Voi sunteți micul meu univers. Voi sunteți rațiunea mea pentru tot. Vă iubesc mai presus de orice.

